SANDRA BROWN

După prăbușirea avionului, se aflau în pericol.
Și nu se aveau decît unul pe celălalt.

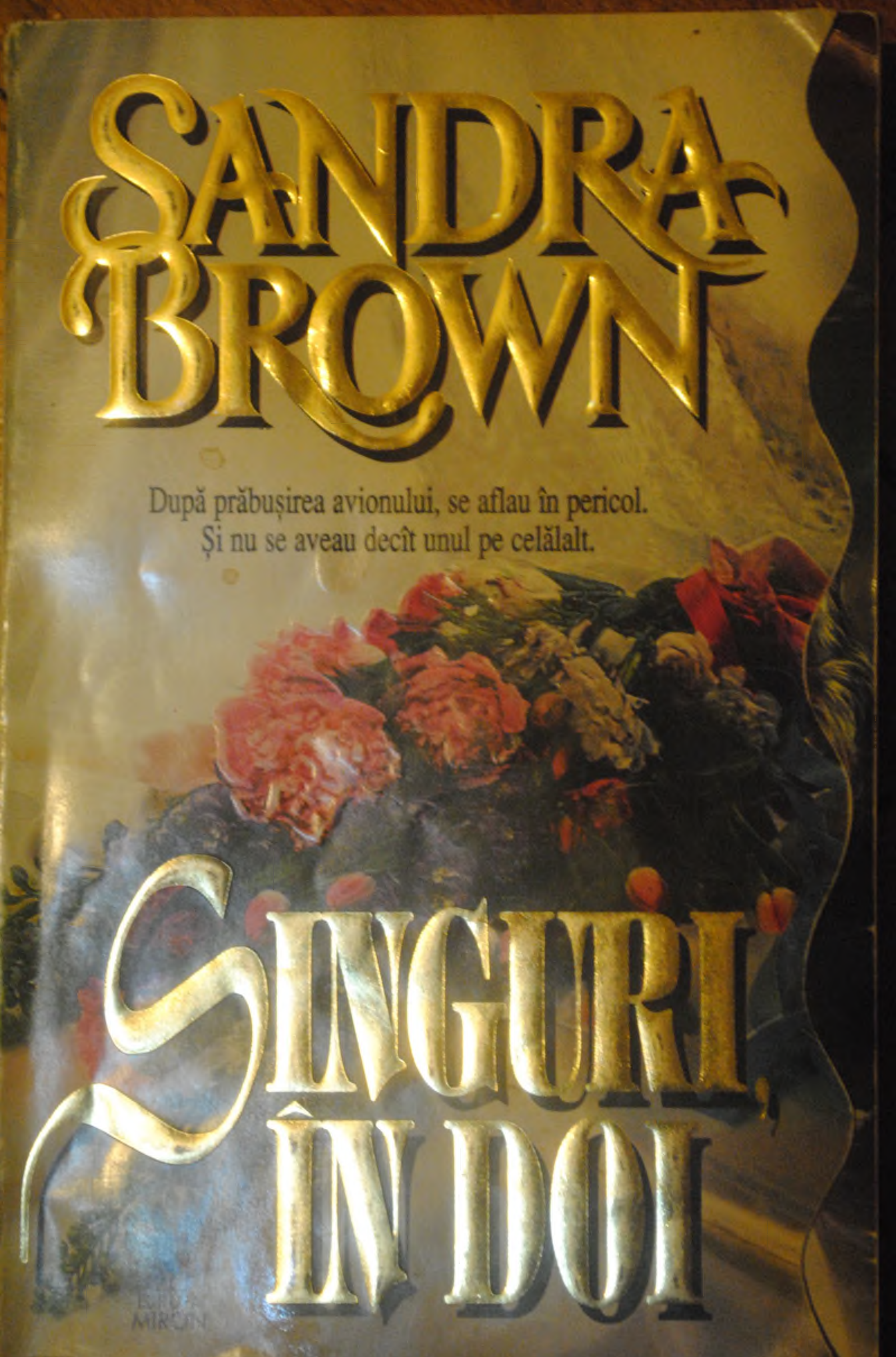

SINGURI ÎN DOI

SANDRA BROWN

Singuri, în doi

Capitolul 1

Toţi erau morţi.

Toţi în afară de ea.

Era convinsă de asta.

Nu ştia cît timp trecuse de la impact sau cît de multă vreme rămăsese încovoiată, cu capul în poală. Puteau să fi fost secunde, minute, secole. Timpul se *putea* opri în loc.

La nesfîrşit, i se părea, metalul sfîşiat se tot mişcase, înainte de a se stabiliza, cu un trosnet. Copacii dezmembraţi – victime nevinovate ale prăbuşirii – încetaseră să mai tremure. Abia dacă se mai clintea o frunză. Totul era înfiorător de încremenit. Nu se auzea nici un sunet.

În mod absurd, se gîndi la problema prăbuşirii unui copac în pădure. Scotea vreun zgomot? Da. Îl auzise. Deci, însemna că era vie.

Îşi înălţă capul. Părul, umerii şi spatele îi erau

pline cu cioburi de plastic sfărîmat – fostul hublou de lîngă fotoliul ei. Clătină uşor din cap, iar cioburile se rostogoliră de pe ea, cu mici clinchete şi ţăcăneli în tăcerea din jur. Încet, se sili să-şi deschidă ochii.

Un ţipăt i se ridică în gît, dar nu-l putu slobozi. Coardele vocale îi îngheţaseră. Era prea îngrozită ca să urle. Carnagiul se înfăţişa mai cumplit decît coşmarul unui controlor de trafic aerian.

Cei doi bărbaţi aşezaţi în fotoliile din faţa sa – buni prieteni, judecînd după sporovăiala sonoră şi lăudăroasă dintre ei – erau acum morţi, cu glumele şi rîsetele amuţite pentru totdeauna. Capul unuia ieşise complet pe fereastră. Conştiinţa ei înregistră acest fapt, dar nu privi prea atentă. Se vedea o mare de sînge. Închise violent ochii şi nu-i mai deschise decît după ce îşi întorsese capul în altă parte.

Dincolo de culoar, un alt bărbat zăcea mort, cu capul azvîrlit înapoi peste tetieră, ca şi cum ar fi dormit în momentul cînd se prăbuşise avionul. Singuraticul. Îl etichetase mental cu această poreclă, înaintea decolării. Întrucît avionul era mic, se aplicau reglementări stricte cu privire la greutate. În timp ce pasagerii şi bagajele lor se cîntăreau pentru îmbarcare, Singuraticul stătuse izolat de grup, cu o atitudine superioară şi ostilă. Aerul său neprietenos nu atrăsese conversaţia

nici unuia dintre ceilalţi pasageri, care se făleau toţi zgomotos cu prăzile de la vînătoare. Trufia sa îl segregase – întocmai cum sexul feminin o izolase pe ea. Era singura femeie la bord.

Iar acum, singura supravieţuitoare.

Privind spre partea din faţă a salonului, putu vedea carlinga, retezată de fuzelaj ca dopul răsucit al unei sticle. Pilotul şi copilotul, doi tineri jovialí şi glumeţi, erau evident morţi, plini de sînge.

Îşi înghiţi bila ce-i umpluse gîtlejul. Copilotul robust şi bărbos o ajutase să urce la bord, flirtînd cu ea, spunînd că rareori avea femei printre pasagerii avionului şi, cu acele prilejuri, nu arătau ca nişte manechine de profesie.

Ceilalţi doi pasageri, fraţi, între două vîrste, erau încă legaţi cu centurile de siguranţă în fotoliile din rîndul întîi. Fuseseră ucişi de trunchiul colţuros al copacului care muşcase din avion ca un deschizător de conserve. Familiile lor aveau să trăiască tragedia de două ori mai dureros.

Începu să plîngă. Neputinţa şi teama o copleşeau. Se temea să nu leşine. Se temea să nu moară. Şi se temea că n-avea să moară.

Morţile tovarăşilor ei de călătorie fuseseră rapide şi nedureroase. Probabil că îşi pierduseră viaţa în momentul impactului. Le era mai bine aşa. Moartea ei avea să vină încet, fiindcă, din cîte-şi putea da seama, scăpase, ca prin miracol, nevă-

tămată. Urma să moară treptat, de sete, foame, expunere la vicisitudinile naturii.

Se întrebă de ce mai trăia. Singura explicaţie era aceea că se aşezase pe ultimul rînd. Spre deosebire de restul pasagerilor, ea lăsase pe cineva în urmă, la cabana de pe Great Bear Lake. Întîrziase luîndu-şi rămas bun, aşa că ajunsese ultima în avion. Toate fotoliile fuseseră ocupate, cu excepţia celui din ultimul rînd.

Cînd copilotul o ajutase la îmbarcare, dialogurile deşănţate încetaseră brusc. Aplecată sub plafonul coborît, se îndreptase spre singurul loc liber. Se simţise clar stingherită, fiind singura femeie la bord. Parcă ar fi intrat într-o cameră plină de fum, unde se desfăşura un joc de poker înfierbîntat. Unele lucruri erau, prin definiţie, exclusiv bărbăteşti, şi nici o măsură de echitate sexuală n-avea să schimbe vreodată situaţia. Întocmai la fel cum altele erau, tot prin definiţie, exclusiv femeieşti.

Plecarea unui avion de la o cabană de vînătoare şi pescuit din Teritoriile de Nord-Vest se număra printre aceste fapte masculine. Încercase să stea cît de discret posibil, nespunînd nimic, instalîndu-se în fotoliu şi privind pe fereastră. O dată, imediat după decolare, îşi întorsese capul, întîlnind accidental privirea bărbatului aşezat de cealaltă parte a culoarului. Acesta o privise cu o

antipatie atît de vizibilă, încît îşi întorsese ochii înapoi spre fereastră şi aşa rămăsese.

În afară de piloţi, probabil că era prima care observase furtuna. Însoţită de o ceaţă deasă, ploaia torenţială începuse s-o neliniştească. În curînd, au început şi ceilalţi să remarce hurducăturile zborului. Lăudăroşeniile le-au fost înlocuite de bancuri strepezite despre respectiva partidă de călărie şi bucuria că „mîna" pilotul, nu unul dintre ei.

Piloţii, însă, aveau de furcă. Le-a devenit în curînd evident tuturor. În cele din urmă, au tăcut, rămînînd cu ochii îndreptaţi spre cei doi oameni din carlingă. Tensiunea din interiorul avionului a crescut şi mai mult, cînd echipajul de doi membri a pierdut legătura radio cu solul. Nu se mai puteau baza pe instrumentele avionului, căci afişajele acestora păreau a fi inexacte. Datorită plafonului de nori impenetrabil, nu mai văzuseră solul de la decolare.

Cînd avionul a intrat într-un picaj în spirală, iar pilotul le-a strigat pasagerilor: „Ne prăbuşim. Domnul fie cu noi," toţi au primit vestea cu resemnare şi cu un calm uimitor.

Ea se îndoise de mijloc, înfundîndu-şi capul între genunchi, acoperindu-şi-l cu braţele şi rugîndu-se în tot timpul prăbuşirii. Păruse a dura o eternitate.

N-avea să uite niciodată şocul acelui prim impact zgîlţîitor. Chiar încordată în aşteptarea lui, nu fusese pregătită adecvat. Nu ştia de ce fusese cruţată de moartea instantanee, decît poate pentru că proporţiile ei mai mici îi îngăduiseră să se proptească între cele doi fotolii mai sigur, şi să-şi amortizeze mai bine impactul.

Totuşi, în împrejurările date, nu era sigură că supravieţuirea era o variantă favorabilă. La cabana din capătul nord-vestic al lui Great Bear Lake nu se putea ajunge decît cu avionul. Între ea şi Yellowknife, punctul de destinaţie, se întindeau kilometri întregi de sălbăticie virgină. Numai Dumnezeu ştia cît de mult din traseu parcursese avionul pînă în momentul prăbuşirii. Autorităţile puteau căuta luni în şir fără s-o găsească. Pînă atunci – dacă o mai găseau vreodată – avea să fie complet singură, depinzînd numai de ea însăşi pentru supravieţuire.

Acest gînd o electriză, îmboldind-o să acţioneze. Cu o frenezie aproape isterică, se zbătu să-şi desprindă centura de siguranţă. Aceasta se desfăcu trosnind şi ea căzu înainte, lovindu-se cu capul de fotoliul din faţa ei. Se tîrî pe culoarul îngust şi, în patru labe, porni spre ruptura căscată a fuzelajului.

Evitînd orice contact direct cu cadavrele, privi în jur prin cusătura metalică sfîşiată. Ploaia încetase, dar norii grei, negri şi coborîţi arătau atît de ameninţători încît păreau gata să explodeze. În repetate rînduri, rîgîiau tunete prelungi, rostogolite. Cerul era rece, umed şi primejdios. Îşi strînse în jurul gîtului gulerul de vulpe roşie. Aproape că nu sufla deloc vîntul. Presupunea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta. Vîntul putea aduce un frig năpraznic... Dar, stai! Dacă nu era vînt, atunci de unde venea acel sunet tăios?

Ţinîndu-şi respiraţia, ascultă.

Din nou se auzi!

Smuci din cap, privind în jur, atentă. Nu-i era uşor să audă mare lucru, peste bubuiturile propriei sale inimi.

Un freamăt.

Privi spre bărbatul aşezat în fotoliul de peste culoar de al ei. Oare era doar efectul imaginaţiei sale pline de dorinţă, sau chiar îi tresăriseră pleoapele Singuraticului? Se tîrî înapoi pe coridor, atingînd în trecere braţul atîrnat, plin de sînge, al uneia dintre victimele catastrofei. Cu doar cîteva momente în urmă, evitase cu sîrguinţă să-l atingă.

– O, Doamne, rogu-te, fă să fie viu, se rugă ea cu fervoare. Ajungînd la fotoliu, privi faţa Singuraticului. Părea în continuare să se odihnească paşnic. Avea pleoapele nemişcate. Nici un tremur. Nici un geamăt desprinzîndu-i-se de pe buze, care erau aproape complet acoperite de o

mustață deasă și lată. Îi privi pieptul, dar omul purta o scurtă matlasată, așa că-i era imposibil să-și dea seama dacă respira sau nu.

Își puse degetul arătător pe marginea de sus a mustății lui, chiar sub nări. Scoase o exclamație nearticulată, cînd simți curentul umed de aer. Slab, dar incontestabil.

– Slavă Domnului, slavă Domnului!

Începu să rîdă și să plîngă în același timp. Ridicîndu-și mîinile, îl bătu ușor peste obraji:

– Domnule, trezește-te! Trezește-te, te rog!

Omul gemu, dar nu deschise ochii. Intuiția îi spunea că, cu cît, își recăpăta cunoștința mai curînd, cu atît era mai bine. În plus, avea nevoie de asigurarea că, dacă nu era mort, nici n-avea să moară – cel puțin, nu imediat. Avea nevoie cu disperare să se convingă că nu era singură.

Judecînd că aerul rece o putea ajuta să-i reanimeze, se hotărî să-l scoată din avion. N-avea să-i fie ușor; probabil că era mai greu decît ea cu cincizeci de kilograme, sau chiar mai mult.

Îi simți fiecare gram din greutate, cînd îi desfăcu centura de siguranță, iar masa lui inertă se prăbuși peste ea ca un sac cu ciment. Proptindu-l cu umărul drept, îl sprijini în timp ce se retrăgea pe culoar spre deschizătură, parte ridicîndu-l, parte tîrîndu-l după ea.

Drumul lung de șapte metri dură peste o

jumătate de oră. Brațul însîngerat ce atîrna peste rezemătoarea fotoliului se agăță de el. Trebui să-și învingă repulsia și să-l atingă, dîndu-l la o parte. Mîinile i se umplură de sînge. Era cleios. Scînci cu oroare, dar își strînse între dinți buza de jos, ce-i tremura, și continuă să-l tragă pe bărbatul fără cunoștință de-a lungul coridorului – cu eforturi chinuitoare, centimetru cu centimetru.

Deodată, o izbi gîndul că, neștiind unde era rănit, era posibil să-i facă mai mult rău decît bine mișcîndu-l. Dar ajunsese atît de aproape; n-avea să se oprească tocmai acum. I se părea foarte important să-și stabilească un țel și să-l atingă, dacă nu din alt motiv, atunci măcar ca să-și dovedească că nu era neputincioasă. Se hotărîse să-l ducă afară și asta avea să facă, fie și cu prețul propriei vieți.

Ceea ce era foarte posibil, își spuse ea, peste cîteva minute. Îl adusese cît mai în față posibil. Din cînd în cînd, omul gemea, dar altminteri nu dădea nici un semn că și-ar fi revenit. Lăsîndu-l pe loc un moment, se căță printre crengile bradului. Toată partea stîngă a fuzelajului fusese smulsă aproape complet, așa că trebuia să-l tragă printre ramurile copacului. Cu mîinile goale, rupse cît de multe crenguțe mici putu, înainte de a se întoarce la rănit.

Îi trebuiră cinci minute numai ca să-l întoarcă pentru a-l putea apuca de subsuori. Apoi, retrăgîndu-se prin tunelul strîmt şi ţepos pe care-l degajase, îl trase după ea. Acele de brad îi înţepau faţa. Scoarţa aspră o zgîria pe mîini. Din fericire, însă, îmbrăcămintea groasă îi proteja cea mai mare parte a pielii.

Pe măsură ce se trudea, respiraţia îi devenea tot mai îngreunată. Se gîndi să facă o pauză de odihnă, dar îi era teamă că n-avea să-şi mai adune niciodată puterile îndeajuns pentru a reîncepe. Acum, povara ei gemea aproape încontinuu. Ştia că avea fără-ndoială dureri groaznice, dar nu se putea opri, lăsîndu-l să cadă într-un leşin şi mai profund.

În sfîrşit, simţi pe obraji aerul rece. Îşi eliberă capul de sub ultima creangă şi ieşi în spaţiul liber. Făcînd cîţiva paşi poticniţi de-a-ndăratelea, trase omul pe restul distanţei pînă îl scoase şi pe el. Incredibil de epuizată, cu muşchii braţelor, spinării şi picioarelor arzînd de efort, se lăsă să cadă în şezut, îndesat. Capul omului i se prăbuşi în poală.

Încordîndu-şi mîinile şi ridicîndu-şi faţa spre cer, rămase astfel pînă îşi recăpătă respiraţia. Pentru prima oară, în timp ce inspira în plămîni aerul amarnic de rece, se gîndi că putea fi bine să fi rămas în viaţă. Îi mulţumi lui Dumnezeu că o

salvase. Şi-i mai mulţumi şi pentru cealaltă viaţă pe care o cruţase.

Coborîndu-şi privirea spre rănit îi văzu, pentru prima oară, cucuiul. Avea pe tîmplă un ou-de-gîscă în toată regula. Fără-ndoială, acesta îi provocase leşinul. Ridicîndu-i umerii atît cît să-şi retragă picioarele de sub el, se tîrî într-o parte şi începu să-i descheie canadiana voluminoasă. Se ruga să nu descopere o rană mortală. N-o găsi. Numai cămaşa de flanelă cadrilată, nelipsită oricărui vînător. Nu se vedea pe ea nici urmă de sînge. De la gulerul rulat al bluzei de corp pînă în vîrfurile bocancilor cu şireturi, nu se vedea nici un semn de hemoragie gravă.

Expirînd cu poftă, uşurată, se aplecă peste el şi-l plesni din nou, uşor, peste obraji. Îi aprecia vîrsta la vreo patruzeci de ani, însă ani deloc uşori. Părul lung, ondulat, îi era de un castaniu tăbăcit. La fel şi mustaţa. Avea, însă, la fel ca în sprîncenele stufoase, şi fire blonde. Pielea îi era arsă de soare, însă nu recent; afişa un bronz copt, permanent. În colţurile ochilor i se vedeau reţele de riduri fine. Gura avea buza de jos doar cu puţin mai plină decît cea superioară.

Chipul acela colţuros nu-şi avea locul într-un birou; petrecea mult timp în aer liber. Era un chip agreabil, chiar dacă nu de o frumuseţe clasică. Exprima o anume duritate, o inabordabilitate ne-

compromiţătoare pe care o simţise şi în personalitatea lui.

Stînjenită, se întrebă ce-avea să creadă cînd îşi revenea în fire, pentru că se pomenea singur cu ea, în sălbăticie. Nu avu mult de aşteptat ca să afle. Peste cîteva momente, pleoapele bărbatului tresăriră, apoi se deschiseră.

Ochii cenuşii precum cremenea cerului de deasupra se concentrară spre ea. Se închiseră, deschizîndu-se apoi din nou. Vru să vorbească, dar agitaţia o opri. Primul cuvînt rostit de buzele bărbatului fu indescriptibil de vulgar. Tresări, dar puse limbajul obscen pe seama durerii. Omul închise iarăşi ochii şi aşteptă cîteva secunde înainte de a-i deschide definitiv.

Şi spuse:

– Ne-am prăbuşit.

Ea dădu din cap.

– De cînd?

– Nu-s sigură.

Îi clănţăneau dinţii. Nu era atît de frig, aşa că frica trebuia să fie pricina. Frică de el? De ce?

– De-o oră, cred.

Gemînd de durere, îşi acoperi cu o mînă cucuiul de la tîmplă şi se sălţă, rezemîndu-se în mîna cealaltă. Îi făcu loc să se ridice în capul oaselor, drept.

– Ce-i cu ceilalţi?

– Sînt morţi, toţi.

Bărbatul încercă să se proptească într-un genunchi, dar se clătină, ameţit. Îi întinse instinctiv o mînă să-l ajute, însă el i-o dădu la o parte.

– Eşti sigură?

– Că au murit? Da. Adică, aşa cred.

Îşi întoarse capul, privind-o cu dezgust.

– Le-ai luat pulsul?

Îşi schimbă părerea despre ochii lui. Nu semănau deloc cu cerul. Erau mai reci şi mult mai ostili.

– Nu, n-am verificat, recunoscu ea fără chef.

Omul o mai ţintui cîtva secunde cu privirea aceea de judecător, apoi, cu mare dificultate, se sculă în picioare. Sprijinindu-se de copacul din spatele lui, se strădui să stea drept, regăsindu- şi echilibrul.

– Cum... cum te simţi?

– Îmi vine să borăsc.

Un lucru era cert, le spunea pe şleau.

– Poate-ar trebui să te culci la loc.

– Fără-ndoială că da.

– Şi-atunci?

Continuînd să-şi ţină o mînă la cap, se ridică, privind-o:

– Te oferi să intri acolo şi să le iei pulsul?

Văzînd cum roşeaţa slabă pălea din obrajii ei, îi adresă un zîmbet, batjocoritor.

– Bănuiam eu.

– Te-am scos *afară*, nu?

– Mda, replică el sec, m-ai scos.

Nu se aştepta să-i sărute mîinile pentru că-i salvase viaţa, dar un mulţumesc simplu ar fi fost plăcut.

– Eşti un nerecunoscător...

– Mă laşi, o întrerupse el.

Îl privi dezlipindu-se de copac şi pornind clătinat spre avionul dezmembrat, dînd în lături crengile copacului, cu mult mai multă putere decît şi-ar fi putut aduna ea într-o lună de zile.

Lăsîndu-se pe pămîntul moale, îşi rezemă capul pe genunchi, venindu-i să plîngă. Îl auzea mişcîndu-se prin salon. Cînd îşi săltă capul şi privi, îl văzu prin parbrizul spart al carlingii desprinse. Îşi plimba mîinile, fără pic de emoţie, peste trupurile piloţilor.

După cîteva minute, îşi croi drum afară prin rămurişul copacului prăbuşit.

– Ai avut dreptate. Sînt morţi cu toţii.

Cum se aştepta să-i răspundă? Na-na-na, în ciudă? Bărbatul lăsă să cadă la pămînt o trusă de prim-ajutor albă şi îngenunche alături. Scoase o sticluţă de aspirină şi-şi aruncă pe gît trei comprimate, înghiţindu-le fără apă.

– Vino-aici, ordonă el aspru.

Cînd ea se apropie, îi întinse o lanternă.

– Luminează-mă cu asta în ochi, pe rînd, şi spune-mi ce se- ntîmplă.

Aprinse lanterna. Geamul din faţa becului era crăpat, dar totuşi funcţiona. Îndreptă fasciculul de lumină direct spre ochiul lui drept, apoi spre stîngul.

– Pupilele se contractă.

Îi luă lanterna din mînă şi o stinse.

– Bine. N-am făcut o comoţie. Mă doare numai capul, ca toţi dracii. Tu te simţi bine?

– Cred că da.

O privi sceptic, dar ea dădu din cap.

– Mă numesc Rusty[1] Carlson, se prezentă, politicoasă.

Bărbatul rîse scurt, ca un lătrat. Ochii i se ridicară spre părul ei.

– Rusty, hai?

– Da, Rusty, repetă ea iritată.

– Ţi se potriveşte.

Individul avea manierele unui porc.

– Ai şi dumneata un nume?

– Mda, am un nume. Cooper Landry. Da' aici nu sîntem la o petrecere aşa că scuză-mă dacă nu-mi scot pălăria, spunînd: „Încîntat de cunoştinţă".

Pentru doi supravieţuitori însinguraţi ai unei

1. Ruginiu; roşcovan

dezastruoase prăbuşiri de avion, începuseră cam prost. În acel moment, Rusty dorea să fie încurajată, asigurată că era vie şi avea să trăiască în continuare. Nu se alesese din partea lui decît cu dispreţ, care era complet nemeritat.

– Ce-i cu dumneata? întrebă ea furioasă. Te porţi de parcă din vina mea s-ar fi prăbuşit avionul.

– Aşa o fi.

Îl privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

– Ce? Eu am fost vinovată de furtună?

– Nu, dar dacă n-o tărăgănai cu despărţirea aia emoţionantă şi lacrimogenă de craiul tău tomnatec, poate i-o luam înainte. Ce te-a făcut să pleci înaintea lui – o ceartă-ntre iubiţei?

– Nu-i treaba dumitale, scrîşni ea, printre dinţii pe care i-i îndreptase perfect un stomatolog costisitor.

Expresia lui Cooper nu se schimbă.

– Şi nici treaba ta nu era să vii-ntr-un loc ca ăla...

O măsură din creştet pînă-n tălpi, continuînd:

– ...cînd eşti aşa cum eşti ca femeie.

– Adică ce fel de femeie?

– Las-o baltă. Să zicem doar că aş prefera să nu te am pe cap.

Cu aceste cuvinte, scoase un cuţit de vînătoare cu aspect ucigător din teaca de piele prinsă

la centură. Rusty se întrebă dacă avea să-i taie beregata cu el, descotorosindu-se de dificultăţile pe care i le crea prezenţa ei. În schimb, Cooper se întoarse şi începu să ciopîrţească ramurile mai mici ale copacului, tăind drum liber spre a uşura accesul spre fuzelaj.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Trebuie să-i scot.

– Pe... pe ceilalţi? De ce?

– Poate vrei să fiţi colegi de cameră.

– Ai să-i îngropi?

– Cam asta ar fi ideea. Ai tu una mai bună?

Nu, bineînţeles că nu avea, aşa că nu spuse nimic.

Cooper Landry îşi tăie drum prin coroana copacului pînă rămaseră numai crengile groase. Pe deasupra şi prin jurul acestora era mai uşor de trecut.

Rusty, făcîndu-se utilă prin a trage la o parte ramurile tăiate, îl întrebă:

– Deci, rămînem aici?

– Deocamdată, mda.

După ce degajă un soi de cărare, Cooper intră în fuzelaj şi-i făcu semn să se apropie.

– Apucă-l de ghete, da?

Privi ghetele mortului. Nu putea face una ca asta. Nimic din toată viaţa ei n-o pregătise pentru aşa ceva. Nu se putea aştepta din partea ei la o

asemenea hidoşenie.

Dar, privindu-l şi întîlnindu-i ochii aceia cenuşii şi implacabili, ştiu că o aştepta s-o facă, şi s-o facă fără comentarii.

Unul cîte unul, scoaseră din avion cadavrele. Lucră mai mult el; Rusty îi dădea cîte o mînă de ajutor cînd i-o cerea. N-o putea face decît detaşîndu-şi mintea de oribila muncă. Îşi pierduse mama în adolescenţă. Cu doi ani în urmă, îi murise fratele. Dar, în ambele cazuri, îi văzuse abia cînd erau depuşi în sicriul cu căptuşeală de satin, înconjurat de lumină blîndă, muzică de orgă şi flori. Moartea păruse un fapt ireal. Nici măcar trupurile neînsufleţite ale mamei şi fratelui ei nu fuseseră pentru ea adevărate, ci imitaţii identice ale oamenilor pe care-i iubise, manechine create de serviciul pompelor funebre după chipul şi asemănarea lor.

Cadavrele de acum erau reale.

Se supuse mecanic comenzilor scurte pe care acel Cooper Landry le lansa cu un glas lipsit de simţire şi de inflexiuni. Trebuie că-i un robot, conchise ea. Nu manifesta absolut nici un fel de emoţie, în timp ce tîra leşurile în groapa comună pe care reuşise s-o sape folosindu-şi cuţitul şi mica secure găsită într-o ladă de scule, sub scaunul pilotului. Cînd termină, îngrămădi pietre peste mormîntul prea puţin adînc.

– N-ar trebui să spunem ceva? privi Rusty movila barbară de bolovani incolori, adunaţi acolo ca să apere cadavrele celor cinci oameni de animalele flămînde.

– Să zicem ceva? Ca de pildă?

– Ceva din scriptură. O rugăciune.

Cooper ridică neglijent din umeri, în timp ce-şi ştergea lama cuţitului.

– Nu ştiu nici o scriptură. Iar rugăciunile mi s-au terminat demult.

Întorcîndu-se cu spatele spre mormînt, porni cu paşi înfundaţi înapoi spre avion.

Rusty murmură o rugăciune grăbită, înainte de a se răsuci să-l urmeze. Mai presus de orice, se temea să nu rămînă din nou singură. Dacă-l scăpa din vedere, individul o putea părăsi.

Totuşi, aşa ceva era improbabil. Cel puţin, nu imediat. Se clătina de oboseală, pe punctul să leşine.

– De ce nu te culci, să te odihneşti? îi propuse ea.

O lăsaseră de mult puterile. N-o mai ţinea activă decît adrenalina.

– Fiindcă se lasă repede noaptea, răspunse Cooper. Trebuie să scoatem fotoliile din avion, ca să avem loc să ne întindem. Altfel, s-ar putea să înnoptezi în sînul naturii pentru prima oară în viaţa ta.

Adăugase ultimele cuvinte sarcastic, ca şi cum s-ar fi gîndit mai bine, înainte de a reintra în avion. Peste cîtva momente, Rusty îl auzi înjurînd murdar. Ieşi, cu sprîncenele unite într-o încruntătură feroce.

– Ce s-a-ntîmplat?

Îşi repezi mîna în faţa ei. Era udă.

– Carburant.

– Carburant?

– Carburant *inflamabil,* preciză Cooper, enervat de neştiinţa ei. Nu putem sta acolo. Cea mai mică scînteie şi zburăm pînă-n China.

– Atunci, nu facem focul.

O privi furios.

– După ce se întunecă, tare-ai să mai vrei un foc, spuse el cu dispreţ. În plus, nu trebuie decît o singură scînteie, de la orice. O singură bucată de metal să se frece de alta şi amîndoi sîntem istorie.

– Şi ce facem?

– Luăm ce putem şi pornim.

– Credeam că întotdeauna e mai bine să stai lîngă avion. Am auzit-o, sau am citit-o, odată. Echipele de salvare vor căuta un avion prăbuşit. Cum ne vor mai găsi, dacă părăsim locul catastrofei?

Cooper îşi înclină capul, arogant:

– Vrei să rămîi? Perfect, rămîi. Eu mă duc. Dar

e mai bine să te previn că nu cred că se găseaşcă apă pe-aici. Primul lucru pe care am să-l fac dimineaţă, va fi să caut apă.

Atitudinea lui de atotştiutor îi era nesuferită.

– De unde ştii că nu e apă?

– Nu se vede nici o urmă de animal prin jur. Presupun c-ai putea rezista cu apă de ploaie atîta timp cît ai, dar cine ştie cît va dura.

Cînd şi cum observase că nu existau urme de animale prin zonă? Ei nici măcar nu-i trecuse prin cap să se uite. De fapt, lipsa apei era aproape la fel de înspăimîntătoare ca nevoia de a înfrunta animalele sălbatice ca să bea. Să caute apă? Cum se făcea asta? Animale sălbatice? Cum avea să se apere, dacă o ataca vreunul?

Fără el, avea să moară. După cîteva momente de gîndire, aceasta fu sumbra concluzie la care ajunse. N-avea încotro decît să urmeze tacticile de supravieţuire pe care le cunoştea Cooper şi să fie recunoscătoare că-l avea alături ca să le aplice.

Înghiţindu-şi mîndria, spuse:

– Bine, vin cu tine.

Cooper nici măcar nu-şi ridică privirea, nici nu-i răspunse în vreun alt fel. N-avea de unde să ştie dacă hotărîrea ei îl bucura sau îl nemulţumea. După toate aparenţele, îi era indiferentă. Începuse deja să facă o grămadă de lucruri recuperate din

epavă. Hotărîtă să nu rămînă neluată în seamă, Rusty îngenunche lîngă el.

– Cu ce te pot ajuta?

Cooper arătă cu capul spre compartimentul de bagaje al avionului.

– Caută prin bagaje. Prin ale tuturor. Ia tot ce ne poate fi de folos mai tîrziu.

Îi dădu cîteva cheiţe de valize, pe care era clar că le luase de la cadavre înainte de a le fi îngropat.

Rusty privi spre valize, nesigură. Unele se deschiseseră deja, în urma prăbuşirii. Obiectele personale ale victimelor zăceau împrăştiate pe pămîntul umed.

– Nu înseamnă că... le violăm intimitatea? Familiile lor ar putea să se supere...

Cooper se răsuci atît de brusc, încît aproape o răsturnă pe spate.

– Îţi bagi minţile-n cap şi accepţi faptele? o apucă el de umeri, zgîlţîind-o. Uită-te-n jur. Ştii ce şanse avem să scăpăm vii din povestea asta? Îţi spun eu: zero. Dar înainte să cad jos, am să mă lupt ca toţi dracii ca să rămîn în viaţă. Am eu obiceiul ăsta.

Îşi apropie faţa de a ei.

– Asta nu-i o excursie de mici cercetaşi în care ne-am rătăcit; e vorba de supravieţuire, femeie. Dracu' să le ia de etichetă şi proprietate. Dacă te

ţii după mine, faci ce zic eu şi cînd îţi zic. Ai priceput? Şi n-avem timp de pierdut cu sentimentalismele. Nu-ţi irosi lacrimile pentru cei ce n-au scăpat. S-au dus şi nu mai putem face nimic pentru ei. Acum, mişcă-ţi fundul şi ocupă-te cu ce ţi-am spus eu.

O îmbrînci din faţa lui şi începu să adune blănurile pe care vînătorii le duceau acasă ca trofee. Cele mai multe erau de caribou, dar şi de lup alb, de castor şi o hermelină mică.

Stăpînindu-şi lacrimile de umilinţă şi de nefericire acumulată, Rusty se aplecă peste valize şi începu să le sorteze conţinutul, aşa cum fusese instruită. Îi venea să-l cîrpească. Îi venea să cadă grămadă şi să urle pînă-i ieşeau ochii din cap. Dar n-avea să-i dea satisfacţia de a o vedea făcînd nici una, nici alta. Nici să-i ofere scuze de a o lăsa pe loc; probabil că ar fi profitat de cel mai mic pretext.

Peste o jumătate de oră, luă obiectele pe care le alesese şi le adăugă mormanului de articole adunate de el. Păru să fie de acord cu selecţia, care includea şi două ploşti cu alcool. Rusty nu ştia să-l identifice după miros, însă Cooper nu avea preferinţe. Păru să-i placă duşca zdravănă pe care o trase dintr-o ploscă. Rusty îi privi mărul lui Adam cum se mişca în sus şi-n jos, înghiţind. Avea gît puternic şi bărbie solidă, pătrată. Tipic,

îşi spuse ea ţîfnoasă, pentru toţi catîrii încăpăţînaţi.

Puse la loc capacul ploştii şi o aruncă lîngă pliculeţele de chibrituri, o trusă de cusut pentru voiaj şi hainele în plus adunate de Rusty. Nu comentă cît de bine se descurcase. În schimb, dădu din cap către mica valiză din mîna ei:

– Aia ce-i?

– E a mea.

– Nu asta am întrebat.

Îi smulse valijoara din mînă şi o deschise. Mîinile lui mari violară vrafurile ordonate de lenjerie călduroasă din mătase pastel, cămăşile de noapte şi rufăria asortată. Trase o pereche de ciorapi prin cercul format între degetul mare şi cel arătător. O privi în ochi.

– Mătase?

Cu răceală, Rusty îi înfruntă privirea, fără să-i răspundă. Rînjetul lui era de-a dreptul porcos. Insinua lucruri pe care nu voia nici să le ghicească măcar.

– Foarte drăguţ.

Apoi, rînjetul îi dispăru sub mustaţă şi-i aruncă articolul.

– Ia două perechi de indispensabili lungi. O bonetă. Mănuşi. Haina asta, adăugă, aruncînd o scurtă de ski deasupra celorlalte veşminte pe care le alesese. O pereche de nădragi de re-

zervă. Două pulovere.

Deschise fermoarul genţii de voiaj cu căptuşeală de plastic în care Rusty îşi împachetase produsele cosmetice şi de toaletă.

– Am nevoie de toate alea, spuse ea grăbită.

– Ba unde mergem noi n-ai nici o nevoie.

Îi răscoli cosmeticalele, aruncînd nepăsător o avere întreagă de creme pentru ten şi articole de machiaj în frunzele umede, putrezite.

– O perie de păr, periuţă şi pastă de dinţi, săpun. Atîta tot. Şi, doar ca să fiu mărinimos, astea.

Şi îi întinse o cutie de tampoane.

Rusty i-o smulse din mîini şi o înfundă la loc în geanta de cosmetice, lîngă celelalte cîteva lucruri pe care i le îngăduia.

Cooper rînji din nou. Alăturarea dintre dinţii lui albi şi mustaţa latră îl făcea să arate diabolic de-a binelea.

– Mă găseşti un ticălos pur sînge, nu? Doar că eşti prea amabilă ca să mi-o spui.

– Ba nu-s amabilă deloc, se aprinseră fierbinţi ochii ei căprui- roşiatici. Te găsesc un ticălos fără pereche.

Zîmbetul lui nu făcu decît să se întindă şi mai mult.

– N-o să fie decît mult mai rău, pînă să fie mai bine.

Se ridică, privind îngrijorat spre cerul ce se întuneca.

– Haide. Mai bine s-o luăm din loc.

De cum îi întoarse spatele, Rusty strecură în geantă un balsam de buze incolor, o sticlă de şampon şi un aparat de ras. N-o fi avut el nevoie să se bărbierească înainte de a ajunge în civilizaţie, dar de ea, una, era sigură.

Tresări vinovată, cînd Cooper se răsuci din nou, întrebînd-o:

– Ştii cum se trage cu una de-asta?

Ţinea în mînă o puşcă de vînătoare.

Rusty dădu din cap că nu. Abia cu o zi în urmă văzuse un frumos berbec Dall doborît cu o puşcă exact ca aceea. Era o amintire dezgustătoare. În loc să admire vînătorul, simpatia ei se îndreptase spre animalul ucis.

– Mă temeam de asta, murmură Cooper. Dar, oricum, poţi s-o duci.

Îi agăţă pe umăr cureaua puştii grele şi-şi luă şi el una, probabil a lui proprie. Îşi înfipse la cingătoare un pistol cu aspect înfricoşător. Observîndu-i privirea neliniştită, spuse:

– E un pistol de semnalizare. L-am găsit în carlingă. Stai cu urechile ciulite după avioanele de cercetare.

Încheind gulerul unui pulover cu un şiret de pantofi, improvizase din el o raniţă, legîndu-l cu

mînecile pe după gîtul ei.

– O.K., mai spuse, inspectînd-o fugar, să mergem.

Rusty aruncă o ultimă privire tristă şi temătoare spre epava avionului, apoi porni după el. Spatele lui larg era o ţintă uşor de urmat. Constată că, ţinîndu-şi ochii aţintiţi asupra unui loc aflat exact între omoplaţii săi, se putea lăsa pardă unei semitranse, alungîndu-şi din memorie cadavrele pe care le lăsaseră în urmă. Dorea să se cufunde în uitare.

Mergea trudnic înainte, pierzîndu-şi energia pas cu pas. Puterile păreau să i se risipească alarmant de repede. Nu ştia ce distanţă parcurseseră, dar nu putea fi foarte mult, cînd i se păru imposibil să mai pună un picior în faţa celuilalt. Genunchii îi tremurau de oboseală. Nu mai dădea la o parte crengile ce se abăteau în spate, ci le lăsa indiferentă s-o plesnească.

Imaginea lui Cooper se înceţoşă, apoi începu să se unduiască în faţa ei ca o fantomă. Toţi copacii păreau a avea tentacule care încercau s-o apuce de haine, s-o tragă de păr, să i se încolăcească pe glezne, s-o împiedice în toate felurile posibile. Poticnindu-se, îşi coborî privirea spre pămînt şi, cu uimire, văzu că se repezea în întîmpinarea ei. Ce lucru extraordinar, îşi spuse.

Instinctiv, apucă ramura cea mai apropiată

pentru se ţine să nu cadă şi îi strigă cu o voce slabă:

– Coo... Cooper.

Căzu îndesat, dar faptul de a sta culcată pe pămîntul răcoros îi aduse o binecuvîntată uşurare, oricît de umed şi de rece era. Stratul de frunze părea o compresă lipită de obrazul ei. Mare desfătare, să-şi lase ochii să se închidă.

Cooper murmură o sudalmă, în timp ce-şi scotea raniţa şi lăsa cureaua puştii să-i lunece în jos pe braţ. Brutal, o răsuci pe spate şi-i deschise pleoapele cu degetele. Rusty îl privi, habar n-avînd că faţa-i era palidă ca moartea. Pînă şi buzele îi deveniseră cenuşii ca norii de deasupra.

– Iartă-mă oă te ţin pe loc.

Fu vag surprinsă că vocea-i suna atît de slab. Îşi simţea buzele mişcîndu-se, dar nu era sigură că vorbise într-adevăr cu voce tare. Părea imperativ să-şi ceară scuze că-l reţinea şi că era, în general, o pacoste pe capul lui.

– Trebuie să mă odihnesc doar un minut.

– Mda, mda, perfect... Rusty. Odihneşte-te.

Moşmondea la capsa îngropată adînc în gulerul de vulpe al mantoului ei.

– Te doare ceva?

– Doare? Nu. De ce?

– Nimic.

Îi descheie haina şi-şi afundă mîinile înăuntru.

Şi le strecură pe sub puloverul ei, începînd s-o apese atent cu degetele pe abdomen. Se cuvenea să facă asta? se întrebă Rusty, ca prin ceaţă.

– S-ar putea să ai vreo hemoragie internă şi să nu ştii.

Cuvintele lui clarificară totul.

– Internă? se chinui ea să se ridice, cuprinsă de panică.

– Nu ştiu. Nu... Stai aşa!

Cu o zvîcnire neaşteptată a mîinilor, îi dădu la o parte poalele lungi ale mantoului. Respiraţia îi şuiera printre dinţi. Rusty se săltă în coate, ca să vadă ce anume îl făcuse să se încrunte atît de feroce.

Cracul drept al pantalonilor ei era plin de sînge roşu viu. Îi mai îmbibase şi ciorapul, curgînd peste cizma de piele.

– Cînd ţi-ai făcut asta? se ridicară ochii lui, tăioşi ca bricele, spre ai ei.

Ea nu spuse nimic.

– Ce ţi s-a-ntîmplat?

Deznădăjduită, Rusty îl privi, clătinînd din cap fără o vorbă.

– De ce nu mi-ai spus că eşti rănită?

– N-am ştiut, răspunse ea cu voce slabă.

Cooper scoase cuţitul din teacă. Apucîndu-i tivul ud de sînge al pantalonului, introduse lama

în deschizătură şi smuci în sus. Dintr-o singură mişcare înspăimîntătoare, despică în întregime cracul pantalonului, tăind lin ţesătura, de la manşetă pînă la elasticul chiloţilor. Şocată şi înfricoşată, Rusty trase aer în piept.

Cooper, privindu-i piciorul, expiră prelung, înfrînt.

– La naiba!

Capitolul 2

Lui Rusty începu să-i vîjîie capul. Loburile urechilor îi pulsau, iar gîtul parcă-i luase foc. Îşi simţea fiecare folicul de păr în parte ca un vîrf de ac pe ţeastă. O furnicau papilele degetelor de la mîini şi de la picioare. Mai leşinase o dată, după o intervenţie la dinţi pe un canal de rădăcină. Cunoştea simptomele.

Dar, fir-ar să fie, chiar aici trebuia s-o apuce? În faţa lui?

– Uşurel, uşurel.

O luă de umeri şi o culcă la pămînt.

– Nu mai ţii minte cînd te-ai rănit?

Rusty clătină din cap, amorţită.

– Probabil în momentul prăbuşirii.

– N-am simţit nici o durere.

– Erai prea şocată. Acum ce simţi?

Abia în acel moment deveni conştientă de durere.

– Nu-i foarte rău.

Ochii lui căutară adevărul într-ai ei.

– Serios, nu-i rău deloc. Am sîngerat mult, totuşi, nu?

– Mda.

Cu o expresie întunecată, Cooper cotrobăi prin trusa sanitară.

– Trebuie să şterg sîngele ca să văd de unde curge.

Scotocind prin raniţa pe care o purtase Rusty, alese o bluză de corp din bumbac moale, ca să absoarbă sîngele. Rusty îi simţi apăsarea mîinilor, dar cam atît, în timp ce privea printre crengile de deasupra ale copacilor. Poate se pripise să-i mulţumească lui Dumnezeu că o lăsase în viaţă. Putea să sîngereze de moarte, zăcînd acolo, pe pămînt. Şi nici Cooper, nici ea, nu aveau ce face. Ba chiar, probabil avea să se bucure că scăpa de ea.

Înjurătura lui înceată o smulse din meditaţiile macabre. Îşi ridică puţin capul, privindu-şi piciorul rănit. De-a lungul tibiei se întindea o tăietură, de sub genunchi pînă deasupra şosetei. Scînci.

– Stai jos, fir-ai a dracu'.

Slăbită, Rusty se supuse emfaticei comenzi.

– Cum mi s-a putut întîmpla fără s-o simt?

– Probabil s-a spintecat ca o coajă de pătlăgea, în momentul impactului.

– Poţi să faci ceva?

– S-o spăl cu apă oxigenată.

Cooper deschise flaconul de plastic brun opac pe care-l găsise în trusă şi îmbibă în peroxid mîneca tricoului.

– O să mă doară?

– Probabil.

Neluîndu-i în seamă ochii speriaţi şi plini de lacrimi, tamponă rana cu apă oxigenată. Rusty îşi muşcă buza de jos, ca să nu ţipe, dar faţa i se schimonosi de usturime. De fapt, gîndul la peroxidul ce sfîrîia prin tăietură era la fel de insuportabil ca durerea.

– Dacă simţi că-ţi vine să vomiţi, respiră pe gură, îi spuse el fără intonaţie. Aproape am terminat.

Închise strîns ochii şi nu-i mai deschise pînă auzi sunetul materialului sfîşiat. Cooper rupea în bucăţi un alt tricou. I le înfăşură pe rînd în jurul gambei, îndoindu-i uşor genunchiul.

– Deocamdată, ar trebui să fie de ajuns, spuse el, mai mult pentru sine. Luîndu-şi din nou cuţitul, adăugă: Saltă-ţi şoldurile.

Rusty se supuse, evitîndu-i ochii. Cooper îi tăie pantalonul de jur împrejurul coapsei. Mîinile lui îi lucrau pe sub picioare şi printre ele. Degetele

bătătorite i se frecau de pielea caldă şi netedă, dar nu avea de ce să se simtă jenată. La cîtă emoţie manifesta, ar fi putut la fel de bine să taie o fleică de friptură.

– Mai mult ca sigur că nu poţi umbla.

– Ba pot! insistă înnebunită Rusty.

Se temea să nu plece fără ea. Stătea deasupra ei, cu picioarele depărtate, privind în jur. Avea fruntea încreţită şi, pe sub mustaţă, se distingea că-şi rodea interiorul obrazului, parcă gîndindu-se concentrat la ceva.

Îşi analiza variantele? Se hotăra dacă s-o părăsească sau nu? Sau poate se gîndea s-o omoare rapid, din milă, în loc de a o lăsa să moară din cauza rănii.

În cele din urmă, se aplecă şi, cuprinzînd-o cu palmele de subsuori, o ridică în şezut.

– Scoate-ţi mantoul şi ia pe tine canadiana asta de ski.

Fără să discute, Rusty îşi lăsă mantaua îmblănită să-i lunece de pe umeri. Folosind securea pe care o adusese, Cooper reteză trei lăstari şi-i curăţi de crengi. În tăcere, Rusty îl privi cum îi potrivea în formă de H, punînd însă transversala mai sus decît era normal. Legă intersecţiile cu şireturi de piele neargăsită, pe care le luase de la bocancii oamenilor pe care-i îngropaseră. Apoi, luă mantoul ei de blană şi petrecu cîte o mînecă

peste vîrfurile prăjinilor mai lungi. Rusty tresări, cînd îl văzu străpungînd cu cuţitul blana şi căptuşeala de satin, scobind o gaură în fundul preţiosului ei mantou.

Îşi ridică privirea spre ea.

– Ce este?

Rusty înghiţi în sec, dîndu-şi seama că o punea la încercare.

– Nimic. Primisem haina în dar, atîta tot.

O mai privi cîteva secunde, înainte de a face o gaură asemănătoare şi în partea cealaltă. Introduse prăjinile prin găuri. Produsul finit era un travois[1] rudimentar. Nici un indian american care se respecta nu şi l-ar fi revendicat, dar Rusty era impresionată de ingeniozitatea şi dibăcia lui Cooper. Şi foarte uşurată că, după cum se vedea bine, nu plănuia s-o lase pe loc sau să se debaraseze de ea în vreun alt fel.

Cooper puse primitiva alcătuire pe pămînt. Răsucindu-se spre Rusty, o apucă de sub genunchi şi spinare şi o ridică. După ce o aşeză pe blana moale, aşternu deasupra ei cîteva piei.

– N-am văzut pe-aici nici un animal cu blana ca asta, spuse ea, trecîndu-şi mîna peste o piele cu fire de lînă scurte şi fine.

1. Mijloc de transport indian, un fel de sanie/roabă, legat în urma unui animal de tracţiune, cu capătul posterior tîrîndu-se pe jos.

– *Umingmak.*

– Poftim?

– Aşa numesc inuiţii boul moscat. Înseamnă „bărbosul". Nu eu l-am împuşcat; i-am cumpărat doar blana. E foarte călduroasă.

O înfăşură în blană şi mai aruncă una pe deasupra.

– De tine depinde să nu cazi, şi să rămîi acoperită.

Ridicîndu-se în picioare, îşi şterse fruntea de transpiraţie cu dosul mîinii. Se strîmbă, cînd îşi atinse cucuiul din tîmplă. Rusty ar fi zăcut la pat o săptămînă, dacă suferea o asemenea lovitură; pesemne că-l omora durerea.

– Îţi mulţumesc, Cooper, spuse ea încet.

Cooper încremeni, îşi coborî privirea spre ea, dădu scurt din cap, apoi se întoarse şi începu să adune lucrurile. Îi îngrămădi în poală ambele raniţe, precum şi puştile.

– Ţine-le şi pe asta, bine?

– Încotro mergem?

– Spre sud-vest, răspunse el succint.

– De ce?

– Mai devreme sau mai tîrziu, vom da peste vreun avanpost al civilizaţiei.

– Aha!

Îi era groază să se mişte, prevăzînd că n-avea să urmeze o plimbare de plăcere.

– Poţi să-mi dai o aspirină, te rog?

Cooper scoase din buzunar flaconul de plastic şi-i scutură în mîini două tablete.

– Nu le pot înghiţi fără apă.

Pufni enervat.

– Sau le iei pe uscat, sau cu brandy.

– Cu brandy, te rog.

Îi dădu una dintre ploşti, privind-o atent. Rusty duse cu curaj gîtul buteliei la gură şi luă o înghiţitură generoasă, pentru a- şi împinge pe gît pastilele. Se înecă şi tuşi. Ochii i se umplură se lacrimi, dar îi înapoie plosca demnă şi stăpînită.

– Mulţumesc.

Buzele lui subţiri tresăriră sub impulsul unui zîmbet.

– N-oi fi avînd tu minte, dar ai boaşe, fetiţo.

Iar ăsta, îşi spuse ea, era maximum de compliment pe care avea şanse să-l primească de la Cooper Landry. Bărbatul prinse trunchiurile lăstarilor sub braţe şi porni înainte, trăgînd targa după el. După doar cîţiva metri, care-i loveau fundul şi o făceau să clănţăne din dinţi, Rusty îşi dădu seama că pe travois n-avea să-i fie mult mai bine decît pe propriile-i picioare. Trebuia să se concentreze ca să nu alunece. Posteriorul avea neîndoielnic să i se umple de vînătăi – moşteniri ale pietroaielor pe care le întîlnea la fiecare pas al trudnicului drum. Nu îndrăznea nici măcar să se

gîndească la căptuşeala de satin a hainei, ferfeniţită de rămăşiţele din pădure în timp ce se tîra peste pămîntul accidentat.

Devenea tot mai întuneric şi frig. Începu o uşoară precipitaţie – măzăriche, cum bănuia ea că numeau meteorologii substanţa aceea, boabe de gheaţă nu mai mari decît cristalele de sare. Piciorul rănit începuse s-o doară, dar mai curînd îşi muşca limba-n două decît să se plîngă. Auzea respiraţia chinuită a lui Cooper. Nici lui nu-i era uşor. Dacă n-ar fi fost ea, putea să fi parcurs o distanţă triplă în acelaşi interval de timp.

Noaptea se lăsă dintr-o dată, făcînd periculoasă continuarea înaintării pe terenul nefamiliar. Cooper se opri în următoarea poiană unde ajunseră şi lăsă să cadă prăjinile tărgii.

– Cum o duci?

Rusty nu se gîndi la foame, sete şi poziţia incomodă.

– Bine.

– Mhm, te cred. Pe bune, cum te simţi?

Îngenunche şi dădu la o parte acoperămîntul de blănuri. Bandajul i se îmbibase cu sînge proaspăt. Puse repede pieile la loc.

– Mai bine ne oprim să înnoptăm aici. Acum, c-a apus soarele, nu mai pot şti în ce direcţie merg.

Minţea, spunînd asta doar ca s-o facă să se

simtă mai bine. Rusty ştia că, dacă nu era ea, ar fi mers mai departe. Avea îndoieli că se temea de întuneric, sau că vremea proastă l-ar fi descurajat. Cu toate că o tîrîse cîteva ore, părea să mai aibă destulă energie pentru încă două cel puţin.

Cooper dădu ocol luminişului, începînd să adune cu lopata o moviliţă de ace de brad. Întinse blănurile deasupra, revenind apoi la Rusty.

– Cooper?

– Hmm? mormăi el de efort, ridicînd-o de pe travois.

– Am nevoie la toaletă.

Nu-l putea distinge clar în întuneric, dar îi simţi privirea şocată. Jenată mai presus de orice închipuire, rămase cu capul în piept.

– Bine, replică el, după un moment. Ai să te ţii pe picioare în timp ce...

– Da, aşa cred, se grăbi Rusty să răspundă.

O duse pînă la marginea poienii şi o lăsă uşor să se sprijine pe piciorul sting.

– Reazemă-te de copac, o instrui el morocănos. Cheamă-mă, cînd termini.

Îi fu mult mai greu decît se aşteptase. Cînd îşi încheie la loc ceea ce-i mai rămăsese din pantaloni, tremura slăbită, iar dinţii îi clănţăneau de frig.

– Gata, am terminat.

Cooper se materializă din întuneric şi o luă din

nou în braţe. N-ar fi crezut niciodată că un pat făcut din ace de brad şi blănuri putea fi atît de plăcut şi oftă de uşurare cînd o puse deasupra şi se putu relaxa.

Cooper o înveli cu blănurile.

– Fac un foc. N-o să fie cine ştie ce. Nu se găseşte destul lemn uscat. Dar va fi mai bine decît nimic şi s-ar putea să ţină vizitatorii la distanţă.

Rusty se înfioră, trăgîndu-şi pielile peste cap, ca să se apere atît de gîndul la animalele sălbatice, cît şi de măzărichea îngheţată care continua să pudreze pămîntul. Însă durerea crescîndă din picior n-o lăsa să aţipească. Devenind tot mai neliniştită, scoase în cele din urmă capul de sub acoperămînt. Cooper reuşise să aprindă un foc care sfîrîia, scoţînd mult fum. Scobise o vatră mică în pămînt şi o înconjurase cu pietre, pentru ca flăcările să nu se întindă pînă la patul lui Rusty.

Privi spre ea şi, deschizîndu-şi fermoarul unuia dintre nenumăratele buzunare ale hainei, scoase un obiect, pe care i-l aruncă. Rusty îl prinse cu o mînă.

– Ce e?

– O granola[1].

La gîndul mîncării, stomacul îi ghiorăi zgomotos. Rupse ambalajul de staniol, gata să-şi îndese în gură tot calupul. În ultimul moment, se stăpîni.

1. Ruladă de ovăz cu susan şi fructe.

– Nu... nu e nevoie s-o împarţi cu mine, spuse ea cu voce mică. E a ta şi s-ar putea să ai nevoie mai tîrziu.

Cînd îşi întoarse capul, ochii îi arătau duri şi cenuşii ca oţelul de puşcă.

– Nu-i a mea. Am găsit-o în buzunarul hainei unuia dintre ceilalţi.

Părea să găsească o plăcere brutală în a-i spune aceste vorbe, cu înţelesul că dacă bucata de granola ar fi fost a lui, se gîndea mai bine înainte de a o împărţi cu ea.

Indiferent care-i fusese intenţia, îi tăiase tot cheful. Rulada avea în gura ei un gust ca de rumeguş; mestecă şi înghiţi maşinal. Lipsa gustului se datora parţial setei. Parcă citindu-i gîndurile, Cooper spuse:

– Dacă mîine nu găsim apă, am dat de dracu'.

– Şi crezi că vom găsi?

– Nu ştiu.

Rusty stătea între blănuri, îngîndurată.

– De ce crezi că s-a prăbuşit avionul?

– Nu ştiu. Din mai multe cauze, cred.

– Ai idee unde ne aflăm?

– Nu. Dacă nu era furtuna, poate reuşeam să-mi fac o părere generală.

– Crezi că ne-am abătut de pe traseu?

– Da. Dar nu ştiu cît de departe.

Rezemîndu-şi obrazul în palmă, Rusty privi în flacăra slabă ce se chinuia să ardă.

– Ai mai fost vreodată la Great Bear Lake?

– O dată.

– Cînd?

– Acu' cîţiva ani.

– Vînezi mult?

– Cît de cît.

Nu era tocmai un orator, nu? Voia să-l atragă în conversaţie, pentru a-şi alunga din minte durerea piciorului.

– Crezi c-au să ne găsească?

– Poate.

– Cînd?

– Ce crezi c-oi fi, o-mpuţită de enciclopedie?

Strigătul lui reverberă în cercul copacilor care-i înconjurau. Sări brusc în picioare.

– Mai scuteşte-mă cu întrebările. N-am nici un răspuns.

– Voiam doar să ştiu, ţipă ea, printre lacrimi.

– Ei bine, şi eu vreau. Dar nu ştiu. Aş zice că au şanse foarte mari să ne găsească, dacă avionul respectase planul de zbor, şi foarte mici, dacă se îndepărtase prea mult, O.K.? Acum, ţine-ţi gura.

Rusty se cufundă într-o tăcere lezată. Cooper umbla prin luminiş, căutînd surcele uscate. Mai

adăugă cîteva beţe pe foc, înainte să se apropie de ea.

– Mai bine lasă-mă să văd ce-ţi face piciorul.

Trase brusc acoperitorile la o parte. Focul aruncă o lumină săracă peste bandajul însîngerat. Mînuind cu pricepere cuţitul de vînătoare, tăie nodurile pe care le legase mai-nainte şi începu să desfăşoare cîrpa pătată.

– Te doare?

– Da.

– Mă rog, are tot dreptul, replică el amar, privind rana. Nu avea o expresie prea încurajatoare.

În timp ce Rusty îi ţinea lanterna, Cooper spălă din nou tăietura cu apă oxigenată şi o pansă cu bandaje noi. Cînd termină, ochii ei erau plini de lacrimi, iar buzele i se pătaseră de atîtea muşcături, dar nu ţipase nici măcar o dată.

– Unde-ai învăţat să bandajezi aşa de bine?

– În 'Nam[1].

Un răspuns scurt, indicînd că subiectul era închis.

– Poftim, mai ia două aspirine.

Îi dădu sticluţa, după ce-şi luă şi el două. Nu se plînsese, dar capul îl durea fără-ndoială de parcă i s-ar fi crăpat în două.

– Şi mai bea puţin brandy. Cel puţin două

1. Vietnam

înghiţituri. Cred că, pînă dimineaţă, o să ai nevoie.

– De ce?

– Piciorul. Probabil că mîine va fi ziua cea mai grea. După aia, poate începe să se vindece.

– Şi dacă nu se vindecă?

Nu-i răspunse; nu era nevoie.

Cu mîini tremurătoare, Rusty îşi ridică la buze plosca de brandy, după care luă şi el o înghiţitură. Acum, cînd rămurelele uscate se aprinseseră, mai puse ceva lemne pe foc. Dar nu ardea destul de tare pentru a o determina să-şi scoată haina, cum făcu el, spre surprinderea lui Rusty. Se descălţă şi de bocanci, spunîndu- i să facă la fel. Apoi, legînd hainele şi încălţările într-o boccea, le îndesă între blănuri.

– Asta de ce-o faci?

Începuse deja să simtă frigul la picioare.

– Dacă transpirăm în ghete şi se face mai frig, au să ne degere picioarele. Dă-te mai încolo.

Îl privi cu ochi dilataţi de teamă:

– Hm?

Oftînd nerăbdător, Cooper se tîrî lîngă ea, silind-o să se retragă şi să-i facă loc sub grămada de blănuri. Rusty exclamă, alarmată:

– Ce faci?

– Mă culc. Dacă taci, adică.

– *Aici?*

– Camerele cu paturi separate nu erau libere.

– Nu poţi să...

– Calmează-te, domnişoară... Cum ziceai?

– Carlson.

– Mda, domnişoară Carlson. Căldura trupurilor amîndurora ne va împiedica să îngheţăm.

Se înghesui lîngă ea şi trase blănurile peste capetele amîndurora, acoperindu-se ca într-un cocon etanş.

– Întoarce-te pe-o parte, cu faţa în partea ailaltă.

– Du-te dracului.

Aproape că-l auzi numărînd în gînd pînă la zece.

– Ascultă, n-am chef să îngheţ. Şi nici nu mor de nerăbdare să mai sap un mormînt în care să te-ngrop, aşa că fă ce-ţi spun. Imediat.

Probabil că în Vietnam fusese ofiţer, îşi spuse ea iritată, răsucindu-se pe-o dungă. Cooper o cuprinse cu un braţ de talie şi o strînse lîngă el, pînă ajunseră să stea ca două linguri. Abia mai putea respira.

– E neapărată nevoie?

– Da.

– N-o să mă mişc de-aici. N-am unde să mă duc. Nu e nevoie să-ţi ţii braţul aşa.

– Mă faci să mă mir. Credeam că-ţi place.

O apăsă cu palma pe abdomen.

– Arăţi grozav. Nu ţi se pare normal ca toţi

bărbaţii să se aprindă şi să se-agite cînd umbli prin preajmă?

– Dă-mi drumul!

– Eşti mîndră de funduleţul tău rotund şi ţîţişoarele obraznice, nu? Sînt convins că majoritatea bărbaţilor te găsesc irezistibilă. Copilotul ăla, cu siguranţă. Îi curgeau balele ca unui doberman după o căţea în călduri, aproape că s-a împiedicat în limbă.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

Începu să-i mîngîie pîntecul.

– A, ba cum să nu. Precis că ţi-a plăcut să-i năuceşti pe toţi bărbaţii ăia din avion, de le-a pierit piuitul, cînd ai urcat la bord, cu gulerul de blană ridicat, frecîndu-ţi obrajii îmbujoraţi şi guriţa asta sexy.

– De ce-mi faci asta? suspină Rusty.

Cooper înjură şi, cînd vorbi din nou, glasul nu-i mai suna melodios, tachinător. Era obosit.

– Ca să fii sigură că n-am de gînd să profit de tine în timpul nopţii. Roşcovanele n-au fost niciodată favoritele mele. În plus, ai trupul cald încă din patul crăiuleţului. Una peste alta, lîngă mine, virtutea ta e în siguranţă.

Rusty îşi trase pe nas lacrimile de umilinţă.

– Eşti crud şi vulgar.

– Acum te-arăţi ofensată că nu sînt tentat să te violez, rise el. Hotărăşte-te. Dacă în noaptea asta

ai chef de sex, pot să te servesc. Trupul meu nu e la fel de părtinitor pe cît mi-e capul. În fond, aici e întuneric beznă. Şi ştii ce se spune despre pisici noaptea. Personal, însă, prefer decoruri mai sigure şi mai confortabile în care să mă regulez. Aşa că taci şi dormi, da?

Scrîşni din dinţi, scandalizată. Ţinîndu-şi trupul ţeapăn, puse stavilă între ei, dacă nu fizic, atunci cel puţin spiritual. Încercă să nu-i ia în seamă căldura corporală, care-i pătrundea prin haine, răsuflarea ce-i scălda ceafa la fiecare expiraţie şi puterea latentă a coapselor potrivite în partea dinapoi a picioarelor ei. Treptat, şi cu ajutorul brandy-ului băut, se destinse. În cele din urmă, adormi.

O trezi propriul ei geamăt. Piciorul îi pulsa dureros.

– Ce e?

Glasul lui Cooper era arţăgos, dar Rusty bănui că nu din cauză că ar fi fost smuls dintr-un somn adînc. Intui că stătuse treaz.

– Nimic.

– Spune-mi. Ce se-ntîmplă? Piciorul?

– Da.

– Iarăşi sîngerează?

– Nu cred. Nu-l simt ud. Mă doare numai.

– Mai bea puţin brandy.

Se îndepărtă puţin de ea şi întinse mîna după

ploscă, pe care o luase cu el în coconul de blană.

– Sînt deja ameţită.

– Bine. Înseamnă că are efect.

Îi despărţi buzele cu gura destupată a ploştii şi o înclină înainte. Fie bea, fie se îneca.

Băutura alcoolică i se prelinse arzătoare pînă în mijlocul trupului. Cel puţin, îi luă cîteva secunde gîndul de la rana dureroasă.

– Mulţumesc.

– Desfă-ţi picioarele.

– Poftim?

– Depărtează picioarele.

– Cît brandy ai băut, domnule Landry?

– Desfă-le.

– De ce?

– Ca să mi-l bag pe-al meu între ele.

Fără a-i mai da posibilitatea să se opună, îşi strecură mîna între coapsele ei şi-i ridică piciorul rănit. Îşi împinse genunchiul între ai ei, după care îi coborî uşor piciorul de sus, rezemîndu-l peste al său.

– Aşa. Poziţia ridicată va ajuta să mai slăbească presiunea. Şi mă va împiedica şi pe mine să-l lovesc în somn.

Era prea buimăcită ca să adoarmă imediat la loc; prea incomod- conştientă de proximitatea lui. Şi mai era ceva care-o ţinea trează: o sîciitoare vinovăţie.

– Cooper, l-ai cunoscut pe vreunul dintre ceilalţi?

– Pe cei din avion? Nu.

– Cei doi de pe locurile din faţă erau fraţi. În timp ce ni se cîntăreau bagajele, i-am auzit vorbind despre sărbătorirea Thanksgiving-ului împreună cu familiile, peste cîteva săptămîni. Aveau de gînd să le-arate rudelor diapozitivele pe care le-au făcut săptămîna asta.

– Nu te mai gîndi.

– N-am încotro.

– Ba ai.

– Ba nu. Mă tot întreb de ce am rămas în viaţă. De ce mi s-a îngăduit să trăiesc? N-are nici un sens.

– Nu e nevoie să aibă sens, replică el înverşunat. Pur şi simplu aşa *este*. Le sunase ceasul, atîta tot. S-a terminat, s-a uitat.

– Nu s-a uitat.

– Alungă-ţi gîndurile astea.

– Tu aşa ai făcut?

– Da.

Rusty se cutremură.

– Cum poţi fi atît de nesimţitor faţă de vieţile altor oameni?

– Practica.

Cuvîntul o afectă ca o palmă puternică pe obraz. Fusese rostit crud, ca să-i închidă gura

şi reuşise. Se întrebă cîţi camarazi îşi văzuse Cooper ucişi în Vietnam. Zeci? Sute? Ea, însă, nu-şi putea imagina că s-ar fi putut imuniza vreodată în faţa morţii.

Şi ea trecuse prin această practică, dar nu în măsura în care părea că i se întîmplase lui Cooper. Nu era un lucru pe care să-l poată bloca, alunga, printr-un efort de voinţă. Cînd se gîndea la cei dragi pe care-i pierduse, încă o mai durea.

– Mama mea a murit de congestie cerebrală, îi spuse, calmă. Moartea ei a venit aproape ca o uşurare. Altfel, ar fi rămas handicapată grav. Am avut o săptămînă ca să mă pregătesc. Fratele meu, însă, a murit subit.

Cooper poate nu ţinea să audă toate astea, dar dorea să vorbească despre ele.

– Fratele?

– Jeff. A murit într-un accident de maşină, acum doi ani.

– Alte rude n-ai?

– Numai pe tata.

Trase încet aer în piept.

– El era bărbatul cu care am fost la cabană. Cel de la care mi-am luat rămas bun. Nu un crai tomnatec. Nu un amant. Tatăl meu.

Aşteptă un cuvînt de scuză, dar nu-l auzi. Dacă trupul lui Cooper n-ar fi fost atît de încordat, ar fi putut crede că adormise.

În sfîrşit, sparse tăcerea, întrebînd-o:

– Ce-o fi crezut tatăl tău cînd a fost anunţat despre catastrofă?

– O, Dumnezeule!

Instinctiv, strînse mîna lui Cooper, care-i stătea pe abdomen.

– La asta nu m-am gîndit.

Îşi putea închipui disperarea tatălui ei la auzul veştii. Îşi pierduse soţia. Apoi, fiul. Iar acum, şi fiica. Avea să fie neconsolat. Rusty nici nu putea suporta să se gîndească la suferinţa prin care trecea, infernul incertitudinii de a nu şti ce i se întîmplase. Spera, atît spre binele tatălui său cît şi al ei înseşi, să fie salvaţi cît mai curînd.

– Tipul mi s-a părut foarte influent, spuse Cooper. O să zgîlţîie autorităţile pînă ne găsesc.

– Ai dreptate. Tata n-o să cedeze pînă nu va şti ce s-a întîmplat cu mine.

De acest lucru, Rusty nu se îndoia. Tatăl ei era un om puternic. Era dinamic şi avea atît talentul, cît şi mijloacele de a rezolva orice. Reputaţia şi banii lui puteau croi drum prin kilometri întregi de bariere. Faptul de a şti că n-avea să lase nici o piatră neclintită de la locul ei pînă nu era ea salvată, îi oferi un fir optimist de care să se agaţe.

Mai avu şi surpriza de a descoperi că, de fapt, Cooper nu fusese atît de retras şi de nepăsător pe cît păruse. Înainte de a se îmbarca în avion,

stătuse deoparte. Nu se amestecase printre ceilalţi pasageri. Văzuse însă totul. Se părea că însoţitorul ei era un observator acut al naturii umane.

Chiar în acel moment, fizicul îşi făcea de cap cu el. În timp ce vorbea, Rusty deveni conştientă în mod nervos de sexul lui, proptit solid în fundul ei. Izbucni:

– Eşti căsătorit?

– Nu.

– N-ai fost niciodată?

– Nu.

– Ai pe cineva?

– Ascultă, nu duc lipsă de sex, gata? Şi ştiu de ce eşti dintr-o dată atît de curioasă. Crede-mă, simt şi eu. Dar n-am ce face. Mă rog, de fapt am, însă, aşa cum am discutat adineaori, nu-i o soluţie foarte fezabilă în împrejurările date. Şi mă tem că variantele care-mi vin imediat în minte ne-ar face pe amîndoi să ne simţim prost.

Obrajii lui Rusty se înroşiră, fierbinţi.

– Aş vrea să n-o faci.

– Ce?

– Să vorbeşti aşa.

– Cum?

– Ştii tu. Indecent.

– Tocmai ai plecat de la o cabană vînătorească în stil mare. N-ai prins nici un banc porcos? N-ai auzit nici un comentariu deşucheat? Credeam că pînă acum te-ai obişnuit cu limbajul.

– Ei bine, nu m-am obişnuit. Şi, pentru informarea ta, m-am dus în excursia aia de vînătoare de hatîrul tatălui meu. Eu, una, nu m-am distrat prea grozav.

– Te-a silit el?

– Fireşte că nu.

– Te-a constrîns? În schimbul hainei ăleia de blană, poate?

– Nu, scrîşni ea iritată. Excursia a fost ideea mea. Eu am propus s-o facem împreună.

– Şi ai ales întîmplător Teritoriile de Nord-Vest? De ce nu în Hawaii? Sau la St. Moritz? Mă pot gîndi la o mie de alte locuri de pe glob mai potrivite pentru tine.

Oftatul ei echivala cu o recunoaştere a faptului că o ghicise corect. La o partidă de vînătoare, se simţise la fel de deplasată ca un cui ruginit într-o sală de operaţie.

– Tatăl şi fratele meu mergeau mereu la vînătoare împreună. Cîte patru săptămîni în fiecare an. Era o tradiţie de familie.

Cuprinsă de remuşcări, închise ochii.

– Tata n-a mai fost la vînătoare de la moartea lui Jeff. M-am gîndit că o ieşire i-ar face bine. Am insistat să meargă. Cînd el a ezitat, m-am oferit să-l însoţesc.

Se aştepta la murmure de simpatie şi de înţelegere – poate chiar la o laudă şoptită faţă de gestul ei altruist şi nobil. În schimb, nu auzi de la el decît un ursuz:

– Mai taci odată, bine? Încerc să mai şi dorm

– Încetează, Rusty.

Ecoul vocii fratelui ei îi străpunse visul. Se luptau, aşa cum o pot face numai fraţii şi surorile care fie se urăsc din rărunchi, fie se iubesc din toată inima. Între ea şi Jeff, fusese valabilă a doua posibilitate. Abia dacă îi despărţea un an de vîrstă. De pe vremea cînd Rusty făcuse primii paşi de-a buşilea, fuseseră prieteni şi tovarăşi de joacă nedespărţiţi. Spre marea încîntare a tatălui lor şi îngrijorarea mamei, adeseori se angajau în aspre lupte corp-la-corp, pe care le terminau întotdeauna rîzînd.

Acum, însă, în glasul lui Jeff nu se simţea nici urmă de veselie, pe cînd îi apuca încheieturile mîinilor şi i le ţintuia la pămînt, de-o parte şi de alta a capului.

– Termină odată, o zgîlţîi el uşor. Ai să te lovești, dacă te mai zbaţi.

Se trezi şi deschise ochii. Nu avea în faţă

chipul drag şi atît de limpede amintit al lui Jeff, ci al bărbatului. Al Singuraticului. Îi părea bine că rămăsese în viaţă, dar nu-l plăcea prea mult. Cum îl chema? A, da, Cooper. Cooper...? Cooper şi altcumva. Sau cumva şi Cooper.

– Nu te mişca, îi porunci el.

Încetă să se mai agite. Simţea aerul rece pe pielea dezgolită şi- şi dădu seama că azvîrlise la o parte toate blănurile pe care le îngrămădise el deasupra pentru noapte. Cooper stătea călare peste ea, în genunchi, aplecat. Îi imobiliza mîinile lîngă cap cu degetele lui dure.

– Dă-te jos de pe mine.

– Ţi-ai revenit acum?

Dădu din cap. Îşi revenise la fel de mult ca orice femeie care se trezeşte cu un bărbat de proporţiile şi forma lui Cooper Landry – asta era, Landry – încălecînd-o cu coapsele lui ce se înălţau deasupră-i ca două coloane, întîlnindu-se... Îşi feri ochii de acea îmbinare care-i usca gura.

– Te rog, gîfîi ea. Mi-e bine.

Se dădu la o parte. Rusty inspiră aerul îngheţat, care-i arse plămînii. Dar, Dumnezeule, ce plăcut era, pe faţa ei încinsă! Plăcut doar pentru o secundă. Imediat, se cutremură într-un fior, iar dinţii începură să-i clănţăne. Sprîncenele lui Cooper erau îmbinate cu îngrijorare. Sau nemulţumire. Nu-şi putea da seama. Era fie preocupat,

fie nervos.

– Arzi de febră, îi spuse el direct. Am plecat din pat ca să înteţesc focul. Delirai şi începuseşi să-l strigi pe un anume Jeff.

– Fratele meu.

Se zguduia convulsiv. Îşi trase în jurul trupului una dintre blănuri.

În timpul nopţii, nu mai burniţase, nici nu plouase. Vedea bine surcelele şi jarul aprins de sub beţele adăugate de Cooper pe foc. Flăcările erau atît de fierbinţi, încît îi ardeau globii ochilor pînă la durere.

Nu, imposibil. Febra trebuia să fie.

Lăsînd-o acoperită cu blana numai pe partea de sus a trupului, Cooper ridică jumătatea inferioară de pe picior. Desfăşură din nou, cu mare greutate, bandajul şi se uită la rana descoperită. Rusty îl privi lung.

În sfîrşit, întoarse faţa spre ea, cu gura strînsă într-o linie subţire.

– Nu voi încerca să te amăgesc. E rău. S-a infectat. Am o sticluţă cu antibiotice în trusa de prim ajutor. Le păstram pentru eventualitatea asta, dar nu-s sigur că vor fi suficiente ca să te vindece.

Rusty înghiţi cu dificultate. Pînă şi creierul ei febril putea asimila mesajul. Ridicîndu-se în coate, îşi privi piciorul. Îi veni să verse. Pe ambele

margini ale tăieturii adînci, pielea era umflată şi zbîrcită de infecţie. Căzînd la loc pe spate, inspiră rapid, subţiat. Îşi urnezi buzele, fără efect, căci febra îi uscă gura şi mai rău decît înainte.

– Aş putea să fac cangrenă şi să mor, nu?

Cooper îşi forţă o jumătate de zîmbet.

– Încă nu. Trebuie să facem tot ce putem ca să prevenim asta.

– Ca de pildă, să mi-l tai?

– Doamne, morbidă mai eşti. Mă gîndeam să storc puroiul şi apoi să închid tăietura cu cusături.

Rusty se făcu pămîntie la faţă.

– Şi-asta mi se pare destul de morbid.

– Nu-i la fel de rău ca o cauterizare. La care s-ar putea să ajungem.

Acum, faţa i se decoloră precum creta.

– Dar, deocamdată, hai să-i facem cîteva cusături. Nu te-arăta uşurată, o preveni el, încruntîndu-se profund, o să te doară ca dracu'.

Îl privi în adîncul ochilor. Oricît ar fi fost de curios, cît de zdruncinat le începuse relaţia, avea încredere în el.

– Fă ce trebuie.

Cooper dădu scurt din cap şi se apucă de treabă. Mai întîi, scoase o pereche de colanţi lungi de mătase din puloverul-raniţă.

– Mă bucur că porţi desuuri de mătase.

Rusty zîmbi fără vlagă faţă de gluma lui moderată, în timp ce Cooper începea să desfacă tivul de la talie.

– Vom folosi firele astea pentru suturi.

Arătă cu capul spre plosca argintie.

– Mai bine apucă-te de brandy-ul ăla. Înghite cu el o pastilă de penicilină. Sper că nu faci alergie, nu? Bine, continuă el, cînd Rusty clătină din cap. Soarbe încontinuu din brandy. Nu te opri pînă nu te-ai îmbătat criţă. Dar nu-l bea pe tot. Va trebui să sterilizez firele şi să spăl rana cu el.

Nu era nici pe departe suficient de anesteziată, cînd Cooper se aplecă peste piciorul ei. Ţinea cuţitul de vînătoare, pe care îl dezinfectase în foc, ridicat, pregătit, deasupra rănii infectate.

– Gata?

Rusty dădu din cap.

– Încearcă să stai nemişcată.

Aprobă din nou.

– Şi nu te opune leşinului. Ne-ar fi mai uşor amîndurora dacă ţi-ai pierde cunoştinţa.

Prima înţepătură mică pe care o aplică în pielea roşie şi umflată o făcuse să ţipe şi să-şi tragă piciorul.

– Nu, Rusty! Trebuie să stai nemişcată.

Era un proces chinuitor şi părea să dureze la nesfîrşit. Cooper despica meticulos zonele unde era necesar s-o facă. Cînd stropi toată rana cu brandy, Rusty zbieră. După aceea, cusutul nu mai păru chiar atît de rău. Folosea un ac luat din pliculeţul trusei pe care o aduseseră cu el. După ce înmuia pe rînd fiecare fir în brandy, le trăgea prin piele şi le înnoda, apropiind ferm marginile rănii.

Rusty privea punctul unde sprîncenele lui castanii se îmbinau deasupra şeii nasului. Avea fruntea îmbrobonată de sudoare, în pofida frigului. Nu-şi lua nici un moment ochii de la ceea ce lucra, decît pentru a-i privi ocazional faţa. Era sensibil la durerea ei. Înţelegător, chiar. Avea mîinile uimitor de blînde pentru un om atît de masiv, cu o piatră rece şi nesimţitoare în locul unde ar fi trebuit să-i stea inima.

În cele din urmă, locul acela dintre sprîncene începu să se unduiască în faţa ochilor ei împăienjeniţi. Deşi zăcea nemişcată, i se învîrtea capul, vijiind de durere, traumă şi efectele anestezice ale brandy-ului. În pofida sfatului lui Cooper, se chinuia să rămînă trează, temîndu-se că dacă adormea putea să nu se mai trezească niciodată. În sfîrşit, abandonă lupta şi-şi lăsă pleoapele să se închidă.

Ultimul ei gînd conştient fu acela că era mare păcat că tatăl ei n-avea să ştie niciodată cît de curajoasă fusese, pînă în clipa morţii.

– Ei, spuse Cooper, aşezîndu-se pe călcîie şi ştergîndu-şi fruntea asudată, n-arată prea drăguţ, dar cred c-o să ţină.

O privi cu un surîs satisfăcut şi optimist. Rusty, însă, nu-i văzu zîmbetul. Îşi pierduse cunoştinţa.

Capitolul 3

Îşi reveni, efectiv surprinsă că mai era în viaţă. La început, crezu că se întunecase, dar îşi ridică puţin capul. Mica blană de hermelină îi alunecă de pe cap. Era încă ziuă – deşi i-ar fi fost imposibil să ghicească ora. Cerul era acoperit şi mohorît.

Cu un sentiment de groază, aşteptă ca durerea din picior să-i penetreze pînă la nivelul conştiinţei, dar, ca prin farmec, acest lucru nu se întîmplă. Ameţită de brandy-ul pe care îl consumase, se ridică în şezut. Trebui să se sforţeze din toate puterile pentru a-şi îndepărta blănurile de pe picior. Preţ de-un moment îngrozitor, crezu că n-o mai durea, fiindcă, la urma urmei, Cooper totuşi i-l amputase.

Cînd, însă, dădu la o parte pielea mare de caribou, îşi găsi piciorul intact şi bandajat cu fîşii

de bumbac alb. Nu se vedea nici o urmă de sînge proaspăt. Nu era în nici un caz gata să alerge maratonul, dar se simţea mult mai bine.

Ridicarea în capul oaselor o extenuase, aşa că se lăsă să cadă la loc între blănuri, trăgîndu-şi-le pînă la bărbie. Pielea îi era înfierbîntată şi uscată, dar avea frisoane. Febra continua. Poate ar fi trebuit să mai ia aspirină. Dar unde era flaconul? Cooper trebuia să ştie. El...

Unde era Cooper?

Letargia i se risipi şi sări din nou în poziţie aşezată. Înnebunită, scrută din priviri luminişul. Nici urmă. Plecase. Lipsea şi puşca. Cealaltă zăcea pe pămînt, la îndemîna ei. Jăraticul focului continua să ardă mocnit, emanînd căldură.

Protectorul ei, însă, o părăsise.

Înăbuşindu-şi cu un efort isteria, cugetă că se repezea să tragă concluzii greşite. N-ar fi făcut asta. N-ar fi oblojit-o atît de migălos numai ca s-o părăsească, imobilizată şi neputincioasă, în sălbăticie.

Oare?

Numai dacă era un ticălos fără inimă.

Nu decisese ea că exact un asemenea om era Cooper Landry?

Nu. Era aspru. Dur. Cinic, cu siguranţă. Dar nu complet lipsit de sentimente. Dacă ar fi fost aşa, o părăsea încă din ajun.

Atunci, unde se dusese?

Lăsase pe loc o puşcă. De ce? Poate că pînă aici ajungea generozitatea lui sufletească. Îi îngrijise rana, în acel sens făcuse tot posibilul. Îi oferise un mijloc de apărare. Poate că acum trebuia să continue fiecare pe cont propriu. Supravieţuirea celui mai puternic.

Ei bine, avea să moară. Dacă nu de febră, atunci de sete. Nu avea apă. Nici mîncare. De adăpost, nici nu putea fi vorba. În foarte scurt timp, rezerva de lemne, pe care el le tăiase şi le stivuise în apropiere, avea să se termine. O aştepta moartea de frig, dacă vremea se răcea doar puţin.

Pe dracu'!

Deodată, se înfurie pe el pentru că plecase şi o părăsise. Avea să-i arate ea lui; şi tatălui ei avea să-i arate. Rusty Carlson nu era o moleşită uşor de lichidat, fără şira spinării.

Azvîrli în lături acoperitorile şi îmbrăcă scurta de ski. Pentru moment, avea să-şi lase pe loc cizma stîngă, fiindcă amîndouă erau încă vîrîte mai în josul grămezii de blănuri, prea departe ca să le ajungă. În plus, cu un picior desculţ, putea foarte bine rămîne şi cu celălalt gol. Şi, pe deasupra, îmbrăcarea canadienei îi consumase toată energia.

Mîncare şi apă.

Acestea erau necesităţile esenţiale. Pe ele trebuia să le găsească mai întîi. Dar unde? Împrejurimile se arătau, în cel mai bun caz, descurajante. În cel mai rău, înspăimîntătoare. Pe o circumferinţă de trei sute şaizeci de grade, nu vedea decît pădure virgină. Dincolo de copacii apropiaţi – unii atît de înalţi încît nici măcar nu le putea zări vîrfurile – se întindeau alţii, kilometri în şir, la nesfîrşit.

Înainte de a porni în căutarea apei, trebuia să se ridice în picioare. Părea o sarcină imposibilă, dar scrîşni din dinţi, hotărîtă s-o facă.

Cînd îi descopereau trupul, n-aveau să-l găsească sub un morman de blănuri!

Întinzînd mîna cît putea de mult, apucă un lemn de foc şi îl trase spre ea. Folosindu-l ca sprijin, se săltă pe genunchiul piciorului nevătămat, ţinîndu-l pe celălalt întins drept înainte. Apoi, se opri ca să-şi tragă respiraţia, care forma nori de abur alb în faţa ei.

Încercă de mai multe ori să se ridice în picioare, dar nu reuşi. Era slabă ca un pisoi nou-născut. Şi cu capul greu. Lua-l-ar dracu' pe Cooper Landry! Nu era de mirare c-o îndemnase să bea atîta brandy. Voise să leşine, ca să nu ştie cînd se furişa de- acolo ca un împuţit mizerabil ce era.

Făcînd un ultim efort herculean, îşi rezemă toată greutatea pe piciorul stîng şi se ridică.

Pămîntul se înclină într-un echilibru precar. Închizînd ochii, strînse în mînă băţul pentru foc, sprijinindu-se din răsputeri. Cînd simţi că era sigur să deschidă ochii din nou, o făcu – şi lăsă să-i scape un mic ţipăt de uimire. Cooper stătea în cealaltă parte a luminişului.

– Şi ce naiba ziceai că faci? mugi el.

Lăsînd să cadă tot ce avea în mîini, inclusiv puşca, se repezi asupra ei ca un arhanghel sfidat amarnic. O apucă de subsuori, zburătăcindu-l dintr-un şut băţul de sub ea şi o culcă la loc pe patul de suferinţă. Îi împachetă în blănuri trupul ce dîrdîia.

– Ce dracu' încercai?

– Să g... găsesc apă, se bîlbîi ea, printre clănţăneli din dinţi.

Înjurătura lui bombănită fu atît de vie, încît părea aproape tangibilă. Îi puse pe frunte palma, pentru a-i aprecia temperatura.

– Eşti atît de rece, că te-ai învineţit. Să nu mai încerci vreo acrobaţie tîmpită ca asta, ai priceput? E treaba *mea* să găsesc apă. A *ta e* să stai la un loc. Înţeles?

Obscenităţile continuară să curgă din el precum cîştigul dintr-un poker mecanic. Se întoarse spre foc şi începu să-l răscolească, aruncînd furios lemne peste tăciunii mocniţi şi făcînd vînt să se aprindă. Cînd focul se înveăpăie, traversă poiana şi ridică leşul moale al iepurelui pe care-l

scăpase pe jos. Mai aduse şi un termos, unul dintre obiectele pe care le luaseră cu ei din epava avionului. Destupîndu-l, turnă apă în capaculceaşcă şi se lăsă într-un genunchi lîngă Rusty.

– Poftim. Sînt convins că ţi-e gîtul uscat şi te doare. Dar nu bea prea multă dintr-o dată.

Rusty îşi făcu palmele căuş împrejurul alor lui şi duse ceaşca la buzele arse. Apa era atît de rece încît o dureau dinţii, dar n- o luă în seamă. Bău trei înghiţituri adînci, înainte de a retrage Cooper capacul.

– Încet, am spus. E destulă.

– Ai găsit un izvor? întrebă ea, lingîndu-şi picăturile de apă de pe buze.

Urmărindu-i atent mişcarea, Cooper răspunse:

– Mda. Un pîrîu, la vreo trei sute de metri încolo, indică el direcţia cu capul. Probabil e un afluent de-al lui MacKenzie.

Rusty privi animalul neînsufleţit ce zăcea lîngă bocancul lui.

– Ai împuşcat iepurele?

– L-am omorît cu o piatră. N-am vrut să consum muniţia dacă nu e neapărată nevoie. Îl jupoi şi-l pun la fript. Putem... Of, la dracu'. Ce mai e?

Rusty, spre propria ei mare nemulţumire, izbucnise în lacrimi. Trupul i se zguduia de suspine. Îşi acoperi faţa cu mîinile dar, oricît era de deshidratată, lacrimile i se prelingeau printre degete.

– Ascultă-mă, ori el, ori noi, spuse enervat Cooper. Trebuie să mîncăm. Nu poţi fi atît de...

– Nu din cauza iepurelui, bolborosi ea.

– Atunci de ce? Te doare piciorul?

– Crezusem că mă pă... părăsiseşi. Că m-ai lăsat aici din cau... uza piciorului. Şi poate aşa ar şi trebui. Te ţin în loc. Probabil că pînă acum ai fi aj... ajuns la loc sigur, dacă nu eram eu şi piciorul meu.

Mai suspină de cîteva ori, încercînd să continue.

– Dar piciorul meu nu prea contează de fapt, fiindcă oricum în situaţii de-astea sînt o pacoste. Nu pot suferi marea natură şi găsesc că e oricum, numai minunată nu. O detest. Nici măcar taberele de vacanţă nu mă atrăgeau. Mi-e frig. Şi frică. Şi mă simt vinovată că mă plîng, cînd sînt vie şi toţi ceilalţi au murit.

Şi se dizolvă într-un nou torent de lacrimi, cu umerii zguduindu-i-se. Cooper slobozi un oftat de îndelungată suferinţă, plus cîteva sudălmi cu înfloriturі, după care înaintă în genunchi s-o ia în braţe. Îi apăsă umerii între mîinile lui mari. Prima reacţie a lui Rusty fu aceea de a se crispa, încercînd să se smulgă. El, însă, îşi ţinu mîinile neclintite şi o strînse la piept. Făgăduiala alinării era prea puternică pentru a putea să-i reziste. Se prăbuşi pe pieptul lui lat, apucîndu-i în pumni

haina vînătorească groasă.

Esenţa proaspătă şi curată de brad i se îmbibase în haine şi în păr – şi emana acel miros atrăgător, mucegăit, de fruze ude şi ceaţă. În starea ei de slăbiciune şi ameţeală, lui Rusty i se păru că era nefiresc de mare, fantastic ca eroul din poveştile pentru copii. Puternic. Neînfricat. Aprig, dar binevoitor. Capabil să ucidă orice balaur.

Cînd una dintre mîinile lui îi cuprinse ceafa, îşi îngropă faţa şi mai adînc în materialul matlasat al hainei sale şi se desfătă cu primul sentiment de securitate pe care-l cunoştea de la prăbuşirea avionului încoace – încă dinainte, de cînd părăsise cabana de vînătoare şi pe tatăl ei dezamăgit.

În sfîrşit, tumultul trecu. Lacrimile îi secară. Cooper nu mai avea nici o scuză ca s-o ţină mai departe îmbrăţişată, aşa că se desprinse de el. Jenată, rămase cu capul în piept. Nu părea dornic să-i dea drumul, dar în cele din urmă mîinile i se retraseră.

– Acum e bine? întrebă el morocănos.

– Da, perfect, îţi mulţumesc.

Se şterse la nas cu dosul mîinii, de parcă ar fi procedat aşa tot timpul.

– Mai bine merg şi pregătesc iepurele pentru fript. Culcă-te la loc.

– Am obosit să tot stau culcată.

– Atunci, întoarce capul. Vreau să-l poţi mînca şi mă tem că n-ai s-o mai faci, dacă vezi cînd îl spintec.

Ducînd iepurele la marginea poienii, îl întinse pe un bolovan plat şi începu să-l jupoaie. Rusty avu înţelepciunea de a-şi feri ochii.

– Tot pe chestia asta ne-am certat şi noi, spuse ea calmă.

Cooper o privi peste umăr.

– Tu şi cu cine?

– Cu tatăl meu. Doborîse un berbec, rîse ea, fără veselie. Era un animal minunat. Mi-a părut rău pentru el, dar m-am prefăcut entuziasmată de reuşită. Tata a tocmit o călăuză să-l jupoaie pe loc. Voia să-l supravegheze, să se asigure că nu deteriora pielea.

Înghiţindu-şi lacrimile, continuă:

– N-am putut să mă uit. M-a apucat un rău fizic. Tata...

Se opri un moment, pentru a respira adînc.

– ...Cred că l-am dezgustat şi dezamăgit.

Cooper îşi ştergea mîinile cu o batistă pe care o udase cu apă din termos.

– Fiindcă n-ai putut înghiţi o jupuire pe loc?

– Nu doar atît. Asta a pus capacul. Mă dovedisem o ţintaşă groaznică, dar n-aş fi putut împuşca o fiinţă vie nici dacă venea să-şi înfigă nasul în ţeava puştii. Întreaga situaţie nu-mi plăcea.

Încet, adăugă aproape ca pentru sine:

– Nu eram la fel de grozavă în natură ca fratele meu, Jeff.

– Şi tatăl tău se-aşteptase să fii?

Înfipsese iepurele pe o cracă verde, iar acum îl suspenda deasupra tăciunilor.

– Cred că aşa sperase.

– Atunci e un prost. Nu eşti înzestrată fizic pentru a fi vînător.

Ochii îi coborîră spre pieptul ei. Şi întîrziară acolo. Fierbinţeala îi năpădi sînii, umplîndu-i ca laptele de mamă, făcîndu-i să devină îngreunaţi, dureroşi. Sfîrcurile i se contractară.

Această reacţie o surprinse enorm pe Rusty. Instinctiv, îi veni să-şi acopere sînii, aducîndu-i înapoi la normalitate, dar Cooper continua s-o privească, aşa că nu putu. Se temea că, dacă o făcea, avea să se spargă ceva cumplit de fragil – ceva ce nu mai putea fi reparat sau înlocuit. Orice mişcare neglijentă s-ar fi vădit dezastruoasă şi irevocabilă. Rezultatul putea fi îngrozitor.

Se întîmpla prima oară să fi făcut o aluzie sexuală, în afară de vulgarităţile pe care le împroşcase în timpul nopţii. Atunci, o făcuse numai ca s-o irite. Acum îşi dădea seama. Dar acest lucru era cu totul altfel. De astă dată, Cooper era atît făptaşul, cît şi victima.

Îşi smulse ochii înapoi spre foc, iar momentul

trecu. Nu şi-au mai vorbit, însă, mult timp. Rusty închise ochii şi se prefăcu adormită, însă îl privi în timp ce se ocupa în jurul a ceea ce ajungea treptat să arate ca o tabără în toată regula. Ascuţi toporişca pe o piatră. Verifică iepurele fript, răsucindu-l de cîteva ori.

Se mişca surprinzător de agil pentru un bărbat de proporţiile lui. Rusty era convinsă că unele femei l-ar fi considerat chipeş, mai ales acum, cînd bărbia şi obrajii îi erau umbriţi foarte profund de o barbă nerasă de douăzeci şi patru de ore. Mustaţa lată, arcuită, era sexy... dacă-ţi plăcea părul facial. Cobora drept pînă la buza de jos, acoperind-o complet pe cea superioară, astfel că gîndul de a porni în căutarea ei devenea ispititor.

Se pomeni privindu-i gura în timp ce el se apleca să-i vorbească.

– Mă... mă scuzi?

Cooper o privi ciudat.

– Ai ochii sticloşi. Sper că nu te-apucă iarăşi delirul, nu?

Îi apăsă palma pe frunte.

Enervată pe el şi pe ea însăşi pentru acele fantezii adolescentine, îi dădu mîna la o parte.

– Nu, mă simt perfect. Ce spuneai?

– Te-am întrebat dacă eşti gata să mănînci.

– Asta ar fi cam puţin spus.

O ajută să se aşeze în capul oaselor.

– A stat un minut, două, să se răcească. Acum ar trebui să fie tocmai bun.

Scoase iepurele de pe frigare şi-i smulse un picior din articulaţie. I-l întinse lui Rusty. Ea îl luă cu ezitare, privindu-l cu îndoială.

– Ai să-l mănînci şi dacă trebuie, să ţi-l vîr pe gît.

Smulse o îmbucătură de carne, cu dinţii lui albi şi puternici.

– Nu-i deloc rău. Sincer.

Rusty desprinse puţină carne de pe os şi o vîrî în gură, silindu-se să mestece şi să înghită cît mai repede.

– Nu te grăbi aşa, o preveni el. O să-ţi vină rău.

Dădu din cap şi mai luă o muşcătură. Cu puţină sare, n-ar fi fost rea deloc.

– În Los Angeles sînt cîteva restaurante foarte selecte care au iepure în meniu, spuse ea pe un ton de conversaţie. Întinse instinctiv mîna după un şervet, îşi aminti că nu avea, ridică din umeri şi-şi linse degetele.

– Acolo locuieşti, la Los Angeles?

– În Beverly Hills, de fapt.

Cooper o studie în lumina focului.

– Eşti stea de cinema sau aşa ceva?

Rusty avu impresia că n-ar fi fost impresionat nici dacă i-ar fi spus că era laureată a trei premii

Oscar. Se îndoia că faima preţuia prea mult pentru Cooper Landry.

– Nu-, nu-s vedetă de cinema. Tatăl meu e patronul unei companii de afaceri imobiliare. Are filiale prin tot sudul Californiei. Lucrez pentru el.

– Şi te pricepi cît de cît?

– Am avut mari succese.

Mestecînd o îmbucătură de carne, Cooper aruncă în foc osul curăţit.

– Fiind fiica şefului, cum ai fi putut da greş?

– Muncesc din greu, domnule Landry.

Era jignită de aluzia lui răutăcioasă că tatăl său ar fi fost responsabil pentru reuşitele ei.

– Anul trecut, am avut cea mai mare rată de vînzări din agenţie.

– Bravo.

Contrariată că era atît de evident neimpresionat, îl întrebă de sus:

– Tu cu ce te ocupi?

Îi mai oferi în tăcere o bucată de carne, din care Rusty muşcă de parcă în toate zilele vieţii ei ar fi mîncat iepure proaspăt, neasezonat, fript la foc de tabără.

– Am o fermă, răspunse Cooper.

– Vite?

– Cîteva. Cai, mai mult.

– Unde?

– Rogers Gap.

– Asta unde-i?

– În Sierra Nevada.

– N-am auzit niciodată.

– Nu mă mir.

– Şi-ţi poţi cîştiga existenţa doar din fermă?

– Mă descurc.

– Rogers Gap e aproape de Bishop? Pe-acolo schiază oamenii?

– Avem cîteva pîrtii. Schiorii serioşi le consideră foarte provocatoare. Personal, cred că sînt unele dintre cele mai spectaculoase de pe continent.

– Atunci de ce n-am auzit niciodată de locul ăsta?

– Ţinem cu străşnicie secretul şi aşa vrem să rămînă. Nu ne facem reclamă.

– De ce?

I se trezise interesul. Nu pierdea niciodată ocazia de a localiza proprietăţi noi şi interesante, în care să poată investi clienţii ei.

Sub mîna unui organizator potrivit, aţi putea face ceva din Rogers Gap. Dacă-i aşa de bun pentru schi pe cît spui, ar putea deveni un al doilea Aspen.

– Doamne fereşte, mormăi el printre dinţi. Tocmai asta e. Nu vream să fim trecuţi pe hartă. N-avem chef să ni se umple munţii cu construcţii de beton sau comunitatea noastră paşnică să ne fie

invadată de o hoardă de traşi-împinşi, schiori mitocani din Beverly Hills, pe care-i interesează mai mult să facă paradă cu bulendrele lor de pe Rodeo Drive, decît să ne protejeze peisajele.

– Şi toată lumea din oraş se agaţă de filosofia asta?

– Din fericire, da, altfel n-ar mai locui acolo. Nu prea avem cu ce ne lăuda, în afară de privelişti şi de linişte.

Rusty aruncă oasele dezgolite în foc.

– Vorbeşti ca un vestigiu al anilor '60.

– Asta şi sînt. Ochii ei îl tachinau.

– Ai fost un copil al florilor, propovăduind armonia universală? Ai defilat la marşuri pentru pace şi ai participat la proteste antirăzboinice?

– Nu, replică el tăios.

Zîmbetul ironic al lui Rusty dispăru.

– Abia am aşteptat să mă înrolez. Voiam să plec la război. Eram prea neştiutor ca să-mi dau seama că trebuia să omor oameni, ca să nu mă omoare ei pe mine. Nu mizasem pe captură şi închisoare. Dar am păţit-o. După şapte luni în văgăuna aia puturoasă, am evadat şi-am venit acasă ca un erou.

Ultima propoziţie o mîriise de-a dreptul.

– Tipii din lagărul ăla P.O.W.[1] ar fi fost în stare

1. *Prisoners Of War* = prizonieri de război.

să se omoare între ei pentru o masă ca asta pe care tocmai ai mîncat-o.

Ochii lui cenuşii păreau două lame de cuţit lucitoare, spintecînd-o.

– Aşa că, nu mă prea lasă mască sclipiciurile tale din Beverly Hills, Miss Carlson.

Se ridică brusc.

– Merg să mai aduc apă. N-o lua razna.

N-o lua razna, îl maimuţări ea muteşte. Bine, o pusese la punct, dar acum n-avea de gînd să-şi pună pe ea o pînză de sac şi cenuşă-n cap pentru tot restul vieţii. Mulţi oameni luptaseră în Vietnam şi se întorseseră acasă să ducă vieţi fericite, productive. Numai Cooper era de vină că rămăsese un inadaptat. Prospera din propria-i înverşunare. Asta-l alimenta. Şi-o hrănea singur. Îşi cultiva conflictul cu societatea fiindcă simţea că aceasta îi era datoare.

Poate că aşa era. Dar nu din vina lui Rusty. Nu ea răspundea pentru năpastele care-l afectaseră. Simplul fapt că umbla cu nasul pe sus cît muntele Everest nu-l făcea să fie o fiinţă umană mai demnă decît era oricum.

Se întoarse, dar păstrară o tăcere ostilă în timp ce Rusty îşi bea porţia de apă din termos. La fel de mut, o ajută să iasă din poiană şchiopătînd, pentru cîteva momente de intimitate. După ce o aduse înapoi pe patul gros care devenise nucleul

lumii lor, spuse:

– Trebuie să-ţi controlez piciorul. Ţine-mi lanterna.

Îl privi pe cînd îi desfăcea bandajele şi le desprindea pentru a dezvălui un şir inegal şi colţuros de cusături. Rusty se uită cu groază, însă Cooper părea încîntat de opera lui. Ţinîndu-i piciorul de muşchii gambei, îl ridică să-l examineze mai bine.

– Nu se văd semnele vreunei noi infecţii. Umflătura a scăzut.

– Cicatricea, şopti ea cu voce răguşită.

O privi.

– Cu asta, n-am prea avut ce face.

Buza de jos i se subţie pînă cînd abia se mai văzu de sub mustaţă.

– Bucură-te doar că n-a trebuit s-o cauterizez.

– Mă bucur.

Cooper se strîmbă.

– Sînt sigur că un chirurg plastic cu tarife pipărate din Beverly Hills poate drege cicatricea.

– Trebuie neapărat să fii atît de nesuferit?

– Trebuie neapărat să fii atît de superficială?

Arătă cu degetul în direcţia avionului prăbuşit.

– Sînt convins că oricare din tipii pe care i-am lăsat acolo s-ar mulţumi cu o cicatrice pe ţurloi.

Avea dreptate, bineînţeles; dar asta nu-i făcea criticile mai uşor de înghiţit. Rusty se cufundă

într-o tăcere îmbufnată. După ce-i spălă piciorul cu peroxid şi i-l bandajă din nou, Cooper îi dădu o pilulă de penicilină şi două aspirine. Le înghiţi cu apă. Gata cu brandy-ul, mulţumesc foarte mult.

Tipul, constatase Rusty, o excita emoţional şi sexual. Nu voia să se gîndească la Cooper Landry altfel decît ca la un mîrlan nenorocit. Era un căpcăun acru şi iute la mînie, care nutrea o ură feroce împotriva lumii întregi. Dacă n-ar fi trebuit să se bazeze pe el pentru propria-i supravieţuire, n-ar fi avut nimic de-mpărţit împreună.

Se instalase deja sub grămada de blănuri, cînd se strecură şi el dedesubt şi o îmbrăţişă la fel ca în noaptea trecută.

– Cît mai trebuie să stăm aici? îl întrebă Rusty arţăgoasă.

– Nu-s profet.

– Nu ţi-am cerut să prezici cînd vom fi salvaţi; mă refeream la patul ăsta. Nu poţi meşteri vreun soi de adăpost? Unul prin care s-avem loc de întors?

– Serviciile nu sînt pe placul doamnei mele?

Oftă enervată.

– Of, las-o-ncolo.

După un moment, Cooper spuse:

– Lîngă pîrîu e o grămadă de bolovani. O parte din cel mai mare a fost erodată. Cred că,

cu un pic de ingeniozitate şi puţin dat din coate, aş putea face din el o colibă. Nu va fi prea mult, dar tot e mai mult decît ce-avem aici. Şi e mai aproape de apă.

– Te ajut, se oferi ea nerăbdătoare.

Nu s-ar fi putut spune că nu aprecia acel adăpost. Cu o noapte înainte, îi salvase viaţa. Dar o deranja să doarmă atît de aproape de el. De cînd îşi scosese haina, la fel ca în noaptea trecută, Rusty era mult prea conştientă de pieptul lui musculos lipit de spinarea ei. Prin urmare, putea presupune că şi el era la fel de conştient de trupul ei, căci nici ea nu purta haina.

Nici nu se prea putu gîndi la altceva, cînd mîna lui îşi găsi un loc comod la jumătatea distanţei dintre sîni şi talie. Ba chiar, îşi propti genunchii între ai ei, înălţîndu-i din nou piciorul rănit. Dădu să-l întrebe dacă era strict necesar, dar întrucît astfel se simţea mult mai bine, se abţinu de la alte comentarii.

– Rusty?

– Hmm?

Respiraţia lui caldă îi sufla în ureche, făcînd să i se formeze pe braţe piele-de-găină. Se cuibări

mai aproape de el.

– Trezeşte-te. Trebuie să ne sculăm.

– Să ne sculăm? gemu ea. De ce? Trage blănurile la loc. Îngheţ.

– Tocmai asta e. Sîntem uzi leoarcă. Febra ţi-a cedat şi ai transpirat cu mine cu tot. Dacă nu ne uscăm, avem toate şansele să ne-alegem cu degeraturi.

Se trezi complet şi se întoarse pe spate. Cooper era foarte serios. Arunca deja blănurile la o parte.

– Cum adică, să ne uscăm?

– Ne dezbrăcăm şi ne uscăm.

Şi începu să-şi descheie cămaşa de flanel.

– Ai înnebunit? E ger!

Recalcitrantă, îşi trase blana la loc pe ea. Cooper o smulse.

– Scoate-ţi hainele. Imediat!

Îşi scoase cămaşa şi o întinse peste cel mai apropiat tufiş. Dintr-o singură mişcare fluidă, îşi încrucişă braţele la talie şi-şi trase peste cap tricoul cu col-rulé. Îi ciufuli comic părul, dar lui Rusty nu-i venea să rîdă. Rîsul – de fapt, orice sunet – i se prinsese în gîtlejul comprimat. Prima întrezărire a celui mai frumos piept văzut vreodată în viaţa ei îi luase graiul.

Tari ca piatra erau muşchii aceia. Şi minunat sculptaţi, pe sub pielea întinsă. Avea sfîrcurile

închise la culoare, întărite de frig, cu areolele zbîrcite în jur. Totul era acoperit cu o pătură ispititoare de păr aspru ce forma rotocoale şi vîrtejuri, îngustîndu-se şi ascuţindu-se atractiv.

Era atît de zvelt încît i-ar fi putut număra toate coastele. Abdomenul îi era plat şi întins ca o tobă. Nu-i putea distinge ombilicul foarte bine. Stătea cuibărit în adîncul unui smoc sexy de păr.

– Începe, Rusty, că de nu o fac eu în locul tău.

Ameninţarea lui o smulse din transă. Mecanic, îşi scoase puloverul. Pe dedesubt, purta un tricou de bumbac foarte asemănător cu al lui. Moşmondi cu tivul, în timp ce-l privea ridicîndu-se şi trăgîndu-şi blugii în josul picioarelor. Indispensabilii lungi erau cea mai aţîţătoare imagine pe care o văzuse vreodată.

Dar Cooper Landry dezbrăcat trebuia să fie...

În cîteva secunde, rămase profilat pe lumina slabă a focului, gol-puşcă. Era armonios format şi înzestrat generos – atît de splendid croit, încît Rusty nu se putu stăpîni să nu caşte gura. Efectiv, îi tăiase respiraţia.

Cooper îşi aşternu hainele pe boschet, apoi îşi trase peste mîini o pereche de şosete şi începu să se frece pe trup, ştergîndu-se cu grijă – peste tot – înainte de a-şi scoate ciorapii de pe mîini.

Îngenunchid, începu să caute lenjerie uscată printr-o raniţă. Îşi trase o pereche de chiloţi, totul

cu o supremă lipsă de stînjeneală, necum pudoare.

Cînd se răsuci spre ea şi observă că nu se mişcase, se încruntă iritat.

– Haide, Rusty. Grăbeşte-te. E-al dracu' de frig aici.

Rusty întinse mîna după pulover, care, pînă una-alta, era singurul articol scos de pe ea. I-l dădu, iar el îl puse la uscat. Întinzînd mîna după următoarea haină, pocni din degete grăbit şi repetat, zorind-o:

– Hai, hai.

Cu o privire neliniştită spre el, îşi scoase tricoul peste cap şi i-l dădu.

Aerul rece îi şocă organismul, tăindu-i răsuflarea. Pătrunsă imediat de frig, începu să tremure atît de violent, încît nu mai putu mînui nasturele pantalonilor cu un singur crac.

– Stai, lasă-mă pe mine, fir-ar să fie. Că de nu, o să stăm aşa toată noaptea.

Cooper se lăsă în genunchi şi-i încălecă picioarele. Nervos, îi dădu mîinile la o parte şi-i desfăcu nasturele şi fermoarul. Cu un aer detaşat, îi trase în jos pantalonii şi-i aruncă la întîmplare pe un arbust din apropiere.

Se opri însă brusc, văzînd ceva la care era clar că nu se aşteptase. O pereche de chiloţi bikini extrem de feminini şi extrem de sumari. Îi

privi, un răstimp ce păru nesfîrşit, înainte de a spune ursuz:

– Scoate-i.

Rusty scuturã din cap.

– Nu.

Chipul lui luă o expresie feroce.

– Scoate-i.

Rusty dădu insistent din cap. Pînă să se pregătească, Cooper îşi apăsă mîna drept peste petecul triunghiular de mătase şi dantelă.

– Sînt uzi. Dă-i jos.

Ochii, precum şi voinţele, li se ciocniră. Atît gheaţa din privirea lui, cît şi gerul din jur, o îndemnară pe Rusty să-şi tragă de-a lungul picioarelor sumarul acoperămînt.

– Acum, şterge-te.

Îi dădu o şosetă de bumbac la fel cum folosise el. Rusty şi-o trecu peste partea de jos a trupului şi picioare. Stînd cu capul plecat, bîjbîi fără să vadă după articolul de lenjerie pe care i-l întindea Cooper. Nu alesese indispensabili, căci i s-ar fi frecat de rană. Rusty luă pe ea o pereche de chiloţi asemănători cu cei pe care tocmai şi-i scosese, acum atîrnaţi pe crengile de jos ale boschetului, fluturînd ca un steag victorios în dimineaţa de după un brudershaft cu bere.

– Acum, partea de sus.

Sutienul îi era la fel de frivol ca şi chiloţii din

aceeaşi garnitură. În dimineaţa plecării de la cabană, se îmbrăcase cu haine potrivite pentru întoarcerea la civilizaţie. După ce trebuise să poarte zile în şir desuuri călduroase, se săturase pînă-n gît de ele.

Aplecîndu-se înainte, dibui la închizătoarea din spate, dar avea degetele atît de amorţite de ger încît n-o putu desface. Bombănind înjurături, Cooper întinse braţele în jurul ei şi aproape smulse cîrligul. Sutienul căzu în faţă. Rusty îşi scoase bretelele de pe umeri, îl aruncă şi se întoarse sfidătoare cu faţa spre Cooper.

Sub mustaţă, gura i se strînsese într-o linie aspră, neînduplecată. Zăbovi doar o secundă, înainte de a o freca pe gît, piept, sîni şi abdomen cu şoseta groasă. Apoi, încercuind-o iarăşi cu braţele, îi şterse sudoarea de pe spinare. Stăteau atît de apropiaţi, încît respiraţia ei îi fremăta în părul de pe piept. Buzele-i ajunseseră periculos de aproape să-l atingă pe sfîrcuri. Ale ei, întărite şi ascuţite de frig, îi zgîriau pielea.

Cooper se retrase rapid şi-i trase furios peste cap un tricou gros. În timp ce Rusty îşi împingea braţele prin mîneci, el smulse blana umedă pe care zăcuseră şi o înlocui cu alta.

– Nu-i la fel de moale, dar e uscată.

– Merge, răspunse cu voce înăspritã Rusty.

În sfîrşit, se înfofolirã din nou. Nu mai rezistã,

cînd Cooper o strînse la piept. Tremura necontrolat şi clănţănea din dinţi. Nu trecu mult, însă, şi începură să se încălzească. Trupurile le căzuseră pradă haosului, datorită celor pe care le văzuseră cu ochii. Impresiile erotice le stăruiau prin minte.

Faptul de a sta în îmbrăţişarea lui complet îmbrăcată fusese suficient de enervant. Zăcînd la fel numai cu rufăria de corp pe ea, simţurile lui Rusty o luaseră complet razna. Febra cedase, dar trupul îi ardea ca un cuptor.

Senzaţia coapselor lui goale lipite de ale ei era delicioasă. Îi plăcea textura lor presărată cu fire de păr. Neavînd sutien, era acut conştientă de mîna pusă chiar sub sîni, aproape atingîndu-i, deşi nu tocmai.

Nici Cooper nu era imun faţă de intimitatea silită. Făcuse eforturi, schimbînd blănurile şi hainele atît de repede, dar nu era acesta singurul motiv pentru care gîfîia greu. Pieptul i se umfla şi cobora pe spinarea ei, ritmic însă rapid.

Şi apoi mai exista şi cealaltă inexorabilă dovadă de excitaţie.

O îndemnă să şoptească:

– Nu cred că mai e nevoie să-mi... proptesc piciorul peste al tău.

Un geamăt gros îi vibră prin piept.

– Nici să nu vorbeşti despre asta. Şi, pentru Dumnezeu, nu te mişca.

Chinul îi era evident.

– Iartă-mă.

– Pentru ce? Nu e vina ta că eşti frumoasă, cum nici a mea nu e că sînt bărbat. Cred că va trebui să ne tolerăm unul altuia calităţile astea.

Rusty îi onoră cerea şi nu-şi mai clinti nici un muşchi. Nici măcar nu deschise din nou ochii, după ce i se închiseseră. Dar adormi totuşi cu un mic surîs pe buze. Involuntar, poate, Cooper îi spusese că o găsea frumoasă.

Capitolul 4

A avut efect asupra relaţiei lor.

Intimitatea forţată a nopţii trecute nu-i apropiase. Mai degrabă, crease între ei o schismă, o stare de stînjeneală. A doua zi dimineaţă, conversaţia şchiopăta. Evitau să se privească în ochi. S-au îmbrăcat întorşi cu spatele unul la celălalt. Făceau mişcări stîngace. Gesturile le erau smucite şi nesigure, ca ale unor invalizi care tocmai şi-au recăpătat uzul membrelor.

Taciturn şi retras, Cooper îi întinse o pereche de cîrje meşterite din două crengi solide. Sub aspect estetic, nu erau prea grozave, dar Rusty fu nespus de recunoscătoare. Îi îngăduiau libertatea de mişcare. N-avea să mai fie imobilizată.

Cînd îi mulţumi lui Cooper, acesta nu făcu decît să mormăie un răspuns şi porni tropăind prin bălării să aducă apă de la pîrîu. Cînd reveni,

Rusty se obişnuise cu cîrjele şi şonticăia prin luminiş cu ajutorul lor.

– Cum te simţi cu piciorul?

– O.K. Mi l-am spălat singură cu peroxid şi am mai luat o pastilă. Cred că va fi bine.

Reuşise chiar şi să se îmbrace cu singura pereche de pantaloni rămasă şi să-şi pună cizmele. O mare parte din durere trecuse, iar apăsarea suplimentară a îmbrăcăminţii nu irita rana.

Băură din termos, pe rînd. Atîta în materie de mic dejun. Cooper spuse:

– Ar fi bine să-ncep azi construirea adăpostului ăluia.

Trezindu-se, îşi găsiseră coconul pudrat cu zăpadă. De astă dată, fulgii nu mai fuseseră simple firişoare; erau adevăraţi şi ameninţători, vestind prima viforniţă a iernii. Amîndoi ştiau cît de aspre puteau fi iernile în regiunea aceea. Era imperativ necesar să aibă un adăpost pe care să-l poată folosi pînă sosea salvarea. Dacă nu erau salvaţi, un adăpost temporar nu prea conta, dar nici unul nu dorea să se gîndească la asta.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă Rusty.

– Poţi tăia în fîşii jacheta aia din piele de căprioară, arătă Cooper cu capul spre haina care aparţinuse uneia dintre victimele catastrofei, îndu-i încă un cuţit. Am nevoie de cît mai multe curele ca să leg beţele. În timp ce-o tai tu, mă duc

să văd dacă pot face rost de mîncare pentru cină.

Rusty îl privi întrebătoare.

– Nu mergi departe, da?

– Nu prea departe.

Luă puşca la umăr şi se asigură că avea în buzunar o cutie cu muniţie.

– Vin înapoi înainte de a avea focul nevoie de lemne noi. Ţine, totuşi, cuţitul şi puşca la îndemînă. N-am văzut urme de urşi, dar nu se ştie niciodată.

Fără alte vorbe, se întoarse şi dispăru prin paravanul gros de copaci. Rusty rămase rezemată în cîrje, cu inima bătîndu-i de teamă.

Urşi?

După cîteva momente, se smulse din frica paralizantă.

– E o prostie, murmură ea pentru sine. N-o să mă atace nimeni.

Îşi dorea să fi avut un aparat de radio, un televizor, orice care să risipească tăcerea apăsătoare. Nu era întreruptă decît ocazional de trosnetul crenguţelor şi foşnetele frunzişului, cînd animalele nevăzute ale pădurii îşi parcurgeau cărările zilnice. Ochii lui Rusty îi căutau pe autorii zgomotelor, dar aceştia rămîneau ascunşi şi, astfel, mai neliniştitori. Nu-şi putea alunga din minte referirea la urşi a lui Cooper.

– Probabil a spus-o anume ca să mă sperie,

zise ea cu voce tare, în timp ce tăia furioasă pielea rezistentă cu cuţitul pe care i-l lăsase el. Era mai mic decît acela care-i stătea tot timpul în teaca de la cingătoare.

Îi ghiorăia stomacul. Se gîndea la cornuri de micul dejun proaspete, fierbinţi şi unse cu unt, la covrigei prăjiţi şi brînză cu smîntînă, la gogoşi calde cu glazură, clătite şi şuncă, jambon şi ouă. Toate astea nu reuşeau decît s-o facă şi mai flămîndă. Singurul lucru de care era în stare era să-şi umple stomacul gol cu apă.

Curînd, însă, toată acea apă băută începu să-i creeze alte probleme. Amînă cît de mult posibil, dar în cele din urmă nu mai avu de ales decît să lase lucrul deoparte. Cu mare efort şi fără nici o coordonare sau graţie, se scula şi-şi propti braţele pe cîrje. Pornind în direcţia opusă celei încotro o luase Cooper, găsi un loc în care să se uşureze.

Pe cînd se chinuia cu cîrjele şi hainele, în acelaşi timp uitîndu-se spre pămînt după tîrîtoare scîrboase, se minună că aceea era cu adevărat Rusty Carlson, prinţesa imobiliară din Beverly Hills, căutînd prin pădure un loc unde să facă pipi!

Prietenii ei n-ar fi bănuit-o niciodată capabilă să ajungă atît de departe fără a-şi fi ieşit complet din minţi. Tatălui ei nici nu i-ar fi venit să creadă.

Dar, dacă îi era dat să trăiască pentru a povesti, bătrînul avea să fie nespus de mîndru de ea.

În timp ce-şi încheia la loc pantalonii, auzi în apropiere mişcarea. Răsucindu-şi capul în direcţia aceea, ascultă. Nimic.

– Doar vîntul, probabil.

Vocea îi suna nefiresc de puternică şi de veselă.

– Sau o pasăre. Sau Cooper, venind înapoi. Dacă se apropie pe furiş ca să-mi facă o farsă, n-am să-l iert niciodată.

Nu luă în seamă următorul freamăt, mai zgomotos şi mai apropiat decît primul, şi reveni spre tabără cît putu de repede. Hotărîtă să nu fie atît de laşă încît să scîncească sau să ţipe, strînse din maxilare de frică, în timp ce se poticnea peste terenul accidentat.

Toată vitejia o părăsi, cînd silueta se materializă dintre trunchiurile a doi brazi, ridicîndu-se mătăhăloasă drept în calea ei. Capul îi sări în sus, privi ochii ca două bobiţe, chipul păros şi rînjit şi slobozi un urlet sfîşietor.

Cooper era grăbit să se întoarcă, dar hotărî să jupoaie cei doi iepuri înainte de a ajunge. Îşi spu-

sese că, atunci cînd spintecase iepurele sub ochii ei, n-o făcuse ca să-i pună tăria la încercare.

Ştia, însă, în adîncul lui, că exact acesta era adevărul. În chip pervers, voise ca Rusty să se chircească, să vomite, s-o apuce istericalele, să demonstreze o formă de slăbiciune feminină.

N-o făcuse. Îndurase cu curaj. Mult mai bine decît se aşteptase din partea ei.

Aruncă măruntaiele şi începu să rîcîie pieile pe dinăuntru. Aveau să-i fie utile mai tîrziu. Blana era călduroasă şi o putea folosi oricînd pentru ca Rusty...

Rusty. Iarăşi ea. La altceva nu mai era în stare să se gîndească? Trebuia neapărat ca absolut toate gîndurile lui să se întoarcă în cerc pînă la ea? În ce moment deveniseră o pereche la fel de inseparabilă ca Adam şi Eva? Nu se putea gîndi la unul, fără a-i veni imediat în minte şi celălalt?

Îşi aminti primul gînd conştient din clipa cînd îşi revenise din leşin. Faţa ei, încadrată atrăgător în cascada aceea de bucle roşcate, stătea aplecată asupra lui şi se gîndise la cea mai spurcată obscenitate pe care o scornise vreodată corpul de infanterie marină, nelipsind mult s-o spună cu glas tare.

Se bucurase că era în viaţă – dar numai cît de cît. Ar fi preferat să fie mort, decît obligat s-o suporte pe zăpăcita aia încotoşmănată în blănuri

scumpe şi parfumuri sexy. În sălbăticie, la un foc de tabără, n-ar fi avut nici o şansă. Presupunea că, înainte de a se fi sfîrşit totul, probabil trebuia s-o omoare ca să scape amîndoi de belea.

Era un gînd neliniştitor şi deloc atrăgător, dar fusese silit să facă fapte şi mai rele, pentru a-şi salva propria viaţă, în Nam. Prăbuşirea avionului îl silise să revină automat la legea junglei, să-şi asume din nou rolul supravieţuitorului.

Regula numărul unu: fie omori, fie eşti omorît. Rămîi în viaţă cu orice preţ. Tacticile de supravieţuire predate serviciilor speciale din armată nu cunoşteau conştiinţa. Făceai tot ceea ce era necesar ca să mai trăieşti o zi, o oră, un minut doar. Îşi însuşise această doctrină şi o practicase de mai multe ori decît îi convenea să-şi amintească – dar şi de prea multe ca să poată uita.

Femeia însă îl surprinsese. Rana aceea de la picior îi provocase mari dureri, însă nu se smiorcăise. Nu-l bătuse la cap că-i era foame şi sete, frig şi frică, deşi numai Dumnezeu ştia prin ce-o fi trecut. Fusese o nucşoară tare şi încă nu i se spărsese coaja. Dacă situaţia nu se înrăutăţea drastic, acum se îndoia c-avea să mai cedeze vreodată.

Evident, acest lucru îi lăsa pe cap un întreg şir de noi probleme. Puţini oameni îi cîştigaseră vreodată admiraţia. Nu dorea s-o admire pe Rusty

Carlson, dar se pomenea c-o făcea.

Mai ajunsese că recunoască şi faptul că era imobilizat în plină pustietate, cu o bucăţică de feminitate tentantă, şi că puteau rămîne mult timp singuri şi dependenţi unul de celălalt.

În acel moment, demonii care-i călăuziseră soarta se prăpădeau de rîs pe socoteala lui. De multe ori, în trecut, îi apucase amocul, dar asta le întrecea pe toate. Era marea concluzie care făcea o glumă din întreaga lui viaţă.

În mod tradiţional, dispreţuia femeile de categoria lui Rusty Carlson. Nu-i foloseau la nimic boarfele mondene bogate, proaste şi superficiale, născute cu linguriţa de argint în gură. Nu ştiau, sau nu voiau să ştie, nimic din afara coliviilor lor aurite. Nu era norocul lui să se-aleagă cu una care-i cucerise respectul ostil îndurînd cele mai rele împrejurări?

Dar nici măcar atîta lucru nu le era de ajuns zeilor maliţioşi. Putea să fi fost o ştoarfă mondenă şi tîmpită. Putea să fi avut o voce care spărgea geamurile.

Cînd colo, sorţii îi aduseseră pe cap o femeie care arăta ca un vis. Cu siguranţă, diavolul o proiectase. Ispita întruchipată. Cu păr de culoarea scorţişoarei, în care un bărbat s-ar fi putut înfăşura tot, şi sîrcuri ce arătau atît de dulci, încît cu siguranţă aveau gust de bomboane. Vocea ei era

în stare să topească untul. La asta se gîndea ori de cîte ori o auzea vorbind.

Ce glumă crudă! Căci n-avea de gînd s-o atingă. Niciodată. Mai păşise pe acest drum. Femeile ca ea urmau voga. Nu numai cu hainele; cu totul. Cînd o întîlnise pe Melody, era la mare modă să te iubeşti cu veteranii. Îl iubise, pînă cînd devenise mai convenabil contrariul.

Zgîrie numai suprafaţa mătăsoasă a lui Rusty Carlson şi vei găsi o a doua Melody. Rusty se agăţa acum de el numai fiindcă trebuia să supravieţuiască. Părea o bucăţică gustoasă, dar pe dinăuntru, probabil, era la fel de stricată şi de falsă cum fusese Melody.

Agăţîndu-şi pe umăr pieile de iepure şi înfăşurînd carnea într-o cîrpă, porni înapoi spre tabără. N-avea să i-o facă lui femeia asta. Nu-şi putea permite să se arate blînd cu ea. În seara trecută, o lăsase să plîngă fiindcă era de părere că merita un plîns sănătos, purificator. Acum, însă, gata. O îmbrăţişase în timpul nopţii pentru că trebuia să le fie cald. De-acum încolo, însă, avea să păstreze distanţa. După ce construia adăpostul, nu mai era necesar să doarmă împreună astfel. Nu mai trebuia să îndure alte nopţi cu Rusty ghemuită în faţa lui şi fundul ei cuprinzîndu-i involuntara reacţie faţă de ea.

Nu te mai tot gîndi, îşi spuse. Uită cît de nete-

dă îi simţi burta sub palmă. Uită-i forma sînilor şi culoarea părului dintre picioare.

Gemînd, îşi continuă drumul prin pădure, hotărît cu îndîrjire să-şi ţină gîndurile la ordine. De cum clădea adăpostul, o asemenea apropiere strînsă n-avea să mai fie necesară. Urma să-şi ţină ochii şi mîinile...

Ţipătul pătrunzător îl opri în loc.

Dacă s-ar fi ciocnit de un zid invizibil, nu s-ar fi putut opri mai brusc. Cînd următorul ţipăt al lui Rusty sfîşie nemişcarea, Cooper preluă instinctiv rolul luptătorului din junglă, la fel de lin ca nişte roţi dinţate bine unse potrivindu-se în angrenaj. Tăcut, se strecură printre copaci în direcţia urletului, cu cuţitul scos şi dinţii dezgoliţi.

– Cine... cine eşti?

Rusty îşi ţinea mîna la gît, unde pulsul îi bătea nebuneşte.

Chipul bărbos al individului se despică într-un rînjet larg. Îşi întoarse capul şi spuse:

– I-auzi, taică, *ea* vrea să ştie cine-s *eu*.

Chicotind, un alt bărbat, versiune mai în vîrstă a primului, ieşi dintre copaci. Cei doi se holbară la

Rusty. Amîndoi aveau ochi mici şi negri, înfundaţi în orbitele adînci.

– Te-am putea întreba acelaşi lucru, spuse vîrstnicul. Cine eşti, fetiţo?

– Am... am... am supravieţuit prăbuşirii unui avion.

Cei doi o priviră perplecşi.

– Nu ştiţi de catastrofă?

– N-aş putea zice că da.

Rusty arătă cu un deget tremurător.

– Într-acolo. Acum două zile. Au murit cinci oameni. Eu m-am rănit la picior, îşi arătă ea cîrjele.

– Alte femei mai sînt?

Înainte de a apuca să răspundă, Cooper se repezi în spatele celui mai bătrîn şi-i propti tăişul lucitor al cuţitului pe gîtul zbîrcit. Îl înşfăcă de braţ, răsucindu-i-l la spate şi apăsîndu-i mîna între omoplaţi. Cuţitul de vînătoare al individului căzu la pămînt, clănţănind.

– Mişcă de lîngă ea sau îl omor, îi spuse Cooper tînărului năucit.

Acesta se holba la el de parcă ar fi fost însuşi Satana, răsărit pe pămînt direct din iad. Pînă şi Rusty distinse ameninţarea feroce din ochii lui Cooper. Însă tremura de uşurare să-l vadă.

– Am zis să pleci de lîngă ea.

Glasul lui Cooper părea la fel de ucigător ca

pumnalul. Era lipsit de inflexiuni şi de emoţie. Tînărul făcu doi paşi exagerat de mari, îndepărtîndu-se de Rusty.

– Acum, aruncă puşca, mai spuse Cooper.

Întrucît se părea că atacantul era, la urma urmei, om, chipul tînărului se strîmbă rebel. Scînci:

– Taică, chiar trebuie să...

– Fă cum zice, Reuben.

Fără tragere de inimă, tînărul lăsă să cadă puşca de vînătoare. Cooper împinse cu piciorul cele două arme căzute, astfel încît să nu poată fi ajunse, şi slăbi treptat strînsoarea asupra bătrînului. Îl ocoli, oprindu-se lîngă Rusty, cu faţa spre cei doi.

– Rusty?

Fata tresări.

– Eşti bine?

– Da.

– Ţi-au făcut ceva?

– M-au speriat, atîta tot. Cred că n-au vrut.

Cooper nu-şi desprindea ochii de la noii sosiţi, privindu-i precaut.

– Cine sînteţi?

Lătratul lui era mai autoritar decît întrebarea vlăguită a lui Rusty. Bătrînul răspunse pe dată :

– Quinn Gawrylow şi fiu-meu, Reuben. Locuim pe-aici.

Cooper nici nu clipi. Omul continuă:

– Dincolo de rîpa aia adîncă, indică el direcţia, cu bărbia.

Cooper descoperise rîpa în ajun. Pîrîul de unde luase apă curgea prin fundul ei. N-o traversase, pentru a explora, fiindcă nu dorise s-o lase pe Rusty singură atîta vreme. Acum, îi mulţumea lui Dumnezeu că n-o făcuse. Oamenii aceia puteau fi absolut inofensivi. Dar se putea la fel de bine să nu fie. Firea lui suspicioasă îl ajutase nu o dată. Pînă la dovada contrarie, avea să considere acel duo duşman. Deocamdată, nu făcuseră nici un rău, dar nu-i plăcea felul cum o privea tînărul pe Rusty, de parcă ar fi fost o vizitatoare din cer.

– Ce v-a făcut să treceţi rîpa? întrebă el.

– Am simţit fumul azi-noapte şi de dimineaţă am venit să cercetăm. De obicei, nu prea vedem alţi oameni prin pădurile noastre.

– Ni s-a prăbuşit avionul.

– Aşa zicea şi domnişoara.

Fusese promovată, din fetiţă, domnişoară. Rusty îi mulţumi în tăcere lui Cooper pentru acest lucru. Şi ea era neliniştită de privirea tînărului şi se trase mai aproape de Cooper, adăpostindu-se după braţul lui.

– Cît avem pînă la cel mai apropiat oraş? întrebă.

– O sută de mile.

Speranţele i se năruiră. Omul observă vizibil.

– Da' rîul nu-i prea departe.

– MacKenzie?

– Corect. Dacă ajungeţi la el pînă nu-ngheaţă, veţi prinde o ambarcaţiune coborînd spre Yellowknife.

– Cît avem pînă la rîu? întrebă Cooper.

Omul se scărpină în cap, pe sub fesul de lînă.

– Zece, cinşpe mile, n-ai zice, Reuben?

Tînărul confirmă, fără a-şi lua de la Rusty privirea pofticioasă. Cooper miji ochii spre el, cu o expresie duşmănoasă şi ostilă.

– Ne-aţi putea îndruma spre rîu?

– Da, răspunse Gawrylow cel bătrîn. Mîine. Azi, o să vă dăm de mîncare. Şi să vă odihniţi.

Îşi coborî privirea spre carnea proaspătă pe care Cooper o lăsase să cadă.

– Vreţi să ne urmaţi pînă la cabana noastră?

Rusty îl privi pe Cooper, în aşteptare. Chipul lui rămase nepătruns ca o mască, în timp ce-i studia prudent pe cei doi. Într-un tîrziu, spuse:

– Vă mulţumim. Lui Rusty i-ar prinde bine mîncarea şi puţină odihnă, înainte de a porni la drum. Luaţi-o înainte.

Întinzînd puşca, le arătă drumul spre tabără.

Cei doi se aplecară să-şi ridice armele. Rusty simţi muşchii lui Cooper încordîndu-se, în alertă. Dar tatăl şi fiul îşi săltară puştile la umăr şi se întoarseră în direcţia indicată de Cooper. Acesta

o privi, vorbindu-i prin colţul gurii:

– Stai lîngă mine. Unde-i cuţitul pe care ţi l-am dat?

– L-am lăsat acolo cînd m-am dus să...

– Ţine-l la tine.

– Ce ai?

– Nimic.

– Nu pari foarte bucuros că-i vezi. Eu sînt încîntată. Ne pot ajuta să scăpăm de-aici.

Singurul lui comentariu fu rostit printre buzele subţiate:

– Mhm.

Cei doi Gawrylow se arătară impresionaţi de improvizaţiile lui Cooper. Ajutară să se strîngă blănurile şi obiectele pe care Cooper şi Rusty le recuperaseră din catastrofă. În sălbăticie, nimic nu era lăsat vreodată să se piardă. Reuben acoperi focul cu pietre, pentru a se asigura că rămînea stins.

Grupul, sub conducerea lui Quinn, urmat îndeaproape de fiul său, porni spre cabană. Cooper acoperea ariergarda, pentru a-i putea ţine sub ochi pe ambii Gawrylow şi pe Rusty, care înainta admirabil, deşi cam stîngaci, cu cîrjele.

Oamenii păreau bine-intenţionaţi, însă Cooper învăţase pe pielea lui să nu aibă niciodată încredere în nimeni. Văzuse prea mulţi soldaţi sfîrtecaţi în bucăţi de grenade pe care li le dădeau în mînă

copii zîmbitori.

La pîrîu, se opriră să se odihnească. Rusty avea senzaţia că plămînii aveau să-i cedeze din clipă-n clipă; inima îi bătea cu viteză dublă; iar cîrjele îi rodeau subsuorile, deşi Cooper încercase să prevină acest lucru, învelindu-le capetele în haine dintre cele rămase în plus.

– Cum o duci? întrebă el, destupînd termosul şi dîndu-i-l.

– Bine, făcu Rusty un efort să zîmbească.

– Te doare piciorul?

– Nu, doar mi-l simt de parcă ar cîntări o tonă.

– Nu mai poate fi mult. Apoi, te poţi culca pînă mîine dimineaţă.

Cei doi Gawrylow aşteptau cu răbdare în apropiere, pînă cînd Rusty îşi recăpătă suflul şi fu gata să pornească din nou.

– Traversăm prin locul cel mai uşor, îl informă vîrstnicul pe Cooper.

Parcurseră cîteva sute de metri pe malul apei. În oricare altă situaţie, Rusty ar fi fost captivată de peisaj. Pîrîul era limpede precum cristalul. Gîlgîia peste pietre şlefuite ca oglinda sub galoanele de apă ce se scurseseră peste ele. Copacii imenşi îşi uneau crengile, formînd deasupra bolţi de verdeaţă. Nuanţa cetinii era atît de închisă, încît părea albastră. Frunzele foioaselor aveau toate culorile, de la roşu aprins pînă la galben vibrant.

Apropierea iernii făcuse multe frunze să cadă. Alcătuiau un covor scorţos sub picioare.

Pieptul lui Rusty ardea de efort, cînd cei doi Gawrylow se opriră. Îşi puse cîrjele pe jos şi se aşeză recunoscătoare pe un bolovan, lîngă pîrîu, care în acel loc avea apa puţin adîncă. Peretele ravinei ce se ridica de cealaltă parte a albiei părea înalt cît munţii Himalaya.

– Asta e, spuse Quinn. O iau eu înainte. Reuben poate duce femeia. Dumneata ia materialele.

– Poate să ducă Reuben materialele. Aduc eu femeia, corectă Cooper, cu un glas ca oţelul.

Bătrînul ridică din umeri şi-i ordonă fiului său să ia boccelele de la Cooper. Reuben se supuse, nu fără a-i arunca acestuia o privire acră. Cooper îl privi neclintit. Nu-i păsa dacă lui Reuben îi convenea sau nu; n-avea de gînd să lase mîinile alea jegoase în apropierea lui Rusty.

Cînd tatăl şi fiul ajunseră destul de departe ca să nu-i audă, se aplecă spre ea şi-i şopti:

– Nu te sfii să foloseşti cuţitul ăla.

Rusty îl privi alarmată.

– În eventualitatea că aceşti buni samariteni se întorc împotriva noastră.

Îi puse cîrjele de-a curmezişul în poală şi o ridică în braţe.

Cei doi Gawrylow ajunseseră deja destul de sus pe versantul ravinei. Porni după ei, nescă-

pîndu-i din ochi, dar atent totodată şi la periculoasa pantă abruptă. Dacă ar fi căzut, o lua şi pe Rusty cu el. Fata se arăta curajoasă, dar Cooper ştia că piciorul trebuia s-o jeneze considerabil.

– Chiar crezi că mîine vom fi salvaţi, Cooper?

– Se pare că avem mari şanse. Dacă ajungem la rîu şi trece întîmplător vreo ambarcaţiune.

Respira cu greutate. Sudoarea îi îmbrobonase fruntea. Îşi ţinea fălcile strînse, cu hotărîre.

– N-ar strica să te bărbiereşti.

Remarca nu avea nici o legătură, dar le indica amîndurora cît de atent îi studiase Rusty chipul. Fără să-şi mişte capul, Cooper îşi coborî ochii spre ea. Jenată, fata privi în altă parte, murmurînd:

– Îmi pare rău că sînt atît de grea.

– Nu prea. Hainele tale cîntăresc mai mult decît tine.

Acest comentariu le aminti că ştia cît de mult din ea reprezentau hainele, şi cît carnea şi oasele. O văzuse fără nimic pe ea, nu? Rusty trase concluzia că, dacă toate conversaţiile lor aveau să sfîrşească în stînjeneală, atunci era mai sigur să nu angajeze nici o discuţie.

În plus, ajunseseră pe marginea ravinei. Quinn muşca dintr-o foaie de tutun. Reuben îşi scosese boneta tricotată şi-şi făcea vînt cu ea. Părul său brunet şi slinos stătea lipit de ţeastă.

Cooper o lăsă pe Rusty la pămînt. Fără o vorbă, Quinn îi oferi frunzele de tutun. Rusty fu recunoscătoare cînd, cu o clătinare a capului, Cooper refuză.

– Aşteptăm pînă vă odihniţi, spuse Quinn.

Cooper o privi pe Rusty. Avea faţa palidă de oboseală. Probabil că o durea şi piciorul. Vîntul umed se înteţise, făcînd ca temperatura să scadă perceptibil. Fără-ndoială că avea nevoie să meargă încet şi cu grijă dar, ţinînd seama de toate, cu cît ajungeau mai repede sub un acoperiş, să mănînce şi să se culce, cu atît mai bine.

– Nu e nevoie să aşteptăm. Haideţi, spuse el scurt.

O ridică pe Rusty în picioare şi o rezemă în cîrje. Observă că se strîmba de durere, dar îşi alungă compasiunea şi le făcu semn călăuzelor că erau gata să pornească.

Cel puţin, distanţa rămasă pînă la cabană era pe teren neted. Cînd sosiră, însă, Rusty ajunsese la capătul puterilor. Se prăbuşi pe veranda dărăpănată, ca o păpuşă de cîrpe.

– Să ducem femeia înăuntru, spuse Quinn, deschizînd uşa.

Uşa şubredă era prinsă în tocul ei cu balamale de piele. Interiorul barăcii arăta la fel de neprimitor ca o vizuină de animal. Rusty privi deschizătura cu nelinişte şi un sentiment de repulsie. Pe

loc, hotărî că existau situaţii şi mai neplăcute decît a sta expusă în spaţiu deschis.

Cooper rămase lipsit de expresie în timp ce o culegea în braţe şi o ducea în interiorul mohorît. Ferestruicile erau atît de înnegrite de jeg, încît abia dacă lăsau să pătrundă puţină lumină. Un foc slab, fumegînd, strălucea nevolnic, dar ceea ce văzură Rusty şi Cooper ar fi fost mai bine să rămînă ascuns în întuneric.

Cabana era îngrozitor de murdară. Mirosea a lînă jilavă, grăsime rîncedă şi bărbaţi nespălaţi. Singurul merit consta în căldură. Cooper o cără pe Rusty spre vatra de piatră şi o aşeză pe un scaun netapiţat, cu spătarul drept. Întoarse cu gura în jos o găleată de aluminiu şi îi rezemă pe ea piciorul rănit. Aţiţă focul cu un vătrai de fier. Flăcările mici se înviorară cînd adăugă cîteva beţe din lada de lîngă cămin.

Cei doi Gawrylow intrară şi ei, bocănind. Reuben închise uşa după ei, accentuînd întunericul dinăuntru. În pofida căldurii emanate de foc, Rusty se înfioră şi se înfofoli şi mai strîns cu haina.

– Pesemne că vi-i foame, zise Quinn, ducîndu-se la maşina de gătit, cu lemne, dintr-un colţ; luă capacul de pe o oală ce fierbea scăzut şi privi înăuntru. Tocăniţa pare că-i gata. Vreţi puţină?

Rusty era pe punctul să refuze, dar Cooper răspunse în numele amîndurora:

– Da, vă rugăm. Aveţi nişte cafea?

– Sigur. Reuben, pune un ibric la fiert.

Tînărul nu încetase s-o privească pe Rusty de cînd intrase şi lăsase lucrurile ei şi ale lui Cooper să cadă lîngă uşă.

Cooper urmări privirea hămesită a lui Reuben îndreptată spre Rusty. Ar fi dorit nespus ca lumina focului să nu-i strălucească prin păr, făcîndu-l să scînteieze. Palidă şi trasă la faţă cum era, ochii îi arătau enormi, vulnerabili, feminini. Pentru bărbatul cel tînăr, care se părea că locuia singur cu tatăl său în sălbăticia aceea, o femeie nici măcar nu trebuia să fie drăguţă ca să-l atragă. Probabil că Rusty întruchipa fanteziile lui cele mai necontrolate.

Direct cu mîna goală, Reuben scoase cafea dintr-o cutie metalică şi o aruncă în ibricul smălţuit. Îl umplu cu apă de la pompa din chiuveta uscată şi îl puse pe arzător, la fiert. În cîteva minute, Rusty şi Cooper primiră farfurii pline cu o tocană greu de identificat. Era convinsă că-i prindea mai bine să nu ştie ce carne conţinea, aşa că se abţinu să întrebe. Mestecă şi înghiţi rapid. Cel puţin, era fierbinte şi-i umplea burta. Cafeaua era atît de tare, încît se strîmbă cînd bău, dar o consumă aproape pe toată.

În timp ce mîncau, ea şi Cooper aveau o asistenţă captivată. Privirea bătrînului era mai subtilă

decît a fiului său, dar, probabil, mai perspicace. Ochilor lui adînciţi în cap nu le scăpa nici o mişcare făcută de ei.

Sparse tăcerea îndelungată, întrebînd:

– Sînteţi căsătoriţi?

– Da, minţi Cooper. De cinci ani.

Rusty înghiţi ultima îmbucătură pe care o luase, sperînd ca gazdele să-i nu observe cît de greu îi era să şi-o împingă pe gît. Se bucura că iniţiativa răspunsului îi revenise lui Cooper. Nu se socotea capabilă să pronunţe un singur cuvînt.

– Copii, ceva?

De astă dată, Cooper rămase cu limba ferecată, aşa că fu rîndul lui Rusty să răspundă:

– Nu.

Spera că acest răspuns îl satisfăcea pe „soţul" ei. Plănuia să-l întrebe mai tîrziu de ce minţise, dar deocamdată avea să-i facă jocul. Prudenţa lui era disproporţionată, îşi spuse; totuşi, prefera să se alieze cu el decît cu Quinn şi cu Reuben Gawrylow.

Cooper termină de mîncat şi puse farfuria şi ceaşca deoparte. Privi în jur prin baracă.

– N-aveţi nici un aparat, nu? Vreun radio de amatori?

– Nu.

– N-aţi auzit vreun avion zburînd pe-aici în ultima vreme?

– N-am auzit. Reuben? îşi înghionti Gawrylow în genunchi fiul ce căsca gura. Tînărul îşi smulse ochii dinspre Rusty.

– Avioane? întrebă el prosteşte.

– Ne-am prăbuşit acum două zile, îi lămuri Cooper. Trebuia ca pînă acum s-o fi înţeles. Credeam că or fi trimis avioane de cercetare ca să caute supravieţuitorii.

– N-am auzit nici un avion, răspunse brusc Reuben şi reveni cu atenţia neabătută spre Rusty.

– Cum puteţi suporta să trăiţi atît de departe de toate? întrebă ea.

O asemenea izolare autoimpusă o descumpănea. Nu-şi putea imagina cum s-ar fi descurcat fără facilităţile pe care le avea de oferit un oraş, la alegere îndeosebi. Chiar şi viaţa la ţară ar fi fost suportabilă, cu condiţia să poată ajunge din cînd în cînd într-un oraş. Dar să-ţi retezi intenţionat toate contactele cu civilizaţia...

– Mergem la rîu şi ne ia careva pînă-n Yellowknife, de două ori pe an, le explică Quinn. O dată în aprilie şi altă dată în octombrie. Stăm cîteva zile, vindem cîteva piei, cumpărăm ce provizii avem nevoie şi venim înapoi. Mai mult nu vrem s-avem de-mpărţit cu restu' lumii.

– Dar de ce? întrebă Rusty.

– Mi-e pîn-aici de oraşe şi de oameni. Am locuit la Edmonton, lucrînd într-un doc de mărfuri.

Într-o zi, şefu' m-a învinuit că furasem.

– Şi era adevărat?

Rusty se miră de îndrăzneala lui Cooper, dar bătrînul nu păru ofensat de întrebarea directă. Se mulţumi să horcăie şi să scuipe un cocoloş aţos de zeamă de tutun în foc.

– Mi-a fost mai uşor să dispar decît s-apar la tribunal şi să-mi dovedesc nevinovăţia, spuse el evaziv. Mama lui Reuben murise. El şi cu mine am luat-o din loc şi ne-am dus. N-am luat cu noi decît banii ce-i aveam şi hainele din spinare.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acu' zece ani. Am vagabondat o vreme, apoi am ajuns aicea. Ne-a plăcut. Am rămas pe loc.

Ridică din umeri.

– N-am simţit niciodată doru' să ne-ntoarcem.

Povestea se încheiase. Rusty terminase de mîncat, dar cei doi Gawrylow păreau mulţumiţi să se zgîiască în continuare la ea şi Cooper.

– Dacă ne scuzaţi, spuse Cooper, după o perioadă de tăcere stingherită, aş vrea să controlez rana soţiei mele.

Aceste două cuvinte, *soţiei mele,* păreau să-i vină uşor pe buze, dar în urechile lui Rusty zornăiau de ipocrizie. Se întrebă dacă Gawrylow tatăl şi fiul erau convinşi că formau un cuplu căsătorit.

Quinn duse farfuriile la chiuvetă, unde pompă apă peste ele.

– Reuben, treci la treabă.

Tînărul părea înclinat să se opună, dar tatăl său îi aruncă o privire scîrbită şi provocatoare. Îşi tîrşi picioarele spre uşă, punîndu-şi din mers haina şi fesul. Quinn ieşi pe verandă şi începu să stivuiască lemne de foc lîngă peretele cabanei.

Rusty se aplecă spre Cooper, care stătea îngenuncheat în faţa ei.

– Ce părere ai?

– Despre ce?

– Despre ei, replică ea cu asprime.

Cooper îi apucă între degete marginea pantalonilor şi-i tăie cu cuţitul, pînă la genunchi. Rusty reacţionă furioasă:

– De ce-ai făcut asta? Era ultima mea pereche de pantaloni. N-o să-mi mai rămînă nici o haină, cînd vei termina tu să mi le tai pe toate în bucăţi.

Cooper îşi înălţă capul. Avea ochii duri.

– Preferi să-i scoţi şi să-l laşi pe Reuben să-ţi vadă chiloţeii ăia de nimic pe care-i ai pe tine?

Ea deschise gura, descoperind însă că nu avea nici un răspuns potrivit, aşa că rămase tăcută, în timp ce el îi desfăşura bandajele şi controla rana cusută. Părea să nu fi suferit de pe urma drumului. Dar o durea din nou. Minciunile ar fi fost inutile, întrucît se strîmbase de multe ori pînă termină el să i-o panseze la loc.

– Doare?

– Puţin, da, recunoscu ea.

– Lasă-ţi picioru-n pace pînă mîine. Stai aşezată aici, sau întinde-te pe culcuşul pe care am să ţi-l fac.

– Culcuş? Dar paturile?

Privi prin cameră, spre locul unde se aflau două paturi, lîngă pereţi alăturaţi.

– Nu crezi c-au să-mi ofere unul?

Cooper rîse.

– Sînt sigur că Reuben ar muri de fericire să te primească într-al lui. Dar, dacă nu vrei păduchi, te sfătuiesc să nu te apropii.

Rusty îşi smuci piciorul înapoi. Cooper pur şi simplu nu era capabil să se poarte frumos, nu? Stăteau împreună fiindcă n-aveau încotro, dar nu erau – nu, categoric nu – prieteni.

Capitolul 5

Păru să dureze o veşnicie pînă sosi ora de culcare. La lăsarea serii, mai luară o masă în comun cu cei doi Gawrylow. Discuţia despre lungul drum pînă la rîul MacKenzie continuă mult timp după ce terminaseră de mîncat.

– Nu e nici o cărare pe care s-o urmezi. Numai pămînt cu hîrtoape, aşa că face o zi întreagă de mers, le spuse Quinn.

– Vom plecam de cum se luminează îndeajuns.

Cooper n-o scăpase pe Rusty din vedere. O păzise cu un ochi de vultur, toată după-amiaza. Acum, în timp ce stătea pe scaunul cu spătar drept, el se aşezase pe jos lîngă ea, cu braţul rezemat posesiv pe coapsa ei.

– N-avem nevoie să ne împachetăm prea multe. Nu plănuiesc să iau totul – numai strictul

necesar.

– Dar femeia? întrebă Quinn.

Rusty simţi bicepsul lui Cooper contractîndu-se pe piciorul ei.

– Ce-i cu ea?

– O să ne încetinească.

– Rămîn eu aici cu ea, taică, se oferi galant Reuben.

– Nu.

Răspunsul lui Cooper fusese ascuţit ca înţepătura unui ac.

– Vine şi ea. Nu mă interesează cît de încet va trebui să mergem.

– Nouă ne e totuna, replică Quinn, ridicînd din umeri în stilul său caracteristic, dar credeam că vă grăbiţi să luaţi legătura cu prietenii şi rudele. Trebuie că-s îngrijoraţi pentru voi.

Rusty privi creştetul capului lui Cooper.

– Cooper?

Îşi ridică ochii spre ea.

– Nu mă deranjează să rămîn singură aici. Puteţi ajunge mai repede fără mine şchiopătînd după voi, logic, nu? Îl poţi chema pe tatăl meu de cum găseşti un telefon. Va trimite el pe cineva să mă ia. Totul s-ar putea sfîrşi pînă mîine seară.

Cooper îi privi expresia nostalgică. Ar fi venit, suportînd stoic toate greutăţile, dacă insista el. Dar nu-i era uşor să parcurgă treizeci de kilometri

de teren împădurit, fie şi dacă n-ar fi fost rănită. Fără vina ei, i-ar fi întîrziat la nesfîrşit, fiind posibilă necesitatea unei înnoptări sub cerul liber.

Totuşi, nu-i plăcea ideea de a se despărţi de ea. Oricît de curajoasă era, nu se putea apăra bine singură. În mediul acela, era neajutorată ca un fluture. Nu-l apucaseră sentimentalismele, se încredinţă el. Atîta numai că supravieţuise atîta cale în faţa unor sorţi incredibili; ar fi detestat să i se întîmple ceva tocmai acum, cînd salvarea devenise o probabilitate, nu un vis cu ochii deschişi.

Mîna lui îi cuprinse protector genunchiul.

– Aşteptăm să vedem cum te simţi dimineaţă.

Următoarele cîteva ore se tîrîră ca melcul. Rusty nu înţelegea cum rămîneau Quinn şi Reuben Gawrylow întregi la minte. Nu aveau nimic de făcut, nimic de citit, nimic de ascultat sau de privit – decît unul pe celălalt. Iar cînd şi acest lucru deveni plictisitor, rămaseră cu toţii privind lampa cu gaz care sfîrîia şi răspîndea mai mult fum negru puturos decît lumină.

Ar fi fost de aşteptat ca pustnicii aceia să-i bombardeze cu milioane de întrebări despre restul lumii, dar cei doi Gawrylow denotau o clară lipsă de interes faţă de tot ceea ce se petrecea dincolo de hotarele lor.

Simţindu-se murdară şi nespălată, Rusty ceru

timidă un vas cu apă. Reuben se împiedică de propriile-i picioroange aducîndu-i-l şi-i vărsă puţină în poală înainte de a pune cu succes vasul jos.

Îşi ridică mînecile puloverului pînă la coate şi se spălă pe faţă şi pe mîini cu bucata de săpun pe care Cooper îi permisese s-o ia cu ea. I-ar fi plăcut să savureze senzaţia desfătătoare de a- şi scălda faţa cu mînă după mînă de apă, dar trei perechi de ochi stăteau aţintiţi asupra ei. Cînd Cooper îi îndesă în mîinile umede unul dintre tricourile lui, îl luă cu regret şi-şi şterse faţa.

Luîndu-şi peria de cap, începu să şi-o tragă prin păr, care era nu doar mai murdar decît fusese oricînd în viaţa ei, ci şi ciufulit şi încurcat. Tocmai începea să-l descurce, cînd Cooper îi smulse peria din mîini, spunînd autoritar:

– Ajunge.

Se răsuci spre el, gata să protesteze, dar chipul lui împietrit o opri. Toată ziua se comportase ciudat – mai mult decît de obicei. Ar fi vrut să-l întrebe ce naiba se întîmpla cu el, de ce era atît de ţîfnos, dar avu înţelepciunea de a decide că nu era momentul oportun pentru o discuţie.

Îşi manifestă, totuşi, iritarea, smulgînd furioasă peria înapoi şi punînd-o la loc în preţiosul săculeţ cu articole de toaletă. Erau singurele amintiri ale faptului că, undeva în lume, apa caldă, crema de

faţă, parfumurile, spumantul de baie şi loţiunea pentru mîini încă mai erau realităţi.

În sfîrşit, se culcară pentru noapte. Rusty dormi împreună cu Cooper, la fel cum făcuseră în ultimele două nopţi. Zăcea pe o parte, cu faţa spre foc. Sub ea se afla culcuşul făcut de Cooper din blănurile pe care le adusese cu el. Refuzase, cu tact, aşternutul pe care li-l oferise Quinn.

Cooper nu-şi arcui trupul în jurul ei, aşa cum făcuse înainte. Rămase pe spate, încordat, fără se relaxeze complet nici o clipă, permanent în gardă.

– Nu te mai foi, şopti Rusty, după vreo jumătate de oră. Care-i problema?

– Taci şi dormi.

– Tu de ce nu dormi?

– Nu pot.

– De ce?

– Cînd ieşim de-aici, am să-ţi explic.

– Explică-mi acum.

– Nici n-ar fi nevoie. Citeşte şi tu semnele.

– Are vreo legătură cu motivul pentru care le-ai spus că sîntem căsătoriţi?

– Are toate legăturile cu asta.

Rusty cugetă un moment.

– Recunosc că mă cam sperie, după cum se holbează la noi. Dar sînt convinsă că nu-s decît curioşi. În plus, acum dorm adînc.

Corul de sforăituri zgomotoase ar fi trebuit să-l asigure că Quinn şi Reuben Gawrylow erau adormiţi, inofensivi.

– Exact, replică el sec, şi-aşa ar trebui şi tu să faci. Somn uşor.

Exasperată de el, Rusty se întoarse la loc pe-o parte. În cele din urmă, o fură un somn adînc. Fu nemilos de scurt. Părea că trecuseră doar cîteva minute de cînd închisese ochii, cînd Cooper o înghionti să se trezească. Protestă mormăind, dar, amintindu-şi că era ultima zi a calvarului, se ridică în capul oaselor.

Baraca era încă întunecată complet, deşi putea distinge contururile neclare ale lui Cooper şi ale celor doi Gawrylow mişcîndu-se prin jur. Quinn se afla la maşina de gătit, făcînd cafeaua şi amestecînd în oala cu fiertură. Părea că nu se mai termina, aşa că probabil adăuga mereu noi ingrediente, îşi spuse Rusty, sperînd să nu se întoarcă acasă intoxicată cu ptomaină.

Cooper îngenunche lîngă ea.

– Cum te simţi?

– Mi-e frig, îi răspunse, frecîndu-şi braţele cu mîinile. Cu toate că nu dormise îmbrăţişată cu el, căldura trupului său i se transmisese în timpul nopţii. Era mai bun decît toate plăpumile electrice cu care se acoperise vreodată.

– La sănătate mă refeream. Ce-ţi face piciorul?

– E ţeapăn, dar nu mă mai doare ca ieri.

– Eşti sigură?

– Categoric.

– Ridică-te şi umblă cu el. Să-i facem o probă.

O ajută să se scoale în picioare. După ce-şi îmbrăcă haina şi se propti în cîrje, ieşiră afară, pentru ca Rusty să aibă cîteva momente de discreţie; baraca familiei Gawrylow nu beneficia de instalaţii sanitare.

Cînd ieşi din privată, apropiatul răsărit al soarelui răspîndise pe cerul înnorat o culoare cenuşie apoasă. Lumina aceea nu reuşea decît să-i accentueze deprimarea. Cooper îşi dădu seama că efortul de a merge de la cabană pînă la latrină o istovise. Respiraţia ei grea îi trimitea în jurul capului rotocoale de aburi.

Înjură printre dinţi.

– Ce? îl întrebă ea, neliniştită.

– N-o să răzbeşti, Rusty. Nici în cîteva zile.

Cu mîinile-n şolduri, îşi descărcă enervarea într-un şuvoi de aburi albi spectrali, după care spuse:

– Ce naiba mă fac eu cu tine?

Nu-şi îndulcise întrebarea cu nici un dram de tandreţe sau compasiune. Intonaţia lui insinua că prefera să nu-şi fi complicat existenţa cu ea.

– Ei bine, regret că te deranjez în continuare, domnule Landry. Ce-ar fi să mă bagi ca momeală

într-o capcană de urşi? Atunci, ai să poţi alerga tot drumul pînă la rîul ăla afurisit.

Cooper făcu un pas înainte, apropiindu-şi faţa de a ei.

– Ascultă, se pare că eşti prea naivă ca să observi, dar aici e-n joc mult mai mult decît să ajungem doar la rîu.

– În ce mă priveşte pe mine, nu, se răsti ea. Nici dacă ţi-ar creşte aripi şi-ai zbura pîn-acolo, pentru mine tot n-ar fi destul de repede. Vreau să scap de-aici, să scap de tine şi să mă-ntorc acasă unde mi-e locul.

Buza lui strînsă cu severitate dispăru aproape complet sub mustaţă.

– Bine, atunci.

Se răsuci şi porni cu paşi apăsaţi spre baracă.

– O s-ajung acolo mult mai repede fără tine la remorcă. Rămîi aici.

– Perfect, strigă Rusty pe urmele lui.

Apoi, ridicîndu-şi bărbia la fel de încăpăţînată ca el, porni cu epriri repetate să urce panta spre cabană. Cînd ajunse la uşă, pe care Cooper, din grabă sau de nervi, o lăsase întredeschisă, cei dinăuntru se aflau în toiul unei discuţii contradictorii. Întorcîndu-se lateral şi împingînd cu coatele, reuşi să intre.

– Fii rezonabil, Gawrylow, spunea Cooper. Reuben e mai tînăr decît dumneata cu vreo douăzeci de ani. Vreau să mergem repede. Vine el cu mine. Dumneata stai cu... cu soţia mea. N-o pot lăsa singură aici.

– Dar, taică... se smiorcăi Reuben.

– Are dreptate, Reuben. Tu ai să te mişti mult mai repede decît aş putea eu. Dacă aveţi noroc, puteţi ajunge la rîu pe la jumătatea după-amiezei.

Planul nu era deloc pe placul lui Reuben. Îi aruncă lui Rusty o ultimă privire flămîndă, apoi ieşi, bombănind printre dinţi. Cooper nu părea mult mai încîntat. O trase pe Rusty alături şi-i dădu pistolul de semnalizare, instruind-o pe scurt cum să-l folosească.

– Crezi că te descurci?

– Nu-s idioată.

Părea dispus s-o contrazică, dar se răzgîndi.

– Dacă auzi vreun avion, ieşi afară cît de repede poţi şi trage racheta drept în sus.

– De ce nu-l iei cu tine?

Pistolul de semnalizare stătuse la îndemîna lui Cooper în tot timpul de cînd părăsiseră epava.

– Fiindcă acoperişul cabanei ar fi mai uşor de reperat decît doi oameni umblînd pe jos. Şi ţine-l şi pe-ăsta la tine.

Înainte ca Rusty să priceapă ce avea de gînd, îi desprinse de trup betelia pantalonilor şi înfipse pe dedesubt cuţitul de jupuit, vîrît în teacă. Pielea netedă era rece, pe pîntecul ei gol. Rusty icni şi-şi

trase respiraţia. Cooper zîmbi la vederea reacţiei ei surprinse.

– Aşa, ar trebui să nu uiţi nici un moment unde este.

– De ce să nu uit?

O privi lung în ochi, cîteva momente bune.

– Sper că nu va trebui să afli niciodată de ce.

Rusty îi înfruntă privirea. Pînă în acel moment, nu-şi dăduse seama cît de mult detesta gîndul de a rămîne pe loc. Făcuse faţă cu curaj, dar ideea de a străbate în cîrje kilometri întregi de ţinuturi sălbatice fusese copleşitoare. Într-un fel, se bucura că Landry preferase să meargă fără ea. Dar acum, cînd pleca în sfîrşit, îi venea să se-agaţe de el şi să-l implore să n-o lase singură.

N-o făcu, desigur. Şi-aşa n-o respecta aproape deloc. O credea o fetişcană de la oraş, răsfăţată şi cocoloşită. Evident, avea dreptate, fiindcă în acel moment se îngrozea amarnic de ceasurile pe care urma să le petreacă pînă la întoarcerea lui.

Cooper întrerupse tăcerea plină de subînţelesuri, răsucindu-se cu o înjurătură enervată.

– Cooper!

Se întoarse din nou:

– Ce-i?

– Să... să ai grijă.

Cît ai clipi, era ancorată la pieptul lui, iar gura i

se lăsa peste a ei, absorbindu-i sărutul pîrjolitor ce-i ardea sufletul. Fu atît de surprinsă, încît se prăbuşi peste el. Braţele lui îi cuprinseră talia, ridicînd-o atît de sus şi strîns încît picioarele ajunseră să-i atîrne deasupra bocancilor săi. Căută să-şi recapete echilibrul, agăţîndu-i-se de haină.

Buzele lui Cooper se frecau de ale ei. Erau posesive şi dure. Limba sa, însă, era moale, caldă şi umedă. Îi umplu toată gura, explorînd, mîngîind. O dorinţă ce se acumulase timp de patruzeci şi opt de ore îi învinse stăpînirea de fier. Autocontrolul îi cedă, însă continuă să rămînă stăpîn pe situaţie. Acela era un sărut categoric, care n-avea nimic în comun cu romantismul. Era un sărut cu pasiune. Crud. Carnal. Egoist.

Ameţită, Rusty îşi aruncă un braţ pe după gîtul lui şi-şi înclină capul pe spate, pentru a-i permite accesul mai adînc, lucru de care Cooper profită pe dată. Bărbia lui ţepoasă îi zgîria pielea, dar nu-i păsa. Avea mustaţa surprinzător de mătăsoasă. O gîdila, ispititoare.

Mult prea curînd pentru dorinţele ei, întrerupse sărutul, retrăgîndu-şi brusc capul şi lăsîndu-i buzele despărţite şi umede, nesăturate.

– Mă-ntorc cît pot de curînd. La revedere, iubito.

Iubito? *Iubito?*

O eliberă şi se întoarsre spre uşă. Abia atunci

îl observă pe Quinn Gawrylow aşezat la masă, mestecîndu-şi absent nelipsitul boţ de tutun şi privindu-i cu concentrarea neclintită, tăcută, a unui jaguar.

Inima lui Rusty se prăbuşi, ca de plumb. Cooper o sărutase de ochii bătrînului – nu pentru el însuşi. Şi, cu siguranţă, nici pentru ea.

Aruncă o privire veninoasă spre spatele lui Iat, în timp ce ieşea pe uşă. Aceasta se trînti după el. Călătorie sprîncenată, îi ură în gînd. Cum îndrăznise să...

Apoi, dîndu-şi seama că ochii bătrînului rămăseseră îndreptaţi spre ea, îl privi cu un zîmbet bovin, de nevastă cumsecade.

– Crezi că n-o să păţească nimic?

– Ştie Reuben ce face. O să aibă el grijă de domnul Landry.

Quinn arătă spre culcuşul încă întins în faţa căminului.

– E încă devreme. De ce nu te mai culci?

– Nu, eu...'

Îşi drese vocea, zgomotos.

– ...sînt prea nervoasă ca să dorm. Cred că stau aici un timp.

– O cafea? întrebă, îndreptîndu-se spre plită.

– Te rog.

N-avea poftă, dar îi dădea o ocupaţie şi ajuta să treacă timpul. Îşi rezemă cîrjele şi pistolul cu

rachete de vatră, la îndemînă, şi se lăsă pe scaun. Teaca pumnalului o împunse în partea de jos a burţii. De ce nu se înfipsese drept în ea, cînd Cooper o lipise de...

Inima îi palpită sub imperiul amintirii. Nu simţise pe talie numai tăria cuţitului. Probabil că nesimţitul se distra enorm umilind-o astfel.

Cuprinsă de revoltă, scoase sfidătoare cuţitul de la centură şi îl puse pe vatră. Luînd ceaşca de cafea din mîna lui Quinn, rămase să aştepte trecerea zilei care, probabil, avea să fie cea mai lungă din viaţa ei.

Cooper calculă că nu străbătuseră mai mult de o milă, cînd Reuben începu să vorbească. El, unul, ar fi putut parcurge toate cele cincisprezece mile lipsindu-se de conversaţii, dar poate că vorbind avea să-i treacă timpul mai uşor şi i se abăteau gîndurile de la Rusty.

– Cum se face că n-aveţi copii? îl întrebă Reuben.

Instinctele lui Cooper se avîntară în viteza a patra. Toate simţurile îi intrară în alertă. Mîncărimea de la ceafă, pe care se putea baza oricînd

ca prevenindu-l cînd ceva nu era tocmai în regulă, nu trecuse. De cînd auzise zbieretul lui Rusty şi o găsise înfruntîndu-se cu Gawrylow tatăl şi fiul, îi suspecta încontinuu pe cei doi. Poate că era cumplit de nedrept cu ei. Probabil că erau oameni de treabă. Dar probabilităţile nu făceau nici cît o ceapă degerată. Pînă n-o preda pe Rusty vie şi nevătămată autorităţilor, nu-i acorda nici unuia dintre cei doi sihaştri beneficiul îndoielii. Dacă se dovedeau oameni de încredere, aveau să-i cîştige gratitudinea pînă la moarte. Dar pînă atunci...

– Hm? îl îmboldi Reuben. De ce n-aveţi...

– Te-am auzit.

Cooper îl urma la cîţiva paşi. Nu-l lăsa să se îndepărteze prea mult, dar nici nu se îmbulzea prea aproape în spatele lui.

– Rusty are o carieră de clădit. Amîndoi sîntem ocupaţi. Vom ajunge să facem şi copii, nu peste mult.

Spera ca astfel să pună capăt discuţiei. Copiii şi familiile erau subiecte pe care Cooper evita să le abordeze. Acum, nu dorea deloc să vorbească. Voia să-şi dedice fiecare dram de energie ajungerii la rîu cît mai curînd posibil.

– Dacă eu eram însurat cu ea de cinci ani, aveam cinci plozi pîn-acum, se făli obraznic Reuben.

– Dar nu eşti.

– Poate n-o faci cum trebuie.

– Ce?

Reuben îi făcu cu ochiul peste umăr, şmechereşte.

– Ştii tu, cordeala.

Cuvîntul se agăţă de Cooper ca o gînganie scîrboasă. Nu termenul în sine îl jignea. Folosea altele, mult mai spurcate. Dar îl ofensa rostirea acelei expresii referitor la Rusty. Nu-i trecu prin minte că, în urmă cu doar o noapte, el însuşi o folosise. Era prea ocupat să spere că ca, pînă trecea ziua, n-avea să fie nevoit să-i facă lui Reuben praf mutra; dar, dacă mai îndrăznea multe aluzii la Rusty în acel context, era foarte posibil.

– Dacă ar fi femeia mea...

– Dar nu-i, pocni glasul lui Cooper ca un bici.

– Da' o să fie, totuşi.

Cu aceste cuvinte, Reuben, afişînd un rînjet dement, se răsuci şi-şi îndreptă puşca spre pieptul lui Cooper. Acesta se pregătise toată dimineaţa, subconştient, pentru un asemenea atac. Ridică arma cu o fracţiune de secundă după Reuben, dar celălalt reuşi să tragă primul.

– Ce-a fost asta? tresări Rusty, dîndu-şi seama că moţăise pe scaun.

Quinn stătea aşezat în locul unde-l văzuse ultima oară, la masă.

– Hmm?

– Mi s-a părut c-aud ceva.

– Eu n-am auzit nimica.

– Pot să jur...

– Au trosnit buştenii din vatră. Atîta tot.

– Aha.

Întristată de propria-i nervozitate, se relaxă din nou în scaun.

– Probabil că am aţipit. De cît timp au plecat?

– Nu de mult.

Quinn se ridică şi se apropie de ea, îngenunchind ca să mai adauge lemne pe foc. Căldura se infiltra în pielea lui Rusty, iar ochii i se închiseră din nou. Oricît de mohorîtă şi de murdară era baraca aceea, cel puţin îi oferea un acoperiş deasupra capului şi o apăra de vîntul rece dinspre apus. Pentru asta, era recunoscătoare. După ce petrecuse atîtea zile...

Ochii i se deschiseră brusc la atingerea lui. Quinn, încă îngenuncheat în faţa ei, îi cuprinsese pulpa cu mîna.

– Mă gîndeam că poate vrei să-ţi rezemi din nou piciorul, spuse el.

Glasul îi era blînd ca al unui sfînt, dar ochii

erau ai lui Lucifer în persoană, cum o priveau din găvanele lor ca două grote. O cuprinse spaima, dar raţiunea o preveni să nu se dea de gol.

– Nu, mulţumesc. De fapt, adăugă ea, cu voce subţire, cred c-am să mă plimb puţin ca să mi-l mişc.

Întinse mîna după cîrje, dar bătrînul le apucă el primul.

– Stai să te-ajut.

Înainte ca Rusty să poată protesta, o prinse de braţ şi o ridică din scaun. O luase pe nepregătite, iar inerţia o făcu să se ciocnească de pieptul lui. Se retrase imediat, însă constată că nu se putea îndepărta prea mult, căci cealaltă mînă a lui Quinn îi stătea pe şale, trăgînd-o spre el.

– Nu!

– Încerc doar să te-ajut, spuse el lin, distrîndu-se vizibil de deznădejdea ei crescîndă.

– Atunci te rog să-mi dai drumul, domnule Gawrylow. Mă descurc şi singură.

– Fără ajutor, nu. O să iau locu lu' bărbată-tu. Mi-a spus să am grijă de tine, nu?

Îşi trecu mîna peste coapsa ei, iar Rusty îngheţă de frică.

– Nu mă atinge aşa.

Încercă să se smulgă de lîngă el, dar mîinile-i erau pretutindeni.

– Ia-ţi mîinile de pe mine.

– Ce nu-ţi place la mîinile mele?

Deodată, expresia bătrînului deveni rea.

– Nu-s destul de curate pentru tine?

– Nu... da... am... am vrut doar să spun că probabil Cooper o să...

- Cooper n-o să mai zică nimic, replică el, cu un zîmbet sinistru. Şi de acum încolo, am să te ating oricînd am chef.

O smuci spre el. De astă dată, nu mai încăpea nici o îndoială asupra intenţiilor lui. Rusty îşi adună toată puterea pentru a scăpa de el. Îi propti în umeri podurile palmelor şi-şi arcui spinarea, încercînd să se desprindă şi în acelaşi timp să-i evite sărutul.

Cîrjele îi alunecară de la subsuori, căzînd pe jos. Trebui să se sprijine pe piciorul rănit, iar prin cicatricea în zigzag o fulgeră un junghi de durere. Ţipă.

– Haide, urlă. Nu mă supăr.

Îi simţea pe faţă respiraţia fierbinte şi viciată. Îşi întoarse capul, dar individul îi apucă bărbia între degetele lui de fier şi o răsuci înapoi. Chiar înainte ca gura lui să intre în contact cu a sa, auzi paşi tropăind afară.

– Ajutor! ţipă Rusty.

– Reuben! strigă bătrînul. Vino-aici.

Îşi întoarse capul spre uşă, dar nu Reuben fu acela care năvăli înăuntru. Chipul transpirat al lui

Cooper era o mască de ură şi de turbare. Părul îi era plin de frunze şi crenguţe. Pe obraji şi mîini avea zgîrîieturi sîngerînde. Cămaşa era pătată şi ea de sînge. Pentru Rusty, nimeni nu arătase vreodată mai minunat.

Cu picioarele depărtate, Cooper lătră:

– Dă-i drumul, animal scîrbos ce eşti!

Rusty se prăbuşi la podea, cînd Gawrylow o eliberă. Bătrînul se răsuci. În acelaşi moment, duse mîna la spate. Înainte ca Rusty să-şi dea prea bine seama ce se întîmplase, auzi o bufnitură înăbuşită. Apoi, văzu prăselele cuţitului lui Cooper în centrul pieptului lui Quinn. Lama se îngropase complet între coaste.

Pe chipul lui Gawrylow apăru o expresie uimită. Bîjbîi după mînerul pumnalului. Degetele lui nesigure îl cuprinseră, în timp ce cădea în genunchi. Apoi, se prăbuşi cu faţa la podea şi rămase nemişcat.

Rusty îşi adună braţele şi picioarele lîngă trup, strîngîndu-se ghem. Îşi acoperi gura cu mîinile, holbîndu-se la făptura încremenită, cu ochi mari, tulburi. Respiraţia i se opri în plămîni.

Cooper, aruncînd mobila în lături, se repezi prin încăpere, pentru a se ghemui în faţa ei.

– Eşti bine?

Îi puse o mînă pe umăr. Rusty se retrase, înfricoşată.

Cooper înlemni. Ochii îi deveniră duri ca ardezia, în timp ce spunea:

– Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

Treptat, Rusty îşi coborî mîinile, eliberînd aerul din piept. Îl privi pe Cooper, cu buzele albite de frică.

– L-ai omorît.

Cuvintele nu se auzeau; le articulase mutește.

– Înainte să m-omoare el pe mine, proasto. Uite!

Arătă spre spinarea bătrînului ucis. În pantaloni avea vîrît un pistol mic.

– Încă n-ai priceput? mugi el. Aveau de gînd să mă lichideze şi să te păstreze pe tine. Plănuiau să te facă poştă.

Rusty se cutremură de replusie.

– Nu!

– A, ba da, replică, dînd din cap, Cooper.

Vizibil exasperat de ea, se ridică şi răsuci cadavrul pe spate. Cu ochii strîns închişi, Rusty întoarse capul în altă direcţie. Auzi cum era tîrît trupul pe jos şi afară, pe uşă. Auzi bocancii lui Quinn bocănind pe trepte, în timp ce Cooper îl trăgea în jos.

Nu era sigură cît timp stătuse chircită în acea poziţie pe podea. Dar încă nu se mişcase, cînd Cooper reveni. Se aplecă asupra ei.

– Ţi-a făcut ceva?

Nefericită, Rusty clătină din cap.

– Răspunde-mi, fir-ai a dracu'! Ţi-a făcut vreun rău?

Îşi înălţă capul, încruntîndu-se la el.

– *Nu!*

– Voia să te violeze. Îţi *dai* seama, nu? Sau gărgăunii ăia pe care-i ai în cap te împiedică să vezi realitatea?

Nu avea gărgăuni în cap, ci lacrimi în ochi. Trăia reacţia tardivă faţă de groaza prin care trecuse.

– Ce cauţi aici? De ce te-ai întors? Unde-i Reuben? Ce-ai să-i spui cînd se-ntoarce?

– Nimic. Reuben nu se mai întoarce.

Rusty îşi înfipse dinţii în buza de jos ce-i tremura şi închise ochii. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– L-ai omorît şi pe el, nu-i aşa? Sîngele de pe tine e al lui.

– Da, fir-ar să fie, şuieră Cooper, aplecîndu-se spre ea. L-am împuşcat în legitimă apărare. M-a atras în pădure atîta cît să ne despartă, după care s-a întors cu puşca spre mine, vrînd foarte clar să mă omoare şi să te facă „femeia" lui.

Privindu-l cu ochi mari, Rusty clătină din cap neîncrezătoare, ceea ce păru să-l înfurie şi mai mult.

– Şi nu îndrăzni să te prefaci surprinsă. Le-ai

răscolit sexualitatea ca toţi dracii şi-o ştii foarte bine.

– Eu? Cum? Ce-am făcut?

– Ţi-ai periat părul, pentru numele lui Dumnezeu!

– „Mi-am periat..."

– Ai fost tu însăţi. Ai arătat aşa cum arăţi.

– Nu mai răcni la mine, suspină ea. N-am făcut nimic.

– Decît că m-ai determinat pe mine să omor doi oameni! strigă Cooper. Gîndeşte-te la asta, cît timp îi îngrop.

Şi ieşi cu paşi mari. Focul din cămin se stinsese, iar în baracă era frig. Lui Rusty, însă, nu-i păsa.

Încă mai stătea aşezată grămadă pe jos, plîngînd în hohote, cînd Cooper se întoarse. Era obosită. Nu avea nici un loc al trupului care să n-o doară, fie după dormitul pe podea, fie după mersul în cîrje sau îndurarea mîngîierilor apăsate ale lui Quinn Gawrylow.

Dorea mîncare bună, omenească. Şi-ar fi dat cu bucurie *Maserati*-ul pe-un pahar de lapte.

Hainele îi erau rupte de crengi sau răvăşite de banditul ăsta barbar cu care naufragiase împreună. Blana pe care o preţuia atît de mult fusese folosită pe post de targă.

Şi văzuse oameni murind.

Cinci în avionul prăbuşit. Doi, de mîinile omului care acum se aruncase lîngă ea. Îi ridică brutal capul, apucînd-o de sub bărbie cu degetele lui bătătorite.

– Scoală, ordonă el. Şterge-te pe faţă. N-al să-mi stai toată ziua plîngînd ca un ţînc.

– Du-te dracului, scuipă ea, smulgîndu-şi bărbia din mîna lui.

Era atît de furios, încît buzele nu i se mişcară aproape deloc cînd vorbi:

– Ascultă, dacă aşteptai să te distrezi cu Reuben şi taică-său, trebuia să-mi fi spus. Îmi pare rău că ţi-am stricat şusta.

– Ticălosule!

– Te-aş fi lăsat bucuros în paradisul ăsta, pornind spre rîu de unul singur. Dar cred c-ar trebui să-ţi spun că Reuben avea în minte o droaie de copii. Fireşte, n-ai fi ştiut niciodată dacă plozii pe care-i fătai erau ai lui sau ai lui taică-său.

– Gura! ridică ea mîna să-l plesnească.

I-o prinse din zbor şi se priviră în ochi, încordaţi, cîteva secunde. În sfîrşit, Cooper îşi destinse degetele din jurul încheieturii ei. Cu o strîmbătură

furioasă, se ridică şi dădu un şut unui scaun, azvîrlindu-l în peretele cabanei.

– Fie scăpau ei, fie eu, spuse el, cu un glas ce vibra de furie. Reuben a tras primul. Norocul meu că i-am deviat puşca în ultimul moment. N-am avut încotro.

– Nu trebuia să-i omori.

– Nu?

Nu-i veni în minte nici o altă variantă, dar era sigură că dacă se gîndea destul timp, poate ar fi găsit ea o soluţie. Consimţind provizoriu, îşi coborî ochii.

– De ce n-ai mers mai departe?

Ochii lui Cooper se îngustară ca două fante, în timp ce o privea.

– Să nu crezi că nu m-am gîndit.

– Aha, scrîşni ea. Abia aştept să mă descotorosesc de tine.

– Crede-mă, sentimentul e reciproc. Dar, pînă una-alta, trebuie să ne suportăm unul pe celălalt. Primul punct din agendă spune să facem curat aici. Nu mai petrec eu încă o noapte în căcătoarea asta.

Rusty rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Încet, ochii ei parcurseră interiorul murdar al barăcii.

– Să facem curat? Asta ai spus?

– Mda. Şi-ar fi bine să începem. Trece timpul.

Ridică scaunul pe care tocmai îl trîntise şi înaintă spre grămada de aşternuturi jerpelite unde dormise Reuben în timpul nopţii. Rusty izbucni în rîs, un rîs în care se simţea isteria iminentă.

– Nu vorbeşti serios?

– Nu pe dracu'.

– Stăm aici noaptea asta?

– Şi toate nopţile pînă vom fi salvaţi.

Rusty se ridică în picioare, rezemîndu-se de o cîrjă, în timp ce- l privea desfăcînd ambele paturi şi îngrămădind aşternuturile în mijlocul podelei.

– Dar rîul?

– Putea foarte bine să fi fost o minciună.

– Rîul MacKenzie e adevărat, Cooper.

– Dar cum ajungem de-aici la el?

– Ai putea merge în direcţia pe care ţi-au arătat-o, pînă-l găseşti.

– Aş putea. Şi aş mai putea să mă rătăcesc de mama dracului. Sau să rămîn rănit, sau imobilizat. Dacă vii şi tu cu mine, s-ar putea să nu ajungem înainte de prima zăpadă serioasă, în care caz probabil că am muri îngheţaţi. Dacă tu rămîi aici şi mie mi se întîmplă ceva, ai să mori de foame înainte de a trece iarna. Şi nici măcar nu-s sigur dacă direcţia în care m-a dus Reuben e corectă. Mai am încă alte trei sute cincizeci şi nouă de posibilităţi, pornind de la cabana asta, şi mi-ar lua mai mult de-un an ca să le încerc pe toate.

Cu mîinile proptite în şolduri, se răsuci spre ea.

– Nici una din toate variantele astea nu mă prea atrage. Pe de altă parte, dacă vom curăţi aici, putem să supravieţuim. Nu-i Beverly Hills Hotel, dar este un adăpost şi avem o sursă constantă de apă potabilă.

Rusty nu-i aprecia sarcasmul, jar expresia ei rebelă o dădu clar de înţeles. Toată atitudinea lui sugera că o considera o mare neghioabă care nu pricepea fără a fi nevoie ca el să-i explice şi exprima o provocare din faţa căreia Rusty nu intenţiona să bată în retragere. Dimineaţă, fusese slabă, însă niciodată n-avea s-o mai facă. Ridicîndu-şi mînecile puloverului, întrebă:

– Ce vrei să fac?

Cooper smuci din cap înapoi.

– Începe cu maşina de gătit.

Fără alt cuvînt, adună cearceafurile împuţite şi le duse afară.

Rusty atacă maşina de gătit din tuci negru cu înverşunare, ştergînd-o de sus şi pînă jos, folosind mai mult furia decît săpunul, de vreme ce aşa ceva avea din belşug. Era o muncă grea, mai ales că trebuia să se proptească în cîrjă. De la aragaz, trecu la chiuvetă, apoi la ferestre şi în sfîrşit fiecare articol de mobilier fu spălat complet.

După ce fierse aşternuturile afară, într-un

cazan, şi le întinse la uscat – sau la îngheţat, dacă temperatura mai scădea mult – Cooper intră în casă şi spălă pietrele căminului. Sub grămada de lemne, găsi o colonie întreagă de insecte moarte. Fără-ndoială, muriseră de bătrîneţe, fiind aproape sigur că vatra nu fusese niciodată curăţită. Ţinînd uşa şi ferestrele deschise pentru a aerisi înăuntru, ieşi pe veranda din faţă şi mută lemnele de foc în latura dinspre sud a cabanei, pentru a le apăra de intemperii.

Rusty nu putea să mănînce pe jos, aşa că o făcu el. Cînd, însă, termină, ea se lăsă în patru labe şi frecă podelele. Unghiile îngrijite cu atîta grijă i se rupseră una cîte una. Dacă nu demult o simplă ciupitură i-ar fi provocat crize, acum se mulţumi să ridice din umeri şi să continue cu spălatul, bucurîndu-se de rezultatele muncii.

Cooper aduse în casă două păsări decapitate şi jumulite – Rusty nu recunoscu specia – pentru cină. Ea făcuse inventarul cămării celor doi Gawrylow, avînd mulţumirea de a găsi o mare cantitate de conserve. Se părea că-şi făcuseră voiajul de octombrie la Yellowknife şi erau bine aprovizionaţi pentru iarnă. Nu era ea chiar o bucătăreasă *gourmet,* dar nu-i trebuia prea mult talent ca să fiarbă orătăniile la un loc cu două cutii de legume şi o lingură de sare. La vremea cînd ciorba fu gata, aroma o făcea să-i lase gura apă.

Tocmai se întunecase, cînd Cooper aduse înăuntru aşternuturile.

– Sînt dezinfectate? întrebă ea, răsucindu-se din faţa aragazului.

– Aşa cred. Le-am fiert de mama focului. Nu-s sigur că-s perfect uscate, dar dacă le mai las afară, au să-ngheţe. După cină le verificăm şi, dacă nu s-au uscat, le agăţăm în faţa focului.

Se spălă pe mîini la chiuvetă, care strălucea lună pe lîngă cum arătase.

Se aşezară să mănînce la masa curăţată de Rusty. Cooper zîmbi, cînd despături un fost ciorap care acum juca rolul de şervet şi şi-l aşternu pe genunchi, dar nu-i comentă inventivitatea. Chiar dacă observase borcanul cu un aranjament de frunze de toamnă, pe post de vază cu flori, nu spuse nimic. Mîncă două porţii de ciorbă, însă nu scoase o vorbă despre ea.

Rusty era zdrobită. Ar fi putut spune ceva frumos – un singur cuvînt de încurajare. Pînă şi un căţelandru mai are nevoie să fie mîngîiat pe cap din cînd în cînd.

Abătută, duse vasele de tablă la chiuvetă. În timp ce pompa apă peste ele, Cooper veni în spatele ei.

– Azi ai muncit pe brînci.

Glasul îi era scăzut şi blînd, răsunînd exact de deasupra creştetului ei. Stătea foarte aproape.

Simpla lui prezenţă fizică o covîrşea. Îi venea să tremure.

– Şi tu la fel.

– Cred că meritäm o tratajie, nu?

Stomacul lui Rusty se ridică şi coborî la loc, imponderabil ca un balon. Amintirea sărutării pe care i-o dăruise de dimineaţă îi năpădi mintea, cîtă vreme prin vene i se revărsa o puternică dorinţă de a o repeta. Încet, se răsuci şi-şi ridică privirea spre el. Întrebă, cu răsuflarea tăiată:

– Ce ţi-ai pus în gînd, Cooper?

– O baie.

Capitolul 6

– O... baie?

Nici Dorothy n-ar fi putut spune „Oz?" cu mai multă uimire şi dor.

– Una adevărată. Tot tacîmul. Apă caldă, săpun.

Se duse la uşă, o deschise şi reveni împingînd o albie de spălat mare.

– Am găsit-o în spatele barăcii şi am curăţit-o.

Rusty nu-şi amintea să se fi simţit la fel de recunoscătoare cînd desfăcuse cadoul de la tatăl ei şi găsise mantoul lung de vulpe roşie, împachetat în hîrtie de mătase. Îşi împreună mîinile sub bărbie:

– O, Cooper, îţi mulţumesc.

– Nu te repezi, replică el arţăgos. Vom ajunge la fel de greţoşi ca acei Gawrylow, dacă nu ne îmbăiem. Totuşi, nu în fiecare zi.

Nu-l lăsă să-i strice buna dispoziţie. Cooper nu le permitea oamenilor să se apropie de el nici măcar atîta cît să-i poată mulţumi. Ei bine, treaba lui. Făcuse pentru ea un lucru plin demn de consideraţie. Îi mulţumise. Mai mult de-atît, ce putea face? Probabil ştia cît de mult însemna pentru ea baia.

Umplu mai multe oale şi ibrice cu apă de la pompă. Cooper le duse la maşina de gătit să le încălzească, alimentînd focul pentru a grăbi procesul. Apoi, tîrî cada peste podele şi o plasă drept în faţa căminului. Metalul era rece ca gheaţa, dar în cîteva minute focul avea să-l încălzească.

Rusty îl privi cum făcea toate aceste pregătiri, mai întîi cu nerăbdare, apoi tot mai îngrijorată:

– Ce fac cu...

Fără să spună nimic, inexpresiv, Cooper desfăşură unul dintre cearceafurile aspre de muselină pe care le fiersese şi le aerisise în aceeaşi zi. Plafonul cabanei era format din grinzi goale. Se părea că Quinn şi Reuben Gawrylow agăţaseră carne de ele, pentru că în lemnul închis la culoare erau înşurubate mai multe cîrlige metalice.

Cooper se urcă pe un scaun şi înfipse unul din cîrlige prin colţul cearceafului. Mutînd scaunul de cîteva ori, curînd atîrnă cearceaful ca pe o perdea în dreptul căzii.

– Mulţumesc, spuse Rusty.

Se bucura să aibă cearceaful acolo, dar nu putu să nu observe că, focul din vatră arzînd în spatele lui, devenea translucid. Umbra căzii se profila ca pe un ecran. Şi la fel avea să se întîmple şi cu a oricui stătea în cadă.

Probabil că şi Cooper observase în acelaşi timp, căci îşi mută ochii în altă parte şi-şi trecu nervos mîinile peste pantaloni.

– Cred că apa e gata.

Rusty îşi adună preţioasa provizie de articole de toaletă – un calup de săpun parfumat, o sticluţă de plastic cu şampon, aparatul de ras – pe tăblia scaunului de lîngă cadă.

În timpul zilei, sortase puţinele haine care le mai rămăseseră şi le împăturise în ordine pe rafturi separate, unul pentru ea, celălalt pentru Cooper. Acum luă de pe raftul ei o pereche de colanţi curaţi şi un maiou şi le puse pe spătarul scaunului.

Cînd totul fu gata, se opri stîngace, în timp ce Cooper căra cu grijă prin cameră oalele grele pline cu apă clocotită şi le turna în cadă. Se ridicau aburi, dar în ceea ce-o privea pe Rusty, nu putea fi prea fierbinte. Avea de scos de pe ea murdărie şi oboseală acumulate timp de patru zile. În plus, era obişnuită de-acasă să petreacă în fiecare zi cîteva minute în baia caldă.

– Cu ce mă şterg? întrebă.

Cooper îi aruncă un prosop aspru şi jerpelit din grămada de rufe pe care le adusese în casă.

– Am găsit vreo două de-astea agăţate în cuie, afară. Le-am fiert şi pe ele. N-au cunoscut niciodată înmuietori textili, dar sînt mai mult decît nimic.

Prosopul se simţea într-adevăr mai mult ca şmirghelul decît ca pluşul, dar Rusty îl acceptă fără comentarii.

– Aşa, acum ar trebui să fie bine, spuse cu bruscheţe Cooper, deşertînd în cadă conţintul ultimului ibric. Bagă-te cu grijă. Să nu te opăreşti.

– Bine.

Stăteau faţă în faţă, de-o parte şi de alta a căzii. Ochii li se întîlniră prin aburii ce se înălţau. Umezeala făcea deja părul lui Rusty să se ineleze, iar tenul îi arăta trandafiriu şi înrourat.

Cooper îi întoarse brusc spatele şi plesni nervos perdeaua în lături. Imediat, cearceaful căzu la loc. Rusty îi auzi bocancii tropăind pe podelele denivelate. Ieşi şi trînti uşa după el.

Rusty oftă resemnată. Era prost dispus şi nimic mai mult. Şi, în timp ce se lăfăia în prima ei baie după patru zile, fără-ndoială că nu intenţiona să mediteze la metehnele lui. N-avea să-l lase să-i strice cheful, oricît de dezagreabil devenea.

Întrucît încă evita să-şi lase greutatea pe

picior, avu de furcă pînă să se dezbrace. Cînd termină, efortul de a se vîrî în cadă fu şi mai mare. În sfîrşit, reuşi să se aşeze încet, rezemată în braţe şi trăgîndu-şi după ea piciorul rănit.

Era o senzaţie mai paradisiacă decît îndrăznise să se aştepte. Cooper avusese dreptate s-o prevină; apa era fierbinte, dar delicioasă. Fundul zgrunţuros al căzii se simţea neobişnuit sub fese şi avu nevoie de timp ca să se obişnuiască, dar nu peste mult, desfătarea de a se cufunda în apa caldă şi liniştitoare îi îndepărtă din minte acest inconvenient minor.

Se scufundă cît de mult posibil, rezemîndu-şi capul de margine. Ochii i se închiseră. Era atît de relaxată încît nici măcar nu tresări, auzindu-l pe Cooper că revenea în casă. Se încruntă doar uşor, cînd ajunse la ea o adiere de aer rece, înainte de a închide uşa după el.

În cele din urmă, întinse un braţ ud şi luă bucata de săpun de pe tăblia scaunului. Era tentată să se săpunească din belşug, necontrolat, fără zgîrcenie. Dar se gîndi mai bine. Calupul acela de săpun poate trebuia să-i ajungă pentru mult timp. Mai bine să nu-l irosească, hotărî ea, în timp ce forma cu măsură spumă şi se săpunea peste tot.

Proptindu-şi picioarele unul cîte unul pe marginea căzii, şi le rase, manevrînd cu grijă aparatul în jurul cusăturilor lui Cooper. Cu groază, îşi dădu

seama ce cicatrice hidoasă avea să-i rămînă, dar se ruşină de propria-i vanitate. Avea noroc că rămăsese în viaţă. De cum ajungea înapoi în Beverly Hills, avea să-i ceară unui chirurg plastic să remedieze manopera bine intenţionată, dar neatrăgătoare, a lui Cooper.

În acel moment, observă că era îngrozitor de zgomotos.

– Cooper, ce faci?

– Fac paturile, răspunse el, mormăind de efort. Tăbliile astea-s făcute din stejar masiv şi cîntăresc o tonă.

– Ard de nerăbdare să mă culc într-unul.

– Nu te aştepta să fie mult mai grozav decît pe pămînt. N-au saltele. Doar nişte platforme de prelată, ca priciurile. Saltelele, însă, ar fi fost pline de purici, aşa că-i mai bine fără.

Lăsînd alături aparatul de ras, luă sticla de şampon şi, după ce-şi băgă capul în apă, stoarse un cocoloş. Şamponul trebuia să fie raţionalizat şi mai economic decît săpunul. Şi-l infiltră prin părul des, frecînd nemilos de la rădăcină pînă la capetele firelor. Îşi clăti capul sub apă, apoi stoarse părul cît putu de mult.

Rezemîndu-se din nou cu ceafa de marginea căzii, îşi răsfiră părul în spate pentru a începe să se usuce. Avea să picure pe jos, dar probabil că apa era cea mai puţin inofensivă substanţă care

cursese vreodată pe-acolo.

Din nou, ochii i se închiseră în timp ce se delecta cu căldura apei, cu parfumul de flori al şamponului şi al săpunului, şi voluptatea de a fi din nou curată.

În cele din urmă, apa începu să se răcească şi ştiu că era timpul să iasă. Oricum, se îndoia că Landry avea să se culce înaintea ei. Era desigur epuizat, după tot ce făcuse din zori şi pînă atunci. Habar n-avea cît era ceasul. Prăbuşirea le oprise pe ale amîndurora. Măsurau timpul după răsăritul şi apusul soarelui. Zilele erau scurte, dar cea care tocmai trecuse fusese lungă – istovitoare atît fizic, cît şi emoţional.

Îşi opinti mîinile pe marginea căzii şi încercă să se ridice. Spre deznădejdea ei, braţele i se înmuiară ca două macaroane fierte. Stătuse prea mult timp în apa fierbinte; muşchii nu-i mai erau de nici un folos. Încercă de mai multe ori, dar degeaba. Pur şi simplu n-o ţineau braţele. Făcu şi alte planuri, dar nici unul nu era aplicabil, datorită piciorului, pe care nu-şi putea lăsa greutatea.

În cele din urmă, tot mai înfrigurată şi ştiind că inevitabilul nu putea fi amînat la nesfîrşit, îl strigă pe nume, ruşinată.

– Poftim?

Răspunsul lui iritat nu era prea încurajator, dar n-avea de ales.

– Nu pot să ies.

După o tăcere destul de lungă ca să încapă în ea un stîlp de telegraf, Cooper întrebă:

– Hai?

Rusty închise strîns ochii, repetînd:

– Nu pot ieşi din cadă.

– Ieşi la fel cum ai intrat.

– M-a slăbit prea mult apa caldă. Nu mă susţin braţele destul timp ca să păşesc afară.

Blestemele lui fură atît de pîrjolitoare, încît Rusty se miră că cearceaful-perdea nu lua foc. Cînd îi auzi paşii apropiindu-se, îşi încrucişă braţele peste sîni. Aerul rece îi scălda spatele gol şi umed, cînd Cooper dădu perdeaua la o parte. Rusty rămase cu privirea fixată spre cămin, simţindu-i ochii aţintiţi asupra ei în timp ce se apropia de cadă.

Timp îndelungat, se mulţumi să stea pe loc, fără o vorbă. Plăminii lui Rusty erau aproape gata să pocnească de presiunea aerului, atunci cînd el spuse:

– Am să te-apuc de subsuori. Ridică-te pe piciorul stîng. Apoi, cît timp te ţin eu, scoate-l din cadă şi pune-l pe podea. O.K.?

Glasul îi era scăzut şi cu aceeaşi textură ca prosopul pe care i-l dăduse ca să se şteargă – o asprime de glass-papier.

– O.K.

Își îndepărtă puțin brațele de trup. Cu toate că se așteptase, primul contact al degetelor lui pe pielea ei umedă și alunecoasă îi produse un șoc. Nu fiindcă s-ar fi simțit groaznic, ci dimpotrivă.

Iar din acel moment, totul nu făcu decît să meargă spre mai bine. Încrezătoare și puternice, mîinile lui Cooper i se strecurară în adîncîturile de sub brațe și le cuprinseră cu siguranță. Rusty își trase acut respirația.

– Ce e?

– Mă... mă dor subsuorile, îi spuse ea, cu sufletul la gură. Din cauza cîrjelor.

Cooper bombăni o înjurătură. Era atît de obscenă, încît Rusty speră că nu auzise bine.

Mîinile sale lunecară în jos pe pielea ei udă, apucîndu-i coastele.

– Să încercăm așa. Gata?

Rusty, conform instrucțiunilor lui, se sprijini pe piciorul stîng, lăsîndu-l pe cel rănit să atîrne în gol, pe cînd Cooper o ridica din apă.

– E bine pîn-aici?

Dădu din cap.

– Gata?

Rusty răspunse în același mod tăcut. Cooper îi susținu cu mîinile toată greutatea, în timp ce ea își ridica piciorul stîng peste marginea căzii și îl lăsa pe podea.

– Au!

– Ce mai e?

Fusese gata să-i dea drumul, cînd Rusty țipase, aplecîndu-se ușor înainte. Cu reflexe fulgerătoare, brațul lui o cuprinse, apucînd- o chiar de sub sîni.

– Podeaua e rece.

– Christoase, nu mă mai speria așa.

– Iartă-mă. A fost un șoc.

Amîndoi spuseră în gînd: „Mie-mi spui?"

Rusty dibui după spătarul scaunului, rezemîndu-se, și-și acoperi grăbită cu prosopul partea din față a trupului. Evident, spatele îi rămînea tot dezgolit în fața ochilor lui, dar spera că, fiind un gentleman, nu profita de asta.

– E bine așa?

– Da.

Mîinile lui se retraseră, din față pe coastele ei, dar fără să-i dea drumul complet.

– Sigur?

– Da, răspunse ea cu voce groasă, stau bine.

Cooper își desprinse mîinile. Oftă ușurată – prematur, după cum avea să reiasă.

– Ce naiba-i asta?

Rusty icni, cînd mîna lui îi cuprinse șoldul. Degetul mare descrise o curbă prelungă și înceată pe fesă, ștergînd apa. Apoi și fesa cealaltă fu examinată la fel.

– Ce dracu' ți s-a-ntîmplat? Credeam c-ai zis

că nu ţi-a făcut nimic.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Sufocată şi ameţită, îşi întoarse capul, privindu-l pe Cooper peste umăr. Sprîncenele i se îmbinaseră într-un V accentuat, iar mustaţa se arcuise în jos de nemulţumire.

– Eşti plină de vînătăi.

Rusty se uită în jos peste umăr, de-a lungul spatelui. Primul lucru pe care-l observă, fu faptul că mîinile închise la culoare ale lui Cooper, în contrast cu pielea ei palidă, alcătuiau o imagine foarte senzuală. Abia cînd degetul mare făcu încă o mişcare plină de solicitudine, văzu vînătăile.

– A, alea. Sînt de la drumul pe travois.

Ochii lui se ridicară spre ai ei, sfredelind-o cu dogoarea lor. Rămase cu mîinile pe pielea ei. Glasul îi era la fel de blînd ca atingerea.

– Trebuia să spui ceva.

Mişcările mustăţii lui, în timp ce gura articula cuvintele, o fascinau. Poate că din acest motiv şopti, răspunzînd:

– Schimbam cu ceva situaţia dacă spuneam?

O şuviţă de păr i se agăţă în ţepii de pe bărbia lui. Îi uni ca un filament de lumină. Nu că ar fi avut nevoie. Privirea dintre ei era aproape palpabilă. Dură o veşnicie şi nu se întrerupse decît cînd un buştean de pe vatră trosni sonor. Tresăriră amîndoi, cu vinovăţie.

Cooper îşi reluă expresia posomorîtă şi mîrîi:

– Nu. N-ai fi schimbat nimic.

Peste cîteva secunde, cearceaful căzu la loc în urma lui, filfiind. Rusty tremura. *De frig,* îşi impuse ea. O ţinuse acolo, în picioare, destul timp ca să îngheţe. Îşi înfăşură prosopul pe trup şi se şterse repede. Materialul era atît de aspru, încît o mînca pielea. Îi irita regiunile delicate ale trupului, în special sfîrcurile. Cînd fu uscată, acestea erau anormal de înroşite şi ascuţite. Dureroase. Şi înfierbîntate. Şi pulsau.

– Din cauza *prosopului,* murmură ea, trăgîndu-şi icolanţii de mătase.

– Acum ce mai e? se auzi un glas certăreţ de dincolo de cearceaf.

– Ce?

– Te-am auzit zicînd ceva.

– Am zis că prosopul ăsta ar fi o piatră ponce excelentă.

– Altul mai bun n-am găsit.

– N-am vrut să te critic.

– Unde să scriu?

Rusty bombăni printre dinţi unde să scrie, asigurîndu-se că de data asta n-o mai auzea, întrucît era un epitet sfruntat de dezavantajos pentru obîrşia şi personalitatea lui.

Enervată, îşi trase violent maioul peste cap. Sfîrcurile împungeau ţesătura aderentă, materialul

mătăsos neputînd să-i aline usturimea sfîrcurilor; părea chiar că îi irită şi mai mult.

Strîngînd toate articolele de toaletă, le băgă în geanta pe care o lăsă să cadă pe scaun. Aplecîndu-se, înfăşură prosopul în jurul capului, apoi cu o mişcare bruscă începu să-şi usuce părul.

Peste cinci minute, cu părul semiuscat revărsîndu-i-se pe umeri în valuri roşcate, se simţea curată şi mai relaxată, ceea ce însemna un progres categoric.

Abia cînd puse peria de cap la loc în trusa cu cosmetice, observă în ce hal îi erau unghiile. Se rupseseră. Gemu sonor.

Într-o clipă, perdeaua zbură în lături, apărînd Cooper.

– Ce s-a-ntîmplat? Te doare piciorul? Te...

Se întrerupse, cînd îşi dădu seama că pe Rusty n-o durea nimic. Însă, chiar dacă înţelegerea acestui lucru nu i-ar fi închis gura, imaginea ei profilată pe lumina aurie a focului, cu un halou de păr ondulat, ca scorţişoara, învăluindu-i capul precum o aureolă, ar fi reuşit cu siguranţă să-l amuţească. Purta un maiou care mai mult ispitea decît să ascundă. Umbrele sfîrcurilor îi atrăgeau ochii ca doi magneţi. Chiar şi acum, încă îi simţea greutatea sînilor pe antebraţe, unde i se rezemaseră cu cîteva minute în urmă.

Sîngele i se transformă în lavă topită, fierbinte, gros şi necontrolat. Se repezi spre sex, unde se adună şi produse reacţia firească, deşi în acel moment nedorită. Era de o intensitate dureroasă.

Şi întrucît nu şi-o putea potoli, îşi descărcă tensiunea sexuală pe altă cale: a furiei. Chipul i se înnegură, ameninţător. Sprîncenele groase, mai mult aurii decît şatene în lumina focului, se coborîseră crunt peste ochi. De vreme ce cu limba n-o putea gusta – cum murea de poftă s-o fi făcut – şi-o folosi pentru a o biciui verbal.

– Te văicăreai din cauza unghiilor ăstora nenorocite? strigă el.

– Sînt complet roase şi rupte, răcni Rusty la rîndu-i.

– Mai bine ele decît gîtul, tîmpito.

– Nu-mi mai zice aşa, Cooper. Să nu crezi că-s tîmpită.

– N-ai fost în stare nici măcar să te prinzi că mitocanii ăia voiau să te violeze.

Gura lui Rusty se bosumflă înciudată, ceea ce nu făcu decît să-l aprindă şi mai mult, căci îi trezea o puternică poftă de a o săruta. Dorinţa de nestăvilit îl îndemna să spună vorbe urîte, dureroase.

– Ai făcut tot ce puteai ca să-i întăriţi, aşa-i? Te-ai aşezat lîngă foc, cînd ştii ce efect are asupra

ochilor şi tenului tău. Ţi-ai periat părul pînă a-nceput să trosnească. Ştii ce păţeşte un bărbat în situaţia asta, nu? Ştii că-şi iese din minţi de dorinţă.

Apoi, dîndu-şi seama că tirada sa era de-a dreptul o confesiune, mîrîi:

– Mă mir că n-ai apărut aseară în echipamentul ăsta, să te fiţi prin faţa jigodiei ăleia nenorocite de Reuben.

Pe Rusty o usturau ochii de lacrimi. Părerea lui despre ea era cu mult mai proastă decît crezuse. Nu numai că o considera bună de nimic, dar o mai şi credea nici mai mult nici mai puţin decît o curvă.

– N-am făcut nimic intenţionat. O ştii bine, orice-ai spune.

Instinctiv, se apără acoperindu-şi pieptul cu braţele.

Deodată, Cooper căzu în genunchi în faţa ei şi-i smuci mînile în lături. Din aceeaşi mişcare, îşi smulse de la centură cuţitul ucigător. Rusty scînci de spaimă, cînd Cooper îi apucă strîns mîna stîngă şi ridică spre ea lama lucitoare. Rapid, eficient, îi pili unghiile la acelaşi nivel cu vîrfurile degetelor. Cînd lăsă să-i cadă mîna, Rusty şi-o privi cu remuşcare.

– Arată groaznic.

– Ei bine, sînt singurul care să le vadă şi puţin

îmi pasă. Dă-mi mîna cealaltă.

Rusty se supuse. Nu avea încotro. Într-un meci de *fer-à-bras*, nu prea ar fi avut şanse să-l învingă. Iar acum, sînii îi căzuseră din nou pradă privirii lui acuzatoare. Cînd, însă, ochii lui Cooper se ridicară dinspre bizara şedinţă de manichiură, nu mai erau ostili. Nici reci şi dispreţuitori. Îi încălzise un interes pur masculin. Mult interes. Atît de mult, încît stomacul lui Rusty mai făcu încă un drum din acelea cu liftul care niciodată nu-l duceau nici sus, nici jos, ci doar îl smuceau încoace şi-ncolo undeva la mijloc.

Cooper îi pili pe îndelete unghiile de la mîna dreaptă, de parcă ar fi avut nevoie de mai multă îngrijire şi atenţie decît cele de la stînga. Chipul îi stătea la înălţimea pieptului ei. În ciuda lucrurilor îngrozitoare pe care i le spusese cu doar cîteva momente în urmă, lui Rusty îi venea să-şi treacă degetele prin părul lui lung şi în neorînduială.

Privindu-i buzele, strînse ferm, posomorît, nu putu să nu-şi amintească felul cum se înmuiaseră în sărutare – cît de calde şi de umede deveniseră – şi cît de minunat îi simţise mustaţa atingînd- o. Dacă aceea fusese o senzaţie atît de plăcută, pe buza ei de sus, ce-ar fi simţit dacă o atingea în alte părţi ale trupului? Pe gît? Pe ureche? Pe areolă – în timp ce buzele îi trăgeau de sfîrc cu

blînda poftă a unui bebeluş flămînd să sugă lapte?

Cooper termină cu unghiile şi-şi vîrî cuţitul în teacă. Dar nu-i eliberă mîna. I-o ţinu, privind-o, după care i-o puse pe coapsă, apăsînd-o acolo cu mîna lui. Rusty crezu că avea să-i explodeze inima, strivită de presiunea dinăuntrul pieptului.

Fămînînd cu capul plecat, Cooper privea locul unde mîna lui o acoperea pe a ei, peste coapsă. Din unghiul lui Rusty, ochii săi păreau închişi. Aveau gene dese, în formă de semilună. Observă că şi ele, la fel ca mustaţa şi sprîncenele, erau aurii în vîrf. Vara, părul îi era probabil decolorat inegal de soare, cu şuviţe blonde.

– Rusty.

Îi rostise numele. În voce i se ghicea o uşoară întretăiere, un geamăt de protest la adresa emoţiei crude din spatele cuvîntului. Rusty nu se mişcă, dar inima îi bătea atît de repede şi nebuneşte, încît propaga un freamăt prin mătasea care încerca fără prea mare succes s-o acopere.

Cooper îşi luă mîna de pe a ei, punîndu-şi-le pe amîndouă în lateralele scaunului, pentru a-i cuprinde şoldurile. Nodurile degetelor lui le apăsau contururile arcuite. Rămase privindu-i fix mîna. care încă mai stătea lăsată pe coapsă. Părea gata să-şi coboare capul şi să-şi rezeme obosit obrazul de ea, sau să se aplece şi s-o sărute tandru,

ori să muşte uşor aceleaşi degete cărora le tăiase unghiile.

Dacă o dorea, Rusty n-avea să-l oprească. O ştia fără putinţă de tăgadă. Trupul îi era cald, umed şi receptiv la această idee. Era gata pentru orice s-ar fi întîmplat.

Ba nu era.

Fiindcă se întîmplă altceva: Cooper se ridică grăbit în picioare.

– Mai bine culcă-te.

Rusty rămase năucită de întoarcerea lui cu o sută optzeci de grade. Starea se sfărîmase, intimitatea era risipită. Simţi imboldul de a se opune, dar n-o făcu. Ce-ar fi putut spune? „Sărută-mă din nou, Cooper"? „Atinge-mă"? Asta n-ar fi făcut decît să-i confirme proasta părere despre ea.

Simţindu-se respinsă, îşi adună lucrurile, inclusiv grămada de haine murdare pe care le lăsase lîngă cadă, şi ieşi de după perdea. Ambele paturi fuseseră aşternute cu cearceafuri şi pături. La picioarele fiecăruia era lăsată cîte o blană. Acasă, patul ei era acoperit cu cuverturi de la casa de mode şi plin cu perne de puf, dar niciodată nu arătase mai atrăgător decît acesta.

Îşi lăsă lucrurile deoparte şi se aşeză pe pat. Între timp, Cooper făcuse cîteva drumuri afară, cu găleţi de apă din baie. Cînd nivelul apei scăzu suficient, tîrî cada pe podea, pînă pe verandă,

unde o înclină şi vărsă restul. Apoi, o aduse înapoi în cameră, punînd-o la loc după perdea, şi începu să umple iarăşi oalele şi ibricele cu apă de la pompa din chiuvetă.

– Faci şi tu baie?

– Ai vreo obiecţie?

– Nu.

– A trecut un timp de cînd am tăiat ultima oară lemne şi mă doare spatele. În plus, cred că încep să put.

– N-am observat.

O privi tăios, dar cînd văzu că era sinceră, aproape zîmbi.

– Ai să observi acum, cînd eşti curată.

Ibricele dăduseră în clocot. Ridică două de pe plită şi porni spre cadă.

– Vrei să ţi-l masez? întrebă cu nevinovăţie Rusty.

Cooper se împiedică, vărsîndu-şi pe picioare apa fiartă, şi înjură.

– *Ce?*

– Să ţi-l masez?

O privi de parcă l-ar fi pocnit cu un par în frunte.

– Spatele.

– Aa...

Ochii lui se plimbară peste ea. Maioul îi lăsa gîtul şi umerii goi, învăluiţi într-o masă de bucle

castanii-roşcate.

– Nu, refuză el scurt, ţi-am spus să te culci. Mîine, avem alte treburi.

Şi-şi văzu de ale lui, ursuz.

Politeţea nu numai că-i era imposibilă, dar nici nu lăsa pe nimeni altcineva să se poarte frumos cu el. Ei bine, din partea ei, n-avea decît să se ducă dracului!

Rusty îşi aruncă furioasă picioarele între cearceafurile reci şi se culcă, dar nu închise ochii. În schimb, îl privi pe Cooper cum se aşeza pe marginea patului şi-şi desfăcea şireturile, în timp ce aştepta să mai fiarbă apă. Îşi aruncă ciorapii pe grămada de haine murdare şi începu să se descheie la cămaşă. În ziua aceea, purta numai una, fiindcă muncise atît de greu afară. Îi scoase poalele din pantaloni şi o dezbrăcă.

Rusty sări în capul oaselor.

– Ce ţi s-a-ntîmplat?

Cooper îşi azvîrli cămaşa pe maldărul de rufe pentru spălat. Nu era nevoie s-o întrebe la ce se referea. Dacă arăta la fel de rău pe cît se simţea, însemna că vînătaia era vizibilă chiar şi în lumina slabă.

– Umărul meu a intrat în contact cu ţeava puştii lui Reuben. A trebuit s-o abat în felul ăsta, ca să am mîinile libere pentru a- mi ridica propria puşcă.

Rusty se strîmbă. Pata mare cît pumnul din capătul exterior al claviculei era vineţie-negricioasă şi arăta cumplit de dureroasă.

– Te doare?

– Ca toţi dracii.

– Ai luat o aspirină?

– Nu. Trebuie să le păstrăm.

– Dar dacă te doare...

– Nici tu nu le iei pentru vînătăile alea de pe fund.

Remarca îi tăie graiul. Dar nu pentru mult timp. După un moment, spuse încăpăţînată:

– Eu cred totuşi că două aspirine ţi-ar ajuta.

– Vreau să le economisesc. S-ar putea să ai din nou febră.

– A, înţeleg. Nu mai ai aspirine pentru umăr, fiindcă le-am consumat eu cu febra mea.

– N-am spus că tu le-ai consumat. Am spus, of...

Şi adăugă un cuvînt descriind o acţiune pe care nici unul din ei n-avea chef s-o facă, un cuvînt ce nu trebuia pronunţat niciodată în compania unor persoane politicoase.

– Acuma dormi odată, da?

Numai cu blugii pe el, se duse la maşina de gătit, părînd să fi tras concluzia că apa era destul

de fierbinte chiar dacă încă nu clocotea şi o goli pe toată în cadă. Rusty se întinsese la loc, dar îi privi umbra mişcîndu-se pe perdea, în timp ce-şi scotea pantalonii şi păşea, gol, în baie. Imaginaţia nu-i fu solicitată, căci umbra nu lăsa nimic în seama acesteia, mai aleş din profil.

Auzi o înjurătură, cînd Cooper se lăsă în apă. Nu începea la fel de uşor ca Rusty. Cum îi pretindea să adoarmă, cu toate acele plescăieli, nu putea pricepe. Pînă se ridică să se şteargă, vărsase pe jos mai multă apă decît rămăsese pe fundul căzii.

Lui Rusty i se uscă gîtlejul, privindu-i conturul. Cooper se aplecă din talie, dîndu-şi pe trup în repetate rînduri cu apă pentru a se clăti de săpun. Cînd ieşi, se şterse cu neglijenţă tipic masculină. Nu-i acordă părului mai multă atenţie, frămîntîndu-l cu prosopul, apoi cu degetele. Termină înfăşurîndu-şi prosopul pe mijloc.

Reluă laboriosul proces de golire a căzii. După ultimul drum pe verandă, lăsă cada afară. Rusty observă că tremura cînd reveni la foc şi mai adăugă cîţiva butuci. Urcîndu-se pe scaun ca pe o scară, desprinse cearceaful la fel cum îl agăţase. Îl împături, punîndu-l pe unul dintre numeroasele rafturi de pe pereţi, apoi suflă în felinarul

de pe masă. Ultimul lucru pe care îl făcu înainte de a se strecura în pat fu să-şi smulgă prosopul de pe mijloc.

În tot acest timp, nu privi nici un moment spre Rusty. O durea că nu-i spusese măcar noapte bună. Dar, în fond, n-ar fi fost în măsură să-i răspundă.

Avea gura în continuare uscată.

Număratul oilor nu-i ajută.

Recitarea de poezii nu-i ajută, mai ales de vreme ce singurele versuri pe care le cunoştea pe de rost erau limerick-uri de natură licenţioasă.

Aşadar, Cooper rămase culcat pe spate, cu mîinile împreunate sub cap, privind în tavan şi întrebîndu-se cînd avea de gînd bărbăţia lui ţeapănă să nu mai ridice pătura ca un cort, pentru a se relaxa destul ca să-l lase să adoarmă. Era extenuat. Muşchii suprasolicitaţi ţipau de nevoie să se odihnească. Sexul, însă, nu asculta.

Spre deosebire de restul făpturii sale, acesta se simţea extraordinar. El simţea cu toată fiinţa semnalul stingerii, dar respectivul parc-ar fi fost la

ora deşteptării: vioi, însufleţit şi fericit. Prea fericit.

În disperare de cauză, îşi strecură o mînă sub pătură. Poate... Şi-o smuci înapoi. Nnţ. N-n. Nu face asta. Încercarea de a-l apăsa nu făcuse decît să-i agraveze problemele.

Furios pe Rusty că-i făcea una ca asta, se întoarse pe o parte. Pînă şi această mişcare creă fricţiuni nedorite. Slobozi un geamăt involuntar, pe care îl transformă grăbit într-o tuse.

Ce putea face? Nimic care să nu fie umilitor. Aşa că nu-i rămînea decît să se gîndească la altceva.

Dar, fir-ar al dracului, încercase. Ore întregi, tot încercase. Iar gîndurile, în cele din urmă, îi reveneau către ea.

Buzele ei: moi.

Gura ei: vulnerabilă, dar curioasă; apoi flămîndă, deschizîndu-i- se lui.

Strînse din dinţi, gîndindu-se cum i se închisese gura împrejurul limbii lui sfredelitoare. Dumnezeule, ce gust bun avea. Ar fi vrut să continue la nesfîrşit, să-şi repeadă limba înăuntrul lui Rusty, de fiecare dată împingînd-o puţin mai mult în gura ei, pînă hotăra exact ce gust avea. Ar fi fost o sarcină imposibilă şi, prin urmare, nesfîrşită – fiindcă avea propriul ei gust unic.

Ar fi trebuit să se gîndească mai bine înainte de a o săruta – nici chiar ca să-l înşele pe bătrîn. Cine pe cine păcălise? se întrebă Cooper, în derîdere. O sărutase pentru că aşa voise el şi *ştiuse* ce făcea. Bănuise că un singur sărut n-avea să-l satisfacă, iar acum o ştia cu certitudine.

Ce naiba? De ce era atît de aspru cu el însuşi? Îl chinuia insomnia fiindcă Rusty era singura femeie prin apropiere. Mda, asta era tot.

Probabil. Posibil. Poate.

Dar rămînea faptul că avea o faţă doborîtoare. Un păr sexy-foc. Un trup care cerşea împerecherea. Sîni plămădiţi pentru bucuria bărbaţilor. Un fund drăgălaş, numai bun de strîns în mîini. Coapse ce inspirau erecţia imediată. Iar ceea ce stătea cuibărit între ele...

Nu! îl preveni propria-i minte. Nu te gîndi la asta, sau va trebui să faci ceea ce, ca prin miracol şi cu o considerabilă autodisciplină, te-ai abţinut să faci în seara asta.

În regulă, ajunge. *Finis. Basta.* Sfîrşit. Nu mai gîndi ca un puştan înnebunit după sex în cel mai rău caz, sau ca un bădăran obsedat în cel mai bun caz, şi dormi.

Închise ochii, concentrîndu-se atît de aprig să rămînă cu ei închişi, încît la început crezu că

scîncetul ce răsuna din celălalt pat era doar o închipuire. Apoi, Rusty sări din aşternut ca o păpuşă cu arc. Asta nu mai era nălucire. Şi nici un fapt pe care să-l poată ignora făcînd pe mortul.

– Rusty?

– Ce-i asta?

Chiar fără a avea altă lumină decît aceea a focului mocnit, putea distinge că ochii-i erau rotunzi şi dilataţi de spaimă. Bănui că o trezise un coşmar.

– Culcă-te la loc. Totul e-n regulă.

Rusty respira dezordonat şi-şi strîngea pătura la piept.

– Ce-a fost zgomotul ăla?

Făcuse el vreun zgomot? Nu reuşise să-şi camufleze gemetele?

– Care...

Dar, chiar cînd dădea să întrebe, sunetul tînguitor, de jale, se auzi din nou. Rusty îşi acoperi urechile, ghemuindu-se.

– Nu suport! ţipă ea.

Cooper aruncă acoperitoarea de pe pat şi ajunse la ea într-o secundă.

– Lupi, Rusty. Lupi de pădure. Atîta tot. Nu sînt atît de aproape pe cît par şi nu ne pot face nici un rău.

Cu blîndeţe, o ridică şi o aşează pe pat, culcînd-o la loc. Faţa ei, însă, era departe de a se fi liniştit. Ochii îi săgetau cu teamă prin interiorul întunecos al cabanei, ca şi cum ar fi fost invadată de demonii nopţii.

– Lupi?

– Au mirosit...

– Cadavrele.

– Da, confirmă el cu regret.

– O, Doamne!

Rusty îşi acoperi faţa cu mîinile.

– Şşt, şşt. Nu pot ajunge la ele, pentru că am acoperit mormintele cu bolovani. În cele din urmă, vor pleca. Acum taci şi dormi.

Fusese atît de nefericit cu propria-i problemă, încît nu prea dăduse atenţie lătrăturilor haitei ce pîndea prin pădurile dimprejurul cabanei. Îşi dădea însă seama că frica lui Rusty era autentică. Ea îi apucă mîna şi i-o trase sub bărbie, ca un copil strîngîndu-şi ursuleţul pentru a alunga spaimele unui coşmar recent.

– Urăsc locul ăsta, şopti ea.

– Ştiu.

– Am încercat să fiu curajoasă.

– Ai fost.

Rusty clătină din cap îndărătnică.

– Ba nu, sînt o laşă. Tatăl meu a observat. El a propus să mă întorc acasă mai devreme.

– Mulţi oameni nu suportă să vadă animale omorîte.

– Azi, am cedat şi am plîns în faţa ta. Tot timpul ai ştiut că nu-s bună de nimic. Nu mă pricep la aşa ceva. Şi nici nu vreau să mă pricep.

Vocea îi era sfidătoare, nepotrivită cu lacrimile ce-i scăldau obrajii.

– Mă consideri o persoană îngrozitoare.

– Nu-i adevărat.

– Ba da.

– Nu, sincer.

– Atunci, de ce mă acuzi că i-am aţîţat pe oamenii ăia doi?

– Eram furios.

– De ce?

„Fiindcă mă aţîţi şi pe mine şi nu vreau să fiu aţîţat." Nu i-o spuse. În schimb, murmură:

– Nu contează.

– Vreau să mă duc acasă. Unde totul e sigur, cald şi *curat*.

Ar fi putut argumenta că străzile din Los Angeles nu puteau fi considerate întotdeauna sigure, dar ştia că nu era momentul s-o tachineze – nici măcar blînd.

Îi venea peste mînă să-i facă vreun compliment, însă consideră că îl merita.

– Te-ai descurcat excepţional de bine.

Ochii plini de lacrimi ai lui Rusty se ridicară spre el.

– Ba nu m-am descurcat deloc.

– Mult mai bine decît m-aş fi aşteptat vreodată.

– Serios? întrebă ea cu speranţă.

Sufocarea din voce şi atracţia feminină a feţei sale erau aproape insuportabile.

– Serios. Acum, lasă lupii în pace şi culcă-te la loc.

Îşi desprinse mîna din strînsoarea ei şi se răsuci. Înainte, însă, de a apuca să facă un pas, urlă din nou un lup. Rusty ţipă şi întinse încă o dată braţele spre el, aruncîndu-se la pieptul lui cînd Cooper se întoarse iarăşi spre ea.

– Nu-mi pasă că sînt laşă. Îmbrăţişează-mă, Cooper. Te rog, ţine- mă în braţe.

Instinctiv, braţele lui o cuprinseră. La fel ca data trecută cînd o luase în braţe în timp ce plîngea, se simţi cuprins de aceeaşi senzaţie neajutorată. Era o demenţă s-o îmbrăţişeze, indiferent de motiv, dar ar fi fost abominabil de crud să-i întoarcă spatele. Aşa că, prin tot atîta agonie cît şi extaz, o strînse la piept şi-şi îngropă buzele în

bogăţia părului ei.

Cînd le rosti, cuvintele îi fură sincere. Îi părea rău că i se întîmplase asta. Dorea mult să fie salvaţi. Voia ca Rusty să ajungă nevătămată acasă. Regreta că se speriase. Dacă putea face ceva ca să scape din acel calvar, ar fi făcut-o.

– Ai făcut tot ce era omeneşte posibil. Dar mai ţine-mă aşa doar un minut, îl imploră ea.

– Bine.

Continuă să o strîngă la piept. Braţele lui rămaseră împrejurul ei. Mîinile, însă, nu şi le mişcă. N-avea încredere în el însuşi să şi le plimbe pe spatele ei şi să se oprească la atît. Dorea s-o atingă peste tot. Dorea să-i frămînte sînii şi să-i cerceteze locul cald şi gingaş dintre coapse. Iar dorinţa îl făcea să se înfioare.

– Ţi-e frig, îşi trecu Rusty mîinile peste pielea-de-găină a braţelor lui.

– N-am nimic.

– Vino sub pătură.

– Nu.

– Nu fi prost. Ai să răceşti. Ce mare lucru? Dormim împreună de trei nopţi. Haide.

Şi dădu cuverturile la o parte.

– M-m... Mă întorc în patul meu.

– Ai spus că mă ţii în braţe. Te rog. Numai pînă adorm.

– Dar, sînt...

– Te rog, Cooper.

Înjură, dar se vîrî sub pătură, lîngă ea. Rusty se cuibări alături, îngropîndu-şi faţa în adăpostul pieptului său. Trupul îi deveni maleabil lîngă al lui. Cooper scrîşni din dinţi.

La cîteva secunde după ce se relaxase, lipită de el, se desprinse.

– Auleo! exclamă ea încet. Uitasem că eşti...

– Gol. Exact. Dar acum e prea tîrziu, iubito.

Capitolul 7

De-acum înainte, îl guvernau imboldurile masculine. Gura i se mişca peste a ei într-o sărutare prelungă, adîncă, iscoditoare, pe cînd trupul i se îndesa greu într-al ei. Înclinîndu-şi capul mai întîi într-o parte, apoi în cealaltă, limba lui lacomă făcea cu gura ei dragoste fierbinte.

Prima reacţie a lui Rusty fu aceea de şoc. Minunata lui goliciune era o surpriză năucitoare. Apoi, înainte de a apuca să-şi revină, fu absorbită în sărutarea lui furtunoasă.

Reacţia următoare a constat într-o dorinţă spontană. I s-a repezit prin talie, copleşindu-i inima şi mintea, nimicind orice altceva în afară de bărbatul care îi prăda gura atît de expert. Braţele ei îi încercuiră gîtul, trăgîndu-l şi mai aproape. Instinctiv, se arcui spre el, aducîndu-şi trupul în contact cu carnea lui tare, rigidă.

Gemînd, aproape cu durere, Cooper își afundă fața în gîtul ei.

– Doamne, e atît de plin încît să plesnească.

– Ce-ai vrea, Cooper?

Rîse aspru.

– E evident, nu?

– Știu; dar ce-ai vrea să fac?

– Fie să mă atingi peste tot, fie să nu mă atingi deloc.

Respirația lui îi lovea fața în rafale fierbinți și repezi.

– Dar, orice-ai hotărî, hotărăște-te acum.

Rusty ezită doar o fracțiune de secundă, înainte de a-și trece degetele unei mîini prin părul lui. Cu cealaltă mînă, îi mîngîie părul aspru de pe piept, masînd mușchii ce-o ispiteau.

Buzele li se întîlniră într-un nou sărut rapace. Cooper își mișcă limba peste buza ei de jos, după care i-o cuprinse între ale lui și o supse ușor. Sexualitatea pură a acestui gest o electriză. Luîndu-i drept încurajare geamătul scîncit, începu să-și coboare sărutările peste gîtul și pieptul ei. Nu era omul care să ceară permisiunea. Îndrăzneț, își coborî mîna pe sînul lui Rusty, cuprinzîndu-l, și îl împinse în sus.

– Mi-am pierdut mințile de cît te doresc, scrîșni. Credeam că ajung la balamuc pînă să te ating, să te gust.

Își descleștă gura peste pielea netedă de deasupra maioului ei. O sărută cu aprindere, sugînd îndeajuns pentru a o trage între dinți. O gîdilă cu limba, în același timp plimbîndu-și fără grabă degetul mare încoace și-ncolo peste sfîrc. Cînd începu să-i răspundă, întărîndu-se, acceleră oscilația mîngîietoare pînă ce Rusty aproape intră în delir.

– Oprește, Cooper, gîfîi ea. Nu pot să respir.

– Nu vreau să poți respira.

Își coborî capul și, prin materialul maioului, săgetă cu limba peste sfîrcul înălțat, înghiontindu-l jucăuș. Călcîiele lui Rusty se înfipseră în pat, sub ea, iar capul i se ridică. Însă nici chiar acest răspuns limpede nu-l mulțumi.

– Zi că mă dorești, spuse el cu glas scăzut, vibrant.

– Da, te doresc. Da, da.

Împinsă de o foame sălbatică, incontrolabilă, fără a-i mai păsa de consecințe, îl împinse înapoi, devenind ea agresoarea. Buzele i se mișcau peste gîtul, pieptul și abdomenul lui, lovind la fel de întîmplător ca stropii de ploaie peste un pămînt ars de soare. De fiecare dată cînd gura ei îi atingea pielea spuzită cu păr, Rusty îi șoptea numele. Devenise ca o rugăciune, crescînd în ardoare cu

fiecare sărut.

– Eşti frumos, atît de frumos, şopti ea, peste ombilicul lui; apoi, coborîndu-şi şi mai mult capul şi frecîndu-şi obrazul de părul ce creştea des şi negru, spuse cu un oftat: Cooper.

Pasiunea dezlănţuită de Rusty îl năucea. Îşi înălţă capul, privind-o. Părul i se revărsase peste abdomenul lui. Respiraţia ei îi fremăta prin părul trupului. Cuvintele drăgăstoase pe care le rostea aveau un ritm erotic cum niciodată nu auzise. Buzele ei... Dumnezeule, buzele ei... îi lăsau pe piele pete ca de rouă.

Capul ce se mişca peste el oferea cea mai erotică, cea mai minunată imagine ce-o văzuse vreodată. Şi îl speria de mama focului. O împinse de lîngă el şi se rostogoli jos din pat. Ridicîndu-se în picioare alături, cu un tremur vizibil, înjură printre dinţi.

Era în stare să stăpînească o împreunare dură, pătimaşă, necugetată, dar nu aşa ceva. Nu asta. Nu dorea să se implice. Făcuse toate faptele senzuale fiziceşte posibile cu o femeie. Însă nici o femeie nu manifestase vreodată o dorinţă atît de sinceră. Ceea ce făcuse Rusty sugera între ei o intimitate depăşind cu mult nivelul fizic.

Nu avea nevoie de una ca asta. Fără roman-

tisme. Fără iubire. Nu, mulţumesc.

Era temporar responsabil de supravieţuirea lui Rusty Carlson, dar mai mult ca sigur că n-avea să-şi asume răspunderea pentru stabilitatea ei emoţională. Dacă dorea să se împerecheze, perfect, însă nu voia să se amăgească în a crede că însemna mai mult decît o satisfacţie fiziologică. Putea face cu trupul lui orice avea chef. Avea să-i permită, cu bucurie chiar, să-şi domolească cele mai carnale dorinţe. Dar pînă aici. Nimeni nu avea voie să-i cotropească emoţiile.

Rusty îşi ridică privirea spre el, uimită şi lezată.

– Ce s-a-ntîmplat?

Redevenită pudică, îşi trase cearceaful pînă la bărbie.

– Nimic.

Traversă încăperea şi mai aruncă un lemn pe foc. Acesta iscă o jerbă de scîntei ce luminară scurt, dar viu, camera. În lumina lor, Rusty văzu că încă mai era excitat complet.

Cooper îi distinse ochii întrebători şi dezilu-zionaţi.

– Dormi, spuse el ursuz. Lupii au plecat. În plus, ţi-am spus că nu-ţi pot face nici un rău. Acum, termină cu bîzîiala şi nu mă mai deranja.

Revenind la patul lui, îşi trase pătura pînă

peste urechi. În cîteva secunde, ajunse leoarcă de sudoare. Lua-o-ar dracu'! Trupul continua să-i ardă ca un cuptor.

Lua-o-ar dracu' şi mama lui, de ce reacţionase în felul acela? Atît de deschis. Fără sfială. Fără prefăcătorie. Gura ei fusese aşa de receptivă. Sărutările, atît de generoase. Sînii, cît de moi, şi ce tari sfîrcurile...!

Strînse din dinţi, încercînd să alunge amintirile. Era bătut în cap? Un idiot nenorocit, să nu accepte ceea ce-i oferise ea fără nici o condiţie?

Dar tocmai aici era buba. Nimic nu era necondiţionat. Altminteri, în clipa asta ar fi stat între coapsele ei mătăsoase, nu în băltoaca propriei lui năduşeli. Expresia aceea uluită de pe faţa ei îi indicase că era vorba de mai mult decît o simplă împreunare. Rusty avea în vedere lucruri pe care el ştia că n- avea să i le poată oferi niciodată.

A, se putea afunda adînc în acel dulce trup feminin, reuşind să le producă amîndurora nespuse plăceri fizice. Dar nu putea *simţi* nimic, iar ea asta dorea. Poate chiar o şi merita. Nu el o avea, spre a i-o dărui. Inima lui era Sahara tuturor pustiurilor emoţionale.

Nu, mai bine s-o facă să sufere acum şi să termine. Mai bine să fie acum un ticălos, decît să profite de situaţie. Nu se angaja în relaţii pe termen lung. Cu siguranţă, nu în ceva mai mult

de-atît. După ce erau salvaţi, n-ar mai fi fost posibilă nici o legătură între ei.

Pînă atunci, urma să supravieţuiască. Spre deosebire de mitul atît de popular, nici un bărbat nu putea muri de erecţie perpetuă. N-avea să-i fie comod, dar putea trăi şi aşa.

A doua zi dimineaţă, ochii lui Rusty erau atît de umflaţi de plîns încît abia şi-i putea deschide. Cu mari eforturi, îşi dezlipi pleoapele şi observă că patul celălalt al cabanei era gol. Aşternutul fusese deja netezit cu grijă.

Perfect. N-avea să-i observe ochii cît cepele înainte de a apuca să şi-i spele cu apă rece. Slăbiciunea demonstrată în timpul nopţii o făcea să fie furioasă pe ea însăşi. În chip iraţional, urletele lupilor o speriaseră. Personificau toate ameninţările din jurul ei şi făceau caracterul precar al situaţiei să devină foarte real.

Din cine ştie ce motiv inexplicabil, groaza i se manifestase sub forma dorinţei. Cooper reacţionase. Apoi, răspunsese şi ea. Slavă Cerului că-şi venise în fire înainte de a se fi întîmplat ceva grav.

Rusty nu-şi dorea decît să fi fost ea prima căreia să-i fi venit minţile-n cap. Cooper putea

crede, în mod eronat, că îl dorise pe *el* – cînd ea de fapt dorise pe *cineva*. Atîta numai că el era singurul prin apropiere. Iar dacă-şi închipuia altceva, se înşela amarnic.

Făcîndu-şi patul la fel cum procedase Cooper – să nu se poată spune că era un supravieţuitor mai talentat – se duse la chiuvetă şi pompă destulă apă pentru a se spăla pe faţă şi pe dinţi. Îmbrăcă aceeaşi pereche de pantaloni din ajun – cu aer condiţionat, graţie lui Jack Spintecătorul, îşi spuse ea răutăcioasă – dar îşi puse o bluză de flanelă nouă. Se pieptănă şi-şi legă părul la spate cu un şiret de ghete. Abia cînd îşi trase şosetele, observă că umblase prin casă fără ajutorul cîrjelor. Piciorul nu o mai durea decît foarte puţin. N-or fi fost ele frumoase, dar cusăturile lui Cooper ajutaseră la vindecarea rănii.

Nedorind să aibă nici un sentiment bun faţă de el, se duse la maşina de gătit şi băgă în ea cîteva beţe scurte. Umplu cu apă un ibric, apoi puse în el cafea cu linguriţa, gîndindu-se tristă la filtrul automat cu cronometru digital încorporat, din bucătăria ei de-acasă.

Învingîndu-şi cu forţa un val de dor, începu să prepare micul dejun din păsat de ovăz. Citind instrucţiunile de pe cutia cilindrică pe care o găsise printre proviziile de hrană, se bucură să descopere că păsatul nu cerea nici un alt talent

culinar pe lîngă fiertul apei şi turnarea porţiei potrivite de ovăz.

Din păcate, calculase pe-alături.

Cooper intră tropăind şi întrebă fără nici o introducere:

– Ai făcut odată micul dejun?

Fără pic de bunăvoinţă, Rusty replică:

– Da. Stai jos.

Dorea să-i servească un blid cu păsat de ovăz lăptos, aburind, cum văzuse în reclamele de la televizor. Cînd colo, ridicînd capacul cratiţei, dădu cu ochii de o porcărie cleioasă, cam de aceeaşi consistenţă şi culoare cu cimentul în curs de a se usca, doar că mai plină de gogoloaie.

Deznădăjduită, dar hotărîtă să nu se trădeze, îşi îndreptă umerii şi scoase două linguri pline. Cînd le trînti în vasele de tablă, conţinutul aterizâ pe fundul acestora ca plumbul. Aduse străchinile pe masă, le puse pe tăblia de lemn negeluit cu dispreţ forţat şi se aşeză în faţa lui Cooper.

– Cafea? întrebă el.

Îşi muşcă buza, consternată, dar se ridică, turnă cafeaua şi reveni la masă fără un cuvînt. Îşi lăsă limbajul trupului să-i exprime neplăcerea faţă de acele atitudini ale lui de a se lăsa servit.

Cooper culese o bucată de păsat şi o cîntări în lingură, privind sceptic spre Rusty. În tăcere, îl sfidă să-i critice cu ceva opera. Cooper duse

lingura la gură.

Parcă pentru a-l instrui ce avea de făcut după ce îmbucătura ajunsese înăuntru, Rusty luă şi ea o lingură. Nu lipsi mult s-o scuipe imediat. În schimb, ştiind că era pîndită cu ochi de vultur, începu să mestece. În loc de a se micşora, boţul părea să se întindă şi mai mult. Într-un tîrziu, nu mai avu încotro decît să-l înghită, ca să scape odată. Probabil stomacul ei credea că mînca mingi de golf. Îşi turnă pe gît o înghiţitură de cafea clocotită.

Lingura lui Cooper clănţăni lîngă castron.

– Ăsta-i maximum de ce eşti capabilă?

Rusty ar fi vrut să-i trîntească: „Chestia de aseară noapte a fost maximum de ce eşti *tu* capabil?" Judecă, însă, că aruncarea unei asemenea insulte faţă de capacităţile amoroase ale unui bărbat putea fi un motiv justificat de omucidere, aşa că spuse cu diplomaţie:

– Acasă, nu prea gătesc.

– Eşti prea ocupată să zburzi dintr-un restaurant scump şi fantezist în altul, presupun.

– Exact.

Făcînd o mutră teribilă, Cooper îşi mai împinse pe gît o înghiţitură din oribila materie.

– Ăsta nu-i păsat sărat şi îndulcit dinainte, care se vinde în pacheţele drăgălaşe, cu ursuleţi şi iepuraşi pe ele; e ovăz adevărat. Data viitoare, să

pui sare în apă. Foloseşte cam jumătate din ovăzul de-acum, şi pe urmă presară zahăr deasupra. Dar nu prea mult. Trebuie să ne raţionalizăm rezervele.

– Dacă te pricepi atît de bine la gătit, domnule comandant de cercetaşi, de ce nu te ocupi tu? întrebă ea dulce.

Cooper îşi împinse strachina în lături şi se rezemă cu coatele pe masă.

– Fiindcă am de vînat, pescuit şi tăiat lemne. Dar, dacă stau să mă gîndesc, gătitul e mult mai uşor. Vrei să facem schimb? Sau plănuieşti să fac eu *toate* treburile, în timp ce tu stai tolănită şi te uiţi cum îţi cresc unghiile la loc?

Fulgerător, cu un scrîşnet de lemn pe lemn, Rusty sări din scaun, aplecîndu-se peste masă:

– Nu mă deranjează să fac muncile care-mi revin şi-o ştii foarte bine. Ceea ce mă *deranjează* este ca tu să-mi critici strădaniile.

– Dacă asta înseamnă ceva despre strădaniile tale, într-o săptămînă am muri amîndoi de foame.

– Am să învăţ! strigă ea.

– E cam încet, pentru mine.

– Uf!

Se răsuci pe călcîie şi, cu acest prilej, bluza de flanelă, pe care şi-o lăsase descheiată, i se desfăcu. Mîna lui Cooper se repezi s-o apuce de braţ.

– Ce-i asta?

Vîrînd mîna în deschizătura cămăşii, îi trase în jos breteaua maioului.

Rusty îi urmări direcţia privirii, pînă la uşoara decolorare de pe curba superioară a sînului. Privi vînătaia rotundă, apoi îşi ridică ochii spre el.

– Acolo m-ai... sărutat...

Incapabilă să continue, făcu un gest neputincios cu mîinile.

– Azi-noapte, adăugă ea răguşită.

Cooper îşi retrase mîna ca ars, vinovat precum Adam cînd fusese prins gustînd din fructul oprit. Rusty îşi simţea roşeaţa înălţîndu-i-se pe gît. Se întindea uniform şi complet, în timp ce ochii lui o măsurau de sus şi pînă jos. Cooper observă rosăturile roşiatice pe care bărbia lui ţepoasă i le făcuseră în jurul feţei şi de-a lungul gîtului. Cu o strîmbătură de regret, îşi ridică mîna la bărbie. Cînd şi-o frecă, foşnetul sec umplu tăcerea ce se lăsase.

– Îmi pare rău.

– Nu face nimic.

– Te-a... te doare?

– Nu prea.

– Dar, ştii, atuncea cînd...?

Rusty clătină din cap.

– Atunci, n-am remarcat.

Se grăbiră să-şi mute privirile în altă parte.

Cooper se duse la fereastră. Afară burniţa. Din cînd în cînd, cîte un bob de lapoviţă lovea geamul.

– Cred că-ţi datorez o explicaţie pentru azi-noapte, spuse el cu glas scăzut, îngroşat.

– Nu. Nu e necesară nici o explicaţie, serios.

– Nu vreau să mă crezi impotent, sau mai ştiu eu cum.

– Ştiu că nu eşti impotent.

Capul i se răsuci brusc, iar privirile li se ciocniră.

– Nu cred c-aş putea să ţin secret faptul că eram pregătit şi apt.

Rusty înghiţi cu dificultate şi-şi coborî capul.

– Nu.

– Mai rămîne voinţa.

Ea rămase cu bărbia în piept.

– Ei, nu eşti curioasă să ştii de ce n-am mers pînă la capăt? o întrebă el, după un lung răstimp.

– N-am spus că nu sînt curioasă. Am spus numai că nu e nevoie să-mi explici. Sîntem doi străini, în fond. Nu ne datorăm unul altuia explicaţii.

– Dar te-ai întrebat, îndreptă Cooper spre ea un deget acuzator. Să nu negi că te-ai întrebat de ce n-am terminat treaba.

– Am presupus că ai pe cineva acasă. O femeie.

– N-am nici o femeie, se răsti el; la vederea expresiei ei şocate, zîmbi strîmb. Şi nici vreun bărbat.

Rusty rîse stingherită.

– Nu mi-a trecut prin minte aşa ceva.

Interludiul de umor nu dură mult. Zîmbetul lui Rusty se arcui în jos, întunecat.

– Nu-mi iau angajamente sexuale.

Rusty îşi ridică bărbia cu un centimeru.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut vreunul.

– Nu era nevoie. Dacă noi... Dacă eu... Fiind aici singuri, în doi, pentru Dumnezeu ştie cît timp, la asta am ajunge. Deja depindem unul de altul din toate celelalte puncte de vedere. Nu e nevoie să complicăm situaţia şi mai mult decît e deja.

– Nici n-aş putea fi de altă părere, spuse ea cu nepăsare; niciodată nu suportase foarte bine refuzurile, dar nici nu lăsase să i se vadă amărăciunea. Azi-noapte, mi-am pierdut capul. Eram speriată. Mai extenuată decît credeam. Ai fost alături, ai făcut ceea ce era omenesc şi m-ai mîngîiat. În consecinţă, am scăpat hăţurile din mînă. Asta a fost tot.

Ridurile ce încadrau gura lui Cooper se adîncirăşi mai mult.

– Exact. Dacă ne-am fi întîlnit în oricare alt loc, nu ne învredniceam unul pe altul cu o a doua privire.

– Cam greu, se forţă ea să rîdă. Nu te prea încadrezi în găştile mele cosmopolite. Ai ieşi în evidenţă ca un deget umflat.

– Iar tu, cu hainele tale trăsnite, ai face toţi munţii mei să se prăpădească de rîs.

– Atunci e perfect, spuse ea iritată.

– Perfect.

– Ne-am înţeles.

– Just.

– N-avem nici o problemă.

S-ar fi putut întreba, însă, de ce se priveau ca doi pugilişti în gardă. Aerul trosnea de animozitate. Ajunseseră la o înţelegere. În sens figurativ, semnaseră un tratat de pace. Însă, după toate aparenţele, continuau să se afle în război.

Cooper întoarse cel dintîi capul, cu o smucitură nervoasă a umerilor. Îşi puse haina şi luă puşca.

– Merg să văd ce are pîrîul de oferit în materie de peşti.

– Intenţionezi să-i împuşti? dădu Rusty din cap spre armă.

Sarcasmul ei îl făcu să se încrunte.

– Am meşterit o undiţă, azi dimineaţă pe cîndtu leneveai în pat.

Nu-i lăsă timp să contracareze, adăugînd:

– Şi am aprins şi focul sub cazan, afară. Spală rufele.

Rusty îi urmări privirea pînă la grămada înaltă de haine murdare, privind-o cu uimire nedisimulată. Cînd se răsuci înapoi spre Cooper, locul unde stătuse el era gol. Alergă la uşă pe cît de repede îi permitea şchiopătatul.

– Aveam de gînd să spăl rufele şi fără să mi-o spui tu! strigă ea după spatele lui care se îndepărta.

Dacă o auzise, nu dădu nici un semn.

Blestemînd, Rusty trînti uşa. Strînse masa. Îi luă aproape o jumătate de oră să cureţe cratiţa în care fiersese ovăzul. Data viitoare, n-avea să mai uite să toarne apă fierbinte de cum o golea de conţinut.

Apoi, atacă înverşunată mormanul de haine murdare. Voia ca, la întoarcerea lui Cooper, să fi terminat treaba ce-i fusese atribuită fără alte comentarii. Era obligatoriu să-i demonstreze că scăparea din timpul nopţii fusese o anomalie.

După ce-şi puse canadiana, cără afară primul braţ de rufe şi le aruncă în cazan. Pînă atunci, crezuse că asemenea oale negre de fontă agăţate deasupra tăciunilor fumegînzi nu existau decît în filme. Învîrti rufele prin apă cu un băţ neted. Cînd ajunseră cît de curate considera posibil, le ridică din cazan cu băţul şi le trînti într-un coş pe care Cooper îl spălase în ajun.

La terminarea spălatului prin această metodă

arhaică, braţele îi erau moleşite de oboseală. Iar după ce le stoarse şi le întinse la uscat pe sîrma legată între colţul casei şi cel mai apropiat copac, credea că mîinile aveau să-i cadă din încheieturi în orice clipă. Ba mai mult, erau ude şi aproape îngheţate, la fel ca nasul, ce-i curgea încontinuu. Piciorul începuse şi el s-o doară din nou.

Răsplata unui sentiment de izbîndă o ajută să-şi mai învingă cît de cît nefericirea. Se consolă la gîndul că făcuse o treabă bună. Revenită în baracă, îşi încălzi mîinile la foc. După ce sîngele se puse din nou în mişcare, îşi scoase cizmele şi se vîrî în pat, obosită. Dacă merita cineva un pui de somn înaintea cinei, ea era aceea.

Se părea că dormise mult mai adînc decît plănuise. Cînd Cooper dădu buzna înăuntru, strigînd-o pe nume, sări în sus atît de brusc încît capul i se învîrti ameţit, iar înaintea ochilor îi explodară pete galbene.

– Rusty! strigă el. Rusty, ai... La dracu, ce cauţi în pat?

Avea haina descheiată şi părul răvăşit. Obrajii i se înroşiseră. Răsufla greu, semn sigur că fugise.

– Ce caut în pat? întrebă ea, cu un căscat

enorm. Dormeam.

– Dormeai! *Dormeai!* N-ai auzit avionul?

– Avionul?

– Nu mai repeta naibii tot ce spun! Unde-i pistolul cu rachete?

– Pistolul cu rachete?

Aproape că făcea spume la gură.

– Unde-i pistolul? Bîzîie un avion pe deasupra.

Tălpile lui Rusty căzură pe podea.

– Pe noi ne caută?

– De unde dracu' să ştiu eu?

Începu să umble de-a valma prin cabană, răsturnînd tot ce-i cădea sub mînă, în căutarea pistolului de semnalizare.

– Unde-i porcă... Uite-l!

Agitînd pistolul, se repezi afară şi scrută cerul. În şosete, Rusty şonticăi după el.

– Îl vezi?

– Gura!

Îşi înclină capul într-o parte, ascultînd atent. Murmurul inconfundabil al motorului ajunse la urechile amîndurora în acelaşi timp. Se întoarseră simultan, pentru a vedea o priveliştе tristă.

Era un avion, nici vorbă. Evident, un avion de recunoaştere, căci zbura la joasă altitudine. Dar se îndrepta în direcţia opusă. Dacă trăgeau acum cu rachetele, n-ar fi făcut decît să le irosească. Două perechi de ochi rămaseră aţintite spre

punctul ce se micşora, pînă nu se mai văzu, iar zumzetul motorului se stinse. Lăsă în urma lui o linişte asurzitoare. Odată cu zgomotul, se risipiseră şi speranţele unei probabile salvări.

Cooper se răsuci încet. Ochii îi erau reci şi incolori şi atît de încărcaţi cu intenţii criminale, încît Rusty făcu un pas înapoi.

– De ce *naiba* dormeai?

Ar fi preferat să răcnească. Ştia cum să înghită şi să răspundă la răsteli şi urlete. Glasul acela scăzut, şuierător, sinistru-ca-un-şarpe, o înfricoşa.

- Am... Terminasem de spălat, răspunse ea în grabă; cuvintele se poticneau unele de altele. Eram frîntă. Trebuie să ridic...

Deodată, îi trecu prin minte că nu-i datora nici o scuză bîlbîită. De la bun început, Cooper îşi asumase răspunderea pistolului de semnalizare. Nu se mai despărţise de el de cînd părăsiseră avionul prăbuşit.

Bătăioasă, îşi propti mîinile în şolduri.

– Cum îndrăzneşti să dai vina pe *mine!?* De ce-ai plecat fără pistol?

– Fiindcă dimineaţă cînd am plecat eram furios ca toţi dracii. L-am uitat.

– Deci e vina ta că n-a tras nimeni cu rachete, nu a mea!

– Era vina ta că mă înfuriasem atît de rău cînd am plecat.

– Dacă tu nu eşti în stare să-ţi stăpîneşti nervii, cum ai pretenţia asta de la mine?

Ochii lui Cooper se întunecară.

– Chiar dacă aveam la mine pistolul şi semnalizam, se putea să nu observe. E-al dracului de sigur, însă, c-ar fi văzut fumul ieşind pe coş. Dar, nu. Ţie ţi-a trebuit o odihnă de înfrumuseţare. Aşa că te-ai culcat şi ai lăsat focul să se stingă.

– De ce n-ai făcut tu un foc de semnalizare, unul mare, care nu putea să-i scape unui posibil salvator?

– N-am crezut că voi avea nevoie. Nu cînd avem o casă cu horn. Normal că nu contasem pe siestele tale de după-amiază.

Rusty ezită, apoi spuse pe un ton defensiv:

– Fumul din horn oricum nu le-ar fi atras atenţia. Nu e cu nimic ieşit din comun.

– Ba este, atît de departe de cărările bătute. Cel puţin, ar fi făcut un ocol să vadă mai bine.

Se agăţă de un alt alibi valid.

– Bate prea tare vîntul ca să se formeze o coloană de fum. Chiar dacă ardea focul, tot nu ne-ar fi zărit fumul.

– Exista măcar o *şansă*.

– Nu la fel de bună ca aceea de a vedea racheta, dacă aveai pistolul la tine.

Ar fi fost mai prudent să nu-i atragă în acel moment atenţia asupra propriei lui abdicări de la

datorie. Buza de jos îi dispăru sub mustaţă şi făcu un pas ameninţător înainte.

– Te-aş omorî cu uşurinţă pentru că ai lăsat să treacă avionul ăla.

Rusty îşi azvîrli capul înapoi.

– Şi de ce n-o faci? Prefer asta, decît să mă tot împungi pentru nepriceperile mele.

– Şi ce vrei, dacă-mi oferi o asemenea bogăţie de material? Faci atîtea prostii, încît dacă am rămîne aici ani de zile nici n-aş avea cînd să ţi le înşir pe toate.

Obrajii ei se înroşiră de indignare.

– Recunosc! Nu-s calificată să trăiesc într-o cocioabă rustică, în plină pustietate. Nu mi-am ales singură stilul ăsta de viaţă.

Bărbia lui Cooper se repezi în sus.

– Nici să găteşti nu eşti în stare.

– Niciodată n-am vrut, nici n-a trebuit. Sînt o femeie de carieră, declară ea, teribil de mîndră.

– Da, şi mare pustiu de bine îmi face mie acum cariera ta.

– Ţie, ţie, ţie, strigă Rusty. Numai la tine te gîndeşti, de cînd a început calvarul ăsta.

– Ha! Puteam să zic că am avut noroc. Cînd colo, m-am ales cu tine pe cap. N-ai fost decît o belea.

– Nu-s eu de vină că m-am rănit la picior.

– Şi probabil acum ai să spui că n-ai fost tu de

vină nici că ăia doi au căpiat după tine.

– *N-am* fost.

– Nu? mîrîi el cu răutate. Ei bine, n-ai încetat nici un moment să lansezi semnale că tare-ai mai vrea să-ţi intru în nădragi.

Mai tîrziu, lui Rusty nici nu i-a venit să creadă că o făcuse într-adevăr. Nu bănuise niciodată că avea o trăsătură violentă ascunsă. Încă din copilărie, întotdeauna cedase faţă de ceilalţi copii pentru a evita conflictele. Din fire, era o pacifistă. Nicicînd nu fusese agresivă fizic.

Dar, la auzul cuvintelor intenţionat jignitoare ale lui Cooper, se aruncă asupra lui, cu degetele încovoiate ca nişte gheare, ochindu-i chipul afectat. Nu-l ajunse. Călcase cu toată greutatea pe piciorul rănit. I se îndoi sub trup. Urlînd de durere, căzu pe pămîntul îngheţat.

Cooper ajunse lîngă ea într-o clipă. O ridică. Rusty se zbătu cu atîta rîvnă, încît fu nevoit s-o blocheze într-un simplu-Nelson.

– Încetează, sau îţi dau una de aici rămîi.

– Ai fi-n stare, nu? întrebă ea, su răsuflarea tăiată de efort.

– Pe dracu' că da. Şi mi-ar face plăcere.

Zbaterea i se potoli, mai mult de slăbiciune şi de durere, decît capitulînd. Cooper o duse în casă şi o aşeză pe scaunul de lîngă foc. Aruncîndu-i o privire de reproş, îngenunche pe vatra rece şi

reaprinse cu chiu cu vai focul.

– Te mai doare piciorul?

Clătină din cap că nu. O durea ca toţi dracii, dar mai curînd şi-ar fi tăiat limba înainte s-o recunoască. N-avea de gînd să-i mai adreseze vreo vorbă, nu după toate neadevărurile patentate pe care le spusese. Refuzul ei de a mai vorbi era copilăresc, însă se agăţă de hotărîrea de a n-o face, chiar şi în timp ce Cooper îi desfăcu tăietura pantalonului, îi suflecă şoseta şi examină incizia în zig-zag de pe gambă.

– Nu mai călca pe el pînă mîine. Dacă circuli, foloseşte cîrjele.

Îi potrivi hainele la loc şi se ridică.

– Mă duc să iau peştii. I-am scăpat pe jos, cînd am dat buzna încoace. Sper să nu fi cinat deja cu ei vreun urs.

La uşă, se întoarse.

– Şi-i gătesc eu, dacă n-ai nimic împotrivă. Par peşti buni, iar tu probabil i-ai face praf.

Şi trînti uşa după el.

Erau peşti buni. Delicioşi. Îi prăjise într-o tigaie, pînă li se desprinsese singură carnea de pe oase,

crocanţi la suprafaţă şi frăgeziţi pe dinăuntru. Rusty îl refuză cu regret pe al doilea, dar nu intenţiona să-l devoreze ca o hămesită, cum făcuse cu primul. Pe lîngă pagubă, Cooper mai adăugă şi umilinţa, mîncîndu-l el în locul ei. Îi dori să se înece cu un os şi să crape. În schimb, Cooper îşi linse tacticos degetele, plescăind sonor, şi se bătu pe burtă.

– Mamă, ce-am mai băgat în mine.

Excelente replici mai avea pentru textul ăsta introductiv. Îşi menţinu, însă, tăcerea împietrită.

– Strînge gunoiul, ordonă el scurt, lăsînd în seama ei masa şi plita murdare.

Se supuse. Dar nu fără a face un tămbălău strașnic, reverberînd din toate grinzile. După ce termină, se trînti pe pat, cu ochii în tavan. Nu ştia dacă era mai furioasă sau mai jignită. Oricum însă, Cooper Landry o storsese de mai multe emoţii decît oricare alt bărbat. Emoţii acoperind toată gama de la gratitudine la dezgust.

Era cel mai meschin şi mai pizmaş individ pe care avusese vreodată ghinionul să-l întîlnească şi îl ura cu o patimă care-o copleşea.

Adevărat, în noaptea trecută se milogise să vină în patul ei. Dar pentru consolare, nu pentru sex! Nu ea i-l ceruse; nu-l dorise. Se întîmplase pur şi simplu. Ar fi trebuit să-şi dea şi singur seama. Numai orgoliul lui colosal de umflat îl împiedica s-o recunoască.

Ei bine, un lucru era cert: de-acum încolo, avea să fie pudică ca o călugăriţă. Cooper urma să-i vadă pielea feţei, eventual a gîtului, cu siguranţă mîinile, dar atîta tot. N-avea să-i fie uşor. Nu cînd locuiau împreună în...

Şirul gîndurilor i se întrerupse brusc, văzînd în faţa ei soluţia ideală a problemei. Deasupra patului se găseau cîrlige, exact ca acelea de care agăţase Cooper cearceaful în faţa căzii.

Pradă unei inspiraţii neaşteptate, coborî repede din pat şi luă încă o pătură de pe raftul de la perete. Ignorîndu-l complet pe Cooper, despre care ştia că o urmărea pe furiş, trase un scaun pe podea şi îl plasă sub un cîrlig.

Urcîndu-se pe scaun, trebui să-şi întindă muşchii pulpelor – mai mult decît şi-i întinsese la orele de aerobic – în scopul de a ajunge la cîrlig, dar în cele din urmă reuşi. Mutînd scaunul sub un alt cîrlig, repetă procedeul. Cînd termină, avea în jurul patului un fel de perdea care urma să-i asigure discreţia.

Îi aruncă o privire înfumurată colegului de cameră înainte de a se ascunde după pătură, lăsînd-o să cadă în urma ei. Poftim! S-o mai acuze el că „o" căutase cu lumînarea!

Se cutremură la amintirea grosolăniei pe care i-o spusese. *Mitocan,* pe lîngă toate celelalte de-

fecte. Se dezbrăcă şi se strecură în pat. Datorită siestei, nu putu adormi imediat. Chiar şi după ce îl auzi pe Cooper culcîndu-se, şi după ce respiraţia lui regulată îi dădu de înţeles că adormise adînc, rămase trează, privind miriadele de forme pîlpîitoare pe care le proiecta focul pe plafon.

Cînd începură să urle lupii, se răsuci pe o parte, îşi acoperi capul cu pătura şi încercă să nu asculte. Vîrîndu-şi degetele între dinţi, şi le muşcă feroce, ca să nu plîngă, să nu se simtă singură şi pierdută şi să nu-l mai implore pe Cooper s-o ţină în braţe cît timp dormea.

Capitolul 8

Cooper stătea aşezat absolut încremenit, ca un vînător de cerbi. Nemişcat, cu picioarele larg desfăcute, coatele proptite pe genunchii depărtaţi şi bărbia rezemată în mîini. De deasupra, ochii lui o priveau fără să clipească.

Aceasta a fost prima imagine văzută de Rusty a doua zi dimineaţă, trezindu-se. Fu surprinsă, dar reuşi să-şi stăpînească tresărirea. Observă imediat că paravanul pe care-l gîndise cu atîta ingeniozitate şi îl suspendase în jurul ei fusese smuls. Pătura zăcea la picioarele patului.

Se săltă într-un cot, dîndu-şi iritată părul la o parte din ochi.

– Ce faci?

– Trebuie să-ţi vorbesc.

– Despre ce?

– Azi-noapte a nins, zăpadă de cîteva degete.

Îi studie un moment chipul lipsit de expresie, după care spuse, cu mult arţag:

– Dacă vrei să facem un om de zăpadă, n-am chef.

Ochii lui nu şovăiră, deşi îşi dădea seama că făcea un efort de voinţă pentru a-şi stăpîni amarnica pornire de a o sugruma.

– Zăpada e importantă, spuse el calm. După ce se instalează iarna, şansele de a fi salvaţi de-aici se reduc considerabil.

– Înţeleg, răspunse Rusty pe un ton serios, potrivit cu observaţia lui. Ceea ce nu înţeleg, este de ce are implicaţii atît de grave chiar în clipa asta.

– Fiindcă, înainte de a mai petrece o zi împreună, trebuie să lămurim nişte lucruri, să stabilim nişte reguli de bază. Dacă urmează să stăm imobilizaţi aici toată iarna – ceea ce pare a fi o posibilitate foarte reală – atunci trebuie să ajungem la o înţelegere asupra cîtorva probleme.

Rusty se ridică în capul oaselor, ţinîndu-şi însă pătura ridicată pînă la bărbie.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă, terminăm cu bosumflările.

Sprîncenele i se împreunaseră într-o linie dreaptă şi severă, mustrătoare.

– N-am să-ţi înghit asemenea puştisme.

– A, nu? întrebă ea dulce.

– Nu, n-am să-nghit. Nu eşti un copil. Nu te purta aşa.

– Tu ai dreptul să mă insulţi, dar eu ar trebui să întorc şi obrazul celălalt, asta e?

Pentru prima oară, Cooper îşi mută privirea, părînd întristat.

– Probabil n-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus ieri.

– Aşa e, n-ar fi trebuit. Nu ştiu ce gînduri rele ţi-ai cultivat în mintea aia a ta îngustă şi rea, dar nu mă acuza pe mine pentru ele.

Cooper îşi roase un colţ al mustăţii.

– Mă înfuriasem ca dracu' pe tine.

– De ce?

– În primul rînd, fiindcă... nu te prea plac. Dar vreau totuşi să mă culc cu tine. Şi, prin „culcat", nu înţeleg numai culcatul.

Dacă îi trăgea o palmă, n-ar fi putut să fie mai uimită. Buzele i se despărţiră, inspirînd neaşteptat, dar Cooper nu-i lăsă timp să spună nimic.

– Nu e momentul să ne-ascundem după deget, nici să menajăm cuvintele, aşa-i?

– Aşa-i, răspunse ea cu voce răguşită.

– Sper că poţi să-mi apreciezi sinceritatea.

– Pot.

– Bine, să acceptăm un lucru. Sîntem atraşi fizic unul de altul. Spus pe şleau, vrem să ne tăvălim. N-are nici un rost, dar e o realitate.

Privirea lui Rusty coborî în poală. Cooper aşteptă pînă ajunse la capătul răbdării.

– Ei?

– Ei, ce?

– Zi ceva, pentru Dumnezeu.

– Recunosc ambele afirmaţii.

Expiră prelung.

– Bine, deci, ştiind-o, şi ştiind că e ilogic să facem ceva în sensul ăsta, şi mai ştiind şi că o să fie o iarnă a dracului de lungă, trebuie să clarificăm cîteva lucruri. De acord?

– De acord.

– Mai întîi, nu ne mai împroşcăm cu noroi.

Ochii ei căprui-roşcaţi îi aruncară cu o privire îngheţată. Adăugă, morocănos:

– Recunosc că în sensul ăsta am fost mai vinovat decît tine. Hai doar să ne promitem că de-acum încolo terminăm cu agresiunile verbale.

– Promit.

Cooper dădu din cap.

– Vremea va fi duşmanul nostru. Unul înfricoşător. Va trebui să-i acordăm toată atenţia şi energia. Nu ne putem permite luxul certurilor între noi. Supravieţuirea noastră depinde de felul cum cooperăm. Facultăţile noastre mentale depind de modul paşnic în care o facem.

– Ascult.

Tăcu un moment, să-şi adune gîndurile.

– Din cîte înţeleg eu, vom juca două roluri tradiţionale.

– Tu Tarzan, eu Jane.

– Într-un fel. Eu fac rost de mîncare. Tu o găteşti.

– După cum ai subliniat, cu o asemenea lipsă de tact, nu-s o bucătăreasă prea grozavă.

– Vei progresa.

– Am să-ncerc.

– Să nu intri în defensivă dacă-ţi dau sfaturi.

– Atunci, să nu faci remarci răutăcioase despre lipsa mea de talent. La altele, mă pricep.

Ochii lui Cooper coborîră spre buzele ei.

– Nu te pot contrazice.

După un lung moment de tăcere, se ridică.

– Nu-ţi pretind să roboteşti pentru mine.

– Nici eu ţie. Vreau să -mi aduc contribuţia.

– Te voi ajuta la curăţenia cabanei şi a hainelor.

– Mulţumesc.

– Te voi învăţa să ocheşti mai bine, ca să te poţi apăra în lipsa mea.

– În lipsă? întrebă ea cu voce slabă, avînd senzaţia că tocmai îi fugise pămîntul de sub picioare.

Cooper ridică din umeri.

– Dacă vînatul se răreşte, dacă pîrîul îngheaţă, s-ar putea să plec în căutare de hrană.

Avea să înfrunte cu spaimă şi groază perioadele pe care le va avea de petrecut singură în cabană, poate zile de-a rîndul. Pînă şi un Cooper vulgar şi jignitor era preferabil unui Cooper complet absent.

– Iar acum urmează lucrul cel mai important.

Aşteptă pînă-i captă din nou toată atenţia, ochii ei tulburaţi oprindu-se din nou spre el.

– Eu sînt şeful, spuse, bătîndu-se cu degetul în piept. Să nu ne amăgim. Sîntem într-o situaţie pe viaţă şi pe moarte. Oi fi ştiind tu tot ce e de ştiut despre proprietăţile funciare rezidenţiale, şicul Californiei şi stilurile de viaţă ale celor bogaţi şi celebri. Dar aici, toate cunoştinţele astea nu fac o para chioară. Pe terenul tău, poţi face tot ce naiba pofteşti, iar eu spun, spre cinstea ta, „Ai făcut cale lungă, puişor", şi-aşa mai departe. Aici, însă, mă asculţi.

O ustura insinuarea lui că domeniul ei de specialitate nu avea prea mare valoare altundeva decît în Beverly Hills.

– Din cîte-mi amintesc, n-am încercat să-ţi uzurp poziţia de furnizor macho.

– Vezi numai să n-o faci nici de-acum încolo. În sălbăticie, nu există egalitatea între sexe.

Se ridică şi, întîmplător, zări pătura căzută la picioarele patului.

– Încă un lucru: gata cu paravanele astea tîm-

pite. Cabana e prea mică şi stăm prea aproape unul de altul ca să ne mai jucăm de-a ruşinoşii. Ne-am văzut goi. Ne-am atins goi. Nu mai avem secrete. În plus, adăugă el, petrecînd-o cu privirea, dacă te-aş dori destul de tare, nici o pătură nenorocită nu m-ar ţine departe de tine. Iar dacă îmi stătea mintea la viol, aş fi făcut-o pîn-acum de mult.

Privirile li se întîlniră şi se susţinură. În sfîrşit, Cooper îi întoarse spatele.

– E timpul să te scoli. Am şi pus cafeaua la fiert.

În dimineaţa aceea, păsatul de ovăz a fost considerabil mai bun decît fusese cu-o zi în urmă. Cel puţin, nu se mai lipi de cerul gurii ca un sandviş cu unt de arahide vechi. Era asezonat suficient cu sare şi zahăr. Cooper îşi mîncă porţia pînă la ultima înghiţitură, dar n-o învrednici pe Rusty cu nici un compliment.

Nu se simţi ofensată, cum ar fi făcut altădată. Lipsa oricărei critici echivala cu o laudă. Îşi promiseseră doar să nu se mai atace verbal; nu-şi făgăduiseră să se bombardeze cu laude.

După micul dejun, Cooper ieşi din casă, iar cînd reveni la un prînz de biscuiţi şi supă din conservă, îşi făcuse o pereche de schiuri pentru zăpadă, din mlădiţe verzi şi viţe uscate împletite. Şi le legă de ghete şi umblă prin cabană,

făcîndu-i o demonstraţie:

– Cu astea, ne va fi mult mai uşor să navigăm prin ravină, de-aici şi pînă la pîrîu.

Fu plecat toată după-amiaza. Rusty făcu ordine în cabană, dar gospodăria nu-i luă mai mult decît o jumătate de oră. Astfel, rămase fără nici o ocupaţie, pînă îl văzu pe fereastră, la asfinţit, apropiindu-se greoi cu schiurile artizanale.

Se repezi pe verandă să-i ureze bun-venit cu o ceaşcă de cafea fierbinte şi o încercare de zîmbet, simţindu-se cam prost pentru că o bucura atît de mult să-l vadă revenind teafăr şi nevătămat.

Scoţîndu-şi schiurile şi rezemîndu-le de peretele cabanei, Cooper o privi ciudat şi luă cafeaua pe care i-o oferea.

– Mulţumesc.

O studie prin aburii fierbinţi, în timp ce lua o sorbitură.

Rusty observă, cînd duse ceaşca la buze, că acestea erau cojite şi că avea mîinile aspre şi roşii, în pofida mănuşilor de cîrlan pe care le purta tot timpul afară. Vru să-l compătimească, dar se gîndi mai bine. Predica lui din acea dimineaţă descuraja orice, în afară de toleranţa reciprocă.

– Ai avut noroc la pîrîu? îl întrebă.

Cooper arătă spre coşul de peşte, care aparţinuse celor doi Gawrylow.

– E plin. Lăsăm cîţiva aici să îngheţe, pentru zilele cînd nu voi putea coborî rîpa. Şi ar trebui să umplem vase cu apă, în eventualitatea că pompa îngheaţă.

Dînd din cap, Rusty duse coşul cu peşte înăuntru, mîndră de aroma apetisantă a fierturii pe care o făcuse. O preparase din carne de vită uscată, din provizia de conserv. Mireasma umplea toată cabana. Cooper mîncă două castroane pline şi o ferici pe toată ziua spunînd, la sfîrşitul mesei:

– Bunicel.

Zilele urmau acelaşi program de bază. El îşi făcea treburile lui, ea pe ale ei. O ajuta. Îl ajuta şi ea. Se purtau cu o politeţe scrupuloasă, deşi distantă.

Dar, cîtă vreme îşi puteau umple zilele tot mai scurte cu activitate, serile păreau nesfîrşite. Se întuneca mereu mai devreme. Mai întîi, soarele cobora dincolo de liziera copacilor, cufundînd într-o umbră adîncă zona din jurul cabanei, ceea ce făcea ca muncile în exterior să devină riscante şi să se mute înăuntru.

În clipa cînd soarele era înghiţit de orizont, se

lăsa întunericul, deşi în principiu încă ar mai fi fost după-amiază. După ce mîncau de cină şi spălau vasele, nu mai prea aveau mare lucru de făcut. Nu existau destule treburi în casă pentru a-i ţine ocupaţi şi despărţiţi. Nu aveau altceva de făcut decît să se uite în foc, evitînd să se privească unul pe celălalt – ceea ce necesita o concentrare supremă din partea amîndurora.

Prima zăpadă s-a topit a doua zi, dar în noaptea următoare a nins din nou, continuînd şi în timpul zilei. Datorită scăderii constante a temperaturii şi a viscolului, Cooper s-a întors la cabană mai devreme ca de obicei, astfel seara prelungindu-se insuportabil de mult.

Rusty, cu ochii oscilîndu-i încoace şi-ncolo ca două pendule gemene, îl privea cum se plimba prin cabană ca un leu în cuşcă. Cei patru pereţi îi trezeau şi ei sentimente claustrofobice, iar agitaţia lui nu făcea decît s-o irite şi mai mult. Cînd îl văzu scărpinîndu-şi bărbia, lucru pe care observase de mai multe ori că-l făcea, îl întrebă cu asprime:

– Ce e?

Cooper se răsuci în loc, parcă dornic de harţă şi încîntat că în sfîrşit cineva îi dădea prilejul.

– Cu ce?

– Cu tine.

– Ce vrei să zici?

– De ce-ţi tot scarpini bărbia?

– Fiindcă mă mănîncă.

– Te mănîncă?

– Barba. E în faza de mîncărime.

– Ei bine, scărpinatul ăsta mă scoate din minţi.

– Nasol.

– De ce nu te razi, dacă te mănîncă?

– Fiindcă n-am lamă, de-aia.

– Eu...

Se întrerupse, dîndu-şi seama că era pe punctul să facă o mărturisire. Apoi, observînd că ochii i se îngustaseră bănuitor, spuse îngîmfată:

– Eu, da. Am una. Am luat-o cu mine şi acum mă bucur c-am adus-o.

Părăsindu-şi scaunul de lîngă foc, se duse la raftul unde-şi pusese obiectele de toaletă. Le preţuia la fel cum îşi preţuieşte un avar punga cu galbeni. Îi aduse lui Cooper aparatul de ras din plastic, de unică folosinţă.

– Şi mai e ceva. Dă-ţi cu ăsta pe buze, zise, întinzîndu-i tubul de strugurel. Am observat că ţi-au crăpat.

Cooper îi luă din mînă tubul şi scoase prin deşurubare batonul de balsam. Părea dispus să facă vreo cîteva comentarii, dar nu spuse nimic. Rusty rîse, văzîndu-i modul stîngaci cum îşi aplica strugurelul. Cînd termină, îi înapoie tubul cu capacul pus. Ea îi dădu aparatul de ras.

– Poftiţi, vă rog.

– Mulţumesc, zise Cooper, răsucind aparatul în mînă, studiindu-l din toate unghiurile. Întîmplător, n-ai şterpelit şi puţină loţiune pentru mîini?

Rusty şi le ridică. La fel ca ale lui, erau deteriorate de apă, vînt şi ger.

– Arată astea a mîini care să fi văzut vreun strop de loţiune în ultima vreme?

Zîmbetele lui erau atît de rare, încît inima i se topi sub cel pe care i-l aruncă acum. Apoi, cu un gest ce părea reflex, Cooper îi captură o mînă şi-i sărută uşor dosurile degetelor, cu buzele înmuiate de baslamul lucios.

Mustaţa lui îi gîdilă degetele. Şi, printr-o corelaţie bizară care nu avea absolut nici un sens, îi gîdilă şi ceafa. Stomacul lui Rusty execută o serie de salturi mortale.

Dîndu-şi deodată seama ce făcuse, Cooper îi lăsă mîna să cadă.

– Voi folosi aparatul de ras dimineaţă.

Rusty nu dorise să-i elibereze mîna. Da fapt, fusese tentată s-o întoarcă şi să-i acopere cu palma mustaţa şi buzele. Dorea să le simtă mîngîierea în locul acela vulnerabil. Inima îi bătea atît de tare încît îi era greu să vorbească.

– De ce nu te razi acum?

– N-am oglindă. Cu ţepii ăştia, m-aş umple de tăieturi.

– Te-aş putea bărbieri eu.

Un moment, nici unul nu spuse nimic, umplînd numai spaţiul îngust dintre ei cu arcuri luminoase de electricitate sexuală. Rusty nu ştia de unde ţîşnise impulsul. Răsărise doar de nicăieri şi i se supusese pe negîndite – poate fiindcă trecuseră zile în şir de cînd se atinseseră, din cine ştie ce motiv. Se simţea frustrată. La fel cum trupului i se trezeşte pofta pentru o anumită mîncare cînd are nevoie de vitaminele şi mineralele pe care le conţine aceasta, îşi exprimase şi ea inconştient dorinţa de a-l atinge.

– Bine, îi acordă Cooper permisiunea, cu glas scrîşnit.

Nervoasă, acum cînd propunerea ei fusese aprobată, Rusty îşi încleştă mîinile pe mijloc.

– Ce-ar fi... ce-ar fi să te-aşezi acolo lîngă foc. Aduc eu ce trebuie.

– În regulă.

– Îndoaie-ţi gulerul cămăşii înăuntru şi agaţă pe sub el un prosop, spuse ea peste umăr, în timp ce turna apa din ibricul de pe plită într-un castronaş întins. Trase un scaun lîngă al lui şi puse pe tăblia acestuia vasul şi aparatul de ras. Mai luă calupul de săpun de pe raft şi încă un prosop.

– Mai bine să-l umezesc întîi, înmuie Cooper al doilea prosop în apa fiartă. Au, fi-ţi-ar, sudui el, cînd încercă să-l stoarcă.

– E fierbinte.

– Nu, pe bune?

Jonglă cu prosopul opărit dintr-o mînă în alta, înainte de a şi-l trînti în sfîrşit peste partea de jos a feţei, scoţînd cu acest prilej un ţipăt. Şi-l ţinu acolo, deşi Rusty nu pricepea cum era în stare să-l suporte.

– Nu te arde?

Fără a dezlipi prosopul, Cooper dădu din cap, solemn.

– Îl ţii ca să înmoi ţepii, nu?

Confirmă din nou.

– Încerc să fac un clăbuc bun.

Nesigură, îşi umezi mîinile în vasul cu apă fierbinte şi luă bucata de săpun. Cooper îi urmărea fiecare mişcare, pe cînd frămînta săpunul în mîini pînă i se acoperiră cu spumă mirosind a trifoi-alb. Clăbucul părea bogat şi gros ca smîntîna, cum şi-l freca între palme. I se prelingea printre degete, cu un aspect intens de sexy, deşi nu ştia exact din ce motiv.

– Oricînd eşti gata, spuse, venind în spatele lui.

Treptat, Cooper dădu jos prosopul. La fel de treptat, Rusty îşi ridică mîinile spre faţa lui. Privindu-l din unghiul ei de vedere, în spate şi deasupra capului său, trăsăturile feţei lui păreau şi mai aspre, şi mai pronunţate. Genele lui, însă, inspirau

o vulnerabilitate care-i dădu suficient curaj ca să-şi pună palmele pe obrajii lui ţepoşi.

Îl simţi încordîndu-se ca reacţie la atingerea ei. În primul moment, nu-şi mişcă mîinile, ţinîndu-le în schimb neclintite, în timp ce aştepta să vadă dacă avea să-i spună că n-o găsea o idee foarte bună.

Era sortit să nu fie o idee foarte bună.

Se întreba numai care dintre ei avea s-o recunoască primul şi să oprească procedurile. Cooper, însă, nu spuse nimic, şi nici ea nu dorea să se întrerupă, aşa că începu să-şi rotească mîinile pe obrajii lui.

Senzaţia acelei suprafeţe aspre pe palmele ei o ispitea. Îşi mişcă mîinile astfel încît să acopere o zonă mai întinsă. Bărbia lui pătrată avea în mijloc o mică brazdă. Îşi introduse înăuntru marginea unghiei, dar fără s-o exploreze nici pe departe atît de îndelungat pe cît ar fi dorit.

Îşi coborî simultan mîinile pe gîtul lui, netezind cu acest prilej spuma. Degetele îi lunecară peste mărul lui Adam, spre baza gîtului, unde îi simţi pulsul bătînd cu putere. Trăgîndu-şi-le înapoi în susul gîtului şi din nou peste bărbie, îi întîlni buza de jos şi, deasupra acesteia, peria mustăţii.

Încremeni şi inspiră scurt, sperînd că nu era auzită.

– Scuză-mă, murmură.

Desprinzîndu-şi mîinile, le înmuie în apă ca să

şi le clătească. Se aplecă înainte şi-şi cercetă manopera dintr-un alt unghi. Cooper avea pe buza de jos o bucăţică de săpun, iar puţină spumă îi rămăsese agăţată în firele blonde de păr ale mustăţii.

Cu degetul umed, şterse scama de săpun, apoi îi frecă mustaţa pînă cînd spuma dispăru.

Din pieptul lui Cooper emană un sunet slab. Rusty înlemni, iar ochii i se repeziră spre ai lui.

– Continuă, mîrîi el.

Cu chipul acoperit parţial de spuma albă, n-ar fi trebuit să reprezinte nici o ameninţare. Ochii, însă, i se aprinseseră. Scăpărau în lumina focului. Putea distinge jocul flăcărilor în adîncurile lor şi simţea o violenţă încordată, pe care Cooper şi- o controla cu mare efort. O îndemnă să se retragă din nou în spatele lui, la adăpost.

– Să nu mă tai, o preveni Cooper, cînd Rusty îi ridică la bărbie aparatul de ras.

– Nu te tai, dacă stai nemişcat şi-ţi ţii gura.

– Ai mai făcut vreodată aşa ceva?

– Nu.

– De-asta mă temeam.

Se opri din vorbit, cînd Rusty îi trase pentru prima oară lama peste obraz.

– Pîn-aici, toate bune, spuse ea încet, înmuind aparatul în apă.

Cooper bombăni ceva, încercînd să-şi ţină

gura nemişcată, dar Rusty nu-i înţelese spusele. Se concentra prea tare să-l bărbierească bine fără a-i ciupi pielea. Cînd jumătatea de jos a feţei lui fu curată, lăsă să-i scape un oftat adînc de uşurare şi de satisfacţie.

– Neted ca un fund de bebeluş.

Din adîncurile pieptului lui Cooper se rostogoli un rîs profund. Rusty nu-l mai auzise niciodată rîzînd cu amuzament sincer. De obicei, rarele lui rîsete erau îngheţate de cinism.

– Încă nu te umfla în pene. N-ai terminat. Nu-mi uita gîtul. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă cu lama aia.

– Nu-i chiar atît de ascuţită.

– Asta-i cel mai rău.

Agită aparatul prin apă ca să-l ude, apoi îi puse o mînă sub bărbie.

– Lasă capul pe spate.

Şi-l lăsă. I se rezemă de sîni, greu. Rusty, incapabilă un moment să se mişte, rămase cu briciul în dreptul beregăţii lui. Mărul lui Adam îi tresări, într-o înghiţitură involuntară, convulsivă. Ca să-şi alunge din minte poziţia în care se aflau, îşi concentră atenţia spre ceea ce avea de făcut, lucru care nu reuşi decît să înrăutăţească situaţia. Trebuia să se înalţe pe vîrfuri şi să se aplece înainte, ca să vadă mai bine. Cînd îi termină de bărbierit gîtul, capul lui Cooper îi stătea cuibărit între sîni,

lucru de care erau amîndoi acut conştienţi.

– Gata.

Făcu un pas înapoi şi lăsă aparatul să cadă de parcă ar fi fost singurul corp delict incriminator într-un proces de omucidere.

Cooper îşi smulse prosopul de la gît, îngropîndu-şi faţa în el. Un răstimp ce păru să dureze cîteva ore, nu se mişcă, nici nu coborî prosopul.

– Cum te simţi? îl întrebă ea.

– Extraordinar. Mă simt minunat.

Apoi, se ridică brusc şi aruncă prosopul pe scaun. Smulgîndu-şi haina din cuiul de lîngă uşă, o îmbrăcă, împingîndu-şi îndîrjit braţele prin mîneci.

– Unde te duci? se nelinişti Rusty.

– Afară.

– De ce?

Cooper îi aruncă o privire pîrjolitoare, deloc în ton cu viforniţa ce sufla dincolo de uşa deschisă:

– Crede-mă, e mai bine să nu ştii.

Continuă să se comporte în acelaşi mod volatil pînă a doua zi la amiază. Toată dimineaţa vremea fu rea, aşa că stăteau blocaţi în cabană. În majoritatea timpului, Cooper n-o luă în seamă. Rusty

răspunse cu aceeaşi monedă. După cîteva încercări nereuşite de a face conversaţie, renunţă, cufundîndu-se într-o tăcere posacă, potrivită cu a lui.

Fu o uşurare cînd viscolul îşi încetă urletul necontenit, iar Cooper anunţă că se ducea să arunce o privire. Rusty era îngrijorată pentru siguranţa lui, dar se abţinu să-l reţină în casă. Aveau nevoie de spaţiu ca să respire, departe unul de altul.

În plus, îi trebuia puţină intimitate. Cooper nu era singurul care avusese mîncărimi în ultima vreme. Incizia de pe picior o sîcîia încontinuu. Pe măsură ce începea să se sutureze, pielea de întindea, uscată. Hainele nu făceau decît să-i agraveze situaţia. Ajunse la concluzia că trebuia să-şi scoată firele. Mai decise şi că prefera să şi le smulgă singură, decît să-l mai amestece pe Cooper, mai ales din moment ce relaţia lor era atît de zguduită, iar el îşi schimba atît de imprevizibil stările de spirit.

Plecase doar de cîteva minute, cînd Rusty se dezbrăcă de tot, hotărînd să profite de ocazie pentru a se spăla pe tot trupul. După ce termină, se aşeză în faţa focului, înfăşurată într-o pătură, ca să se încălzească. Îşi propti piciorul rănit pe genunchiul celuilalt, examinîndu-l. Cît de greu îi putea fi să taie acele fire şi să le scoată?

Altădată gîndul i-ar fi pus în gît noduri cît ouăle

de gîscă, acum abordă problema pragmatic. Primul obstacol constă în găsirea unui obiect cu care să reteze firele de mătase. Cuţitul pe care i-l dăduse Cooper era prea masiv. Singurul destul de tăios şi delicat din toată baraca era aparatul de ras.

Păruse o idee bună, dar cînd potrivi lama de-a curmezişul primei cusături, gata să muşte din fir, îşi dădu seama că mîna îi transpira de frică. Trăgînd adînc aer în piept, atinse firul se mătase cu tăişul.

Uşa zbură de perete şi Cooper dădu buzna, cu tot cu schiurile în picioare. Îşi acoperise capul cu o blană şi era încotoşmănat de la gît pîn-la bocanci. Propria respiraţie îi îngheţase în mustaţă, albind-o fantomatic. Rusty scoase un ţipăt de surpriză şi de scurtă spaimă.

Mirarea ei, însă, nu se putea compara cu a lui. Şi ea era o apariţie la fel de supranaturală ca el, deşi într-un cu totul alt sens. Profilată pe focul din cămin, prin păr i se distingea strălucirea flăcărilor. Ţinea un picior peste celălalt, expunîndu-şi ispititor coapsa goală, pe toată lungimea. Pătura cu care se învelise după baie îi alunecase de pe umeri, dezvăluind aproape complet un sîn. În timp ce ochii lui Cooper se aţinteau asupra acestuia, sfîrcul se întări de frigul intrat pe uşă.

Închise uşa.

– Ce naiba te-a apucat să şezi aici aşa?

– Credeam că plecaseşi pentru mai multă vreme.

– Putea să intre oricine! mugi el.

– Ca de pildă?

– Ca... ca...

La naiba, nu-i putea trece prin minte nici o altă persoană care ar mai fi putut năvăli în casă aşa cum făcuse el, fără a bănui că avea să găsească o asemenea privelişte stupefiantă într-o cabană grosolană din sălbăticiile canadiene. Îşi simţi pantalonii întinşi de erecţia instantanee. Fie lui Rusty efectiv nu-i trecea prin minte ce efect avea asupra lui, fie ştia şi profita răutăcioasă ca să-l scoată din minţi. Oricum, rezultatul era acelaşi.

Nervos, îşi smulse blana de pe cap şi o scutură de zăpadă. Mănuşile zburară care-ncotro. Trase de şireturile schiurilor din picioare.

– Revenind la întrebarea iniţială, ce dracu' făceai?

– Îmi scoteam firele.

Haina se agăţă de cîrligul într-a cărui direcţie fusese azvîrlită.

– *Ce?*

Poziţia lui – acea atitudine atotştiutoare, arogantă, condescendentă, masculină – o rîcîia ca o piatră ponce. Ca să nu mai vorbească şi de tonul superior al glasului. Îl privi direct în ochi.

– Mă mănîncă. Rana s-a închis. E timpul să le tai.

– Cu lama de ras?

– Şi ce propui?

Cooper traversă podeaua din trei paşi furioşi, scoţîndu-şi din mers cuţitul de la cingătoare. Cînd îngenunche în faţa ei, Rusty se chirci, trăgîndu-şi strîns pătura pe trup.

– Nu le poţi tăia cu *ăla!*

Cu o expresie neînduplecată, Cooper deşurubă mînerul cuţitului şi scutură afară cîteva instrumente despre a căror prezenţă acolo Rusty n-avusese idee. Printre ele se afla şi o forfecuţă mică. În loc de a fi bucuroasă, se înfurie.

– Dacă le-ai avut pe astea tot timpul, de ce mi-ai tăiat unghiile cu satîrul ăla?

– Aşa mi-a venit. Acum, dă-mi piciorul, întinse el mîna.

– Mi le tai eu.

– Dă piciorul încoace.

Enunţă fiecare cuvînt cu dicţiune pedantă, privind-o pe sub sprîncenele încruntate.

– Dacă nu mi-l dai, bag mîna sub pătura aia şi-l scot singur.

Glasul îi coborî într-o tonalitate seducătoare.

– Fără să mai zic ce s-ar putea să întîlnesc pînă dau de el.

Grăbită, Rusty îşi aruncă piciorul gol afară de

sub pătură.

– Mulţumesc, replică el sarcastic.

– Îţi picură mustaţa pe mine.

Promoroaca începea să se topească. Cooper se şterse cu mîneca, dar nu-i dădu drumul piciorului. Arăta mic şi palid, în mîna lui largă. Pe Rusty o încînta nespus senzaţia, dar înfruntă plăcerea. Se angajă într-un război lăuntric, cînd Cooper îi potrivi călcîiul în locul dintre coapsele lui. Rusty căscă gura, simţind umflătura solidă ce-i umplea golul din talpă.

Ochii lui se ridicară spre ea, sardonici:

– Care-i treaba?

O provoca să-i spună. Mai curînd murea, decît să-i dea de înţeles că observase.

– Nimic, răspunse ea cu nonşalanţă. Ai mîinile reci, atîta tot.

Licărul din ochii lui îi demonstră că-i descoperise minciuna. Zîmbind, îşi înclină capul spre ceea ce avea de făcut. Tăierea firelor de mătase nu le creă probleme nici unuia dintre ei. Rusty se gîndea că ar fi putut-o face la fel de uşor ea însăşi. Cînd, însă, Cooper luă o mică pensetă şi apucă primul fir tăiat, îşi dădu seama că greul abia începea.

– N-o să te doară, dar s-ar putea să te usture puţin, o avertiză el.

Trase scurt, scoţînd firul. Instinctiv, piciorul lui

Rusty se încordă, împingîndu-l.

– Of, Doamne, gemu el. Nu face asta.

Nu, n-avea s-o facă. Categoric, nu. Din acel moment, urma să-şi ţină piciorul neclintit ca un bolovan, chiar de-ar fi trebuit să-i smulgă firele cu dinţii.

Cînd penseta scoase ultimul fir, ochii lui Rusty se umpluseră cu lacrimi de tensiune şi nelinişte. Cooper procedase cît putea de blînd, şi-i era recunoscătoare, dar nu fusese deloc plăcut. Îi puse mîna pe umăr.

– Îţi mulţumesc, Cooper.

El îi dădu mîna la o parte.

– Îmbracă-te. Şi grăbeşte-te cu cina, ordonă el, cu graţia unui om al cavernelor. Mor de foame.

Nu peste mult timp, începu să bea.

Capitolul 9

Ulcioarele cu whisky se număraseră printre proviziile lui Quinn şi Reuben Gawrylow. Cooper le descoperise în ziua cînd făcuseră curăţenie în cabană. Plesnise din buze, cu nerăbdare. Asta se întîmplase înainte de a gusta din whisky. Dăduse peste cap o duşcă zdravănă şi înghiţise pe nemestecate – lichidul arăta destul de vîscos ca să-l fi putut mesteca. Era fulger alb, rază de lună, basamac, şi se prăbuşise în stomacul lui, arzător ca un meteorit.

Rusty rîsese de tusea lui spasmodică. Cooper însă nu fusese amuzat. După ce-şi regăsise uzul coardelor vocale, o informase sumbru că faptul de a-şi fi ars esofagul nu era deloc comic.

Pînă acum, nu se mai atinsese de ulcioarele cu whisky. De astă dată, băutul nu mai avu nimic distractiv.

După ce înteţi focul, destupă un vas cu lichidul mirositor. Rusty se miră, dar nu spuse nimic, în timp ce Cooper lua o înghiţitură, cu titlu de încercare. Apoi, încă una. La început, crezu că bea ca să se încălzească. Expediţia lui afară fusese scurtă, dar suficientă pentru ca mustaţa să-i îngheţe. Fără- ndoială, frigul îl pătrunsese pînă-n măduva oaselor.

Această scuză, însă, nu fu mult timp valabilă. Cooper nu se opri la primele două înghiţituri. Luă ulciorul cu el, în faţa căminului, şi bău o cantitate egală cu cîteva cocktail-uri, înainte ca Rusty să-l cheme la masă. Spre iritarea ei, aduse şi ulciorul şi-şi turnă o cantitate aberantă de whisky în ceaşca de cafea. Sorbi din ea printre îmbucături din tocana de iepure pe care i-o preparase.

Rusty cîntări posibilitatea de a-l preveni să nu bea prea mult dar, după un timp, se simţi constrînsă să spună ceva; regularitatea cu care bea din cana de tablă o neliniştea.

Dacă leşina? Ar fi trebuit să rămînă acolo unde cădea, ea neputîndu-l ridica în veci. Îşi aminti cu cît efort îl tîrîse afară din fuzelajul sfărîmat al avionului. Atunci, o mare parte din putere i se datorase adrenalinei. Dar dacă se aventura afară şi se rătăcea? O mie de posibilităţi îngrozitoare se înghionteau prin mintea ei.

Într-un tîrziu, spuse:

– Credeam că nu puteai să bei poşirca aia.

Cooper nu-i înţelese just îngrijorarea. O luă drept reproş.

– Nu mă crezi destul de bărbat?

– Cum? întrebă ea uimită. Nu. Vreau să zic, da, cred că eşti un bărbat adevărat. Credeam că nu-ţi place gustul.

– Nu beau fiindcă mi-ar plăcea gustul. Beau pentru că mi s-a terminat tot ce-i bun şi asta-i tot ce am.

Avea sămînţă de scandal. Îi distingea în ochi invitaţia, o auzea în inflexiunile mîriite ale glasului. Rusty era destul de isteaţă ca să nu tragă leul de coadă, chiar dacă-i atîrna afară printre gratiile cuştii. Şi avea atîta minte ca să nu-i arate lui Cooper steguleţul roşu, cînd chipul acestuia dădea cele mai flagrante semne de pericol.

În actuala lui stare de spirit, era mai bine să-l lase în pace, fără a-l provoca, deşi trebuia să facă eforturi pentru a tăcea. Tare-ar mai fi vrut să-i arate ce prostie făcea bînd ceva ce nu-i plăcea, numai fiindcă avea chef să se îmbete.

Ceea ce era evident că dorea. Aproape că-şi răsturnă scaunul, cînd se ridică de la masă. Numai nişte reflexe antrenate, repezi şi sigure, împiedicară scaunul să cadă la podea. Reveni spre vatră. Acolo, continuă să bea posomorît, în timp ce Rusty spăla vasele.

Cînd termină, măturǎ pe jos – mai mult ca să aibă o ocupaţie, decît fiindcă ar fi fost nevoie. Oricît părea de incredibil, ajunsese să fie mîndră cu ordinea şi curăţenia pe care le menţinea în cabană.

În cele din urmă, toate treburile se terminară, iar Rusty rămase stîngace în mijlocul încăperii, întrebîndu-se ce să facă mai departe. Cooper stătea ghemuit în scaun, bînd statornic, cu privirea mohorîtă spre foc. Cel mai cuminte lucru ar fi fost să dispară din preajma lui, dar baraca lor nu avea decît o singură cameră. Nici nu putea fi vorba să iasă la o plimbare. Nu-i era deloc somn, însă patul era singura variantă.

– Cred... că mă culc, Cooper. Noapte bună.

– Stai jos.

Deja în drum spre pat, se opri brusc. Nu atît cuvintele lui o opriseră, cît tonul pe care le rostise. Ar fi preferat un ordin strident, în locul acelei cereri ucigător de calme.

Răsucindu-se, îl privi întrebătoare.

– Stai jos, repetă el.

– Voiam să...

– Stai jos.

Autoritatea lui îi declanşă un răspuns rebel, dar Rusty se stăpîni. Nu era o cîrpă de şters pe jos, dar nici bătută-n cap nu era. Numai o tîmpită s-ar fi luat de piept cu Cooper cînd se afla într-o

asemenea dispoziţie. Ursuză, străbătu odaia şi se trînti pe scaunul din faţa lui.

– Eşti beat.

– Exact.

– Perfect. Fii ridicol. Fă-te de rîs. Puţin îmi pasă. Dar e un spectacol jenant. Aşa că, dacă nu te superi, prefer să mă culc.

– Mă supăr. Stai unde eşti.

– De ce? Ce importanţă are? Ce vrei?

Cooper luă o înghiţitură din ceaşcă, privind-o peste buza îndoită a acesteia.

– Cînd mă turtesc, am chef să stau aici şi să mă uit la tine şi să mi te imaginez...

Bău încă o duşcă, apoi spuse, cu o răgîială suculentă:

– Goală.

Rusty sări de pe scaun ca şi cum ar fi catapultat-o un arc automat. Se părea că nici un nivel al beţiei nu putea moleşi reflexele lui Cooper. Braţul lui se repezi. O apucă de mînecă, o trase la loc şi o aşezǎ pe scaun.

– Ţi-am spus să stai unde eşti.

– Dă-mi drumul.

Rusty îşi smulse braţul. Acum era atît furioasă, cît şi tematoare. Aceea nu era o farsă prostească de beţiv, sau incapacitatea certăreaţă a omului beat de a fi rezonabil. Încercă să se convingă că nu i-ar fi făcut nici un rău, dar, la o adică, n-avea

de unde să ştie, nu? Poate că alcoolul era catalizatorul care-i descătuşa violenţa pînă atunci controlată.

– Lasă-mă-n pace, spuse ea, cu curaj prefăcut.

– Nu intenţionez să te ating.

– Atunci?

– Zi-i un soi de... autoîmplinire masochistă, coborî el pleoapele, sugestiv. Sînt convins că-i poţi atribui denumirea corectă.

Rusty se înroşi toată de ruşine.

– Ştiu denumirea *ta* corectă. Ba chiar, mai multe.

Cooper rîse.

– Păstrează-le. Le-am auzit pe toate. În loc să găseşti epitete pe care să mi le arunci, continuă el, după ce sorbi din ceaşcă, hai mai bine să vorbim despre tine. Despre părul tău, de exemplu.

Rusty îşi încrucişă braţele peste mijloc şi privi spre tavan, imagine vie a supremei plictiseli.

– Ştii ce mi-am spus prima oară cînd ţi-am văzut părul?

Spiritul ei necooperant şi refuzul de a răspunde nu-l descurajau. Îndoindu-se din mijloc, şopti:

– M-am gîndit ce plăcut ar fi să mi se întindă peste burtă.

Rusty îşi coborî ochii din nou spre ai lui. Aceş-

tia erau sticloşi şi nu numai datoriă alcoolului. Nu aveau expresia vidă a băutorului înveterat. Centrele lor, întunecate, scînteiau aprig. Şi glasul i se limpezise deja. Nu mai lungea cuvintele. I-ar fi fost imposibil să-l înţeleagă greşit – sau chiar să se prefacă.

– Stăteai în lumina soarelui, pe pistă. Vorbeai cu un bărbat... cu tatăl tău. Pe-atunci, însă, nu ştiam că ţi-era tată. Te-am privit îmbrăţişîndu-l, sărutîndu-l pe obraz. Mi-am zis: „Ticălosul ăla băftos ştie cum e să te joci cu părul ei în pat."

– Termină, Cooper.

Pumnii i se încleştaseră lîngă trup. Se îndreptase de spate cît era de înaltă, rigidă ca o rachetă în pragul lansării.

– Cînd ai urcat în avion, am vrut să întind mîna şi să te-ating pe păr. Îmi venea să-l apuc în ambele mîini, să trag de el ca să- ţi mişc capul la înălţimea şoldurilor mele.

– Încetează!

Cooper se întrerupse brusc, pentru a mai trage o duşcă de whisky. Dacă era cu putinţă, ochii îi deveniră şi mai întunecoşi, şi mai sinistri.

- Îţi place s-auzi aşa ceva, nu?

– Nu.

– Îţi place să ştii că ai o asemenea putere asupra bărbaţilor.

– Te înşeli. Amarnic. Mă simţeam extrem de

prost că eram singura femeie din avionul acela.

Cooper murmură o obscenitate şi mai bău o înghiţitură.

– La fel ca azi?

– Azi? Cînd?

Îşi puse ceaşca deoparte fără a vărsa o singură picătură. Coordonarea mişcărilor, la fel ca reflexele, îi era încă impecabilă. Era rău şi vulgar la beţie, dar nu împiedicat. Se aplecă înainte, pînă dincolo de marginea scaunului, apropiindu-şi faţa la cîţiva centimetri de a ei.

– Cînd am intrat şi te-am găsit ghemuită goală sub pătura aia.

– N-am făcut-o cu intenţie. A fost o eroare de calcul. N-aveam de unde să ştiu că te întorceai atît de repede. Niciodată n-ai mai făcut-o. De obicei, lipseşti ceasuri în şir. De-asta m-am hotărît să mă spăl pe trup în lipsa ta.

– Încă din clipa cînd am intrat pe uşă am ştiut că te spălaseşi, spuse el cu glas scăzut, trepidant. Ţi-am simţit mirosul de săpun pe piele.

Ochii îi coborîră peste ea, ca şi cum i-ar fi văzut pielea dezgolită, nu puloverul tricotat în fir gros.

– Mi-ai dăruit o imagine a sînului, nu-i aşa?

– Nu!

– Pe dracu'.

– Nu-i adevărat! Cînd mi-am dat seama că

pătura alunecase, am...

– Prea tîrziu. Ţi-l văzusem. Sfîrcul. Roz. Tare.

Rusty inspiră de cîteva ori, întretăiat. Discuţia aceea bizară avea un efect ciudat asupra ei.

– Nu mai spune nimic. Ne-am promis unul altuia să nu mai vorbim agresiv.

– Nu sînt agresiv. Decît cu mine, poate, dar nu cu tine.

– Ba da, ba da, eşti. Te rog, Cooper, să terminăm odată. Nici nu ştii...

– Ce spun? Ba ştiu. Ştiu exact ce spun.

O privi drept în ochi.

– Ţi-aş putea săruta sfîrcurile o săptămînă încheiată şi tot nu m-aş sătura.

Răguşeala alcoolică a glasului său făcea cuvintele să răsune abia auzit, dar Rusty le distinse. O intoxicau. Se clătină nesigură sub impactul lor. Scînci, închizînd ochii, cu speranţa de a reteza vorbele scandaloase şi imaginile pe care i le inspirau în minte.

Limba lui mişcîndu-i-se peste piele, moale şi umedă, tandră şi arzătoare, aspră şi excitantă.

Ochii i se deschiseră brusc, privindu-l încruntaţi, în defensivă.

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa.

– De ce?

– Nu-mi place.

Cooper îi adresă un zîmbet îngîmfat şi sceptic.

– Nu-ţi place să-ţi spun cît de mult am vrut să-ţi pun mîinile peste tot. Cum mi-am închipuit coapsele tale deschizîndu-se pentru mine? Cum mă culc în patul ăla nenorocit noapte de noapte, ascultîndu-ţi respiraţia şi dorind să intru în tine atît de adînc încît...

– Gata! sări Rusty de pe scaun, împingîndu-se pe lîngă el, într-o încercare de a fugi afară pe uşa cabanei. Ar fi supravieţuit mai uşor în gerul amarnic, decît în căldurile lui Cooper.

Fu prea rapid pentru ea. Nu apucă să ajungă la uşă. Înainte de a fi făcut doi paşi, o cuprinsese într-o îmbrăţişare imposibil de desfăcut. Îi arcui spatele, aplecîndu-se peste ea. Respiraţia lui îi scălda fierbinte faţa înfricoşată.

– Dacă destinul meu a fost să naufragiez în pustietatea asta uitată de Dumnezeu, de ce-a trebuit să ajung cu o femeie care arată ca tine? Hm? o zgudui el încet, ca şi cum ar fi aşteptat o explicaţie logică. De ce-a trebuit să fii atît de-al dracului de frumoasă? De sexy? Să ai o gură concepută spre a iubi un bărbat?

Rusty încerca să se elibereze.

– Nu vreau. Dă-mi drumul.

– De ce n-am putut rămîne blocat aici cu una urîtă şi cuminte? O femeie pe care s-o pot avea la pat, fără a rămîne cu regretul. Una care să-mi fie recunoscătoare că-i dau atenţie. Nu cu o

curviştină superficială, care-şi face de cap scoţînd bărbaţii din minţi. Nu cu o mondenă. Nu cu *tine*.

– Te previn, Cooper, scrîşni ea din dinţi, zbătîndu-se lipită de el.

– Una mult mai neatrăgătoare, dar *folositoare*. O femeie care ştie să gătească, zîmbi Cooper cu răutate. Pariez că găteşti grozav. În pat. Acolo găteşti tu. Fac prinsoare că acolo-ţi serveşti specialităţile cele mai gustoase.

Îşi strecură mîinile sub fesele lui Rusty, ridicînd-o cu putere şi repezindu-şi şoldurile înainte, pentru a intra în contact cu partea inferioară a trupului ei.

– Simţi vreun fior, ştiind că ai efectul ăsta asupra mea?

O treceau fiori, dar nu de genul la care se referea el. Intimitatea aceea cu duritatea lui îi tăia răsuflarea. I se agăţă de umeri să nu cadă. Privirea i se ciocni cu a lui. Cîteva secunde, se înfruntară astfel.

Apoi, Rusty rupse legătura, împingîndu-l. Îl dispreţuia profund pentru că o făcea să treacă prin aşa ceva. Dar mai era şi ruşinată de propria ei reacţie involuntară faţă de tot ceea ce-i spusese. Fusese fugitivă, însă, un moment, ar fi putut alege oricare dintre căi.

– Nu te mai apropia de mine, spuse ea cu o voce tremurînd de hotărîre. Vorbesc serios. Dacă

mai faci un pas, încerc pe tine cuţitul ăla pe care mi l-ai dat. Auzi ce-ţi spun? Niciodată să nu mai pui mîna pe mine.

Trecu pe lîngă el cu paşi mari şi se trînti pe pat cu faţa în jos, răcorindu-şi cu cearceaful aspru obrajii înfierbîntaţi.

Cooper rămase în mijlocul camerei. Îşi ridică ambele mîini şi-şi greblă cu ele părul lung, trăgîndu-şi-l dureros înapoi din jurul feţei. Apoi, se prăbuşi la loc în scaunul din faţa căminului, luînd ulciorul şi cana de tinichea.

Cînd Rusty îndrăzni să privească spre el, încă mai stătea mohorît acolo, bînd whisky.

A doua zi dimineaţă, intră în panică, văzînd că patul lui nu era desfăcut. Ieşise în timpul nopţii? I se întîmplase cumva ceva îngrozitor? Dînd în lături pătura – nu-şi amintea cînd se acoperise cu ea seara – o luă la goană spre uşă şi o deschise.

Se rezemă de tocul uşii, uşurată, cînd îl văzu pe Cooper. Spărgea lemne. Cerul era senin. Soarele strălucea. Ţurţurii care în ajun atîrnaseră sub streşini picurau acum neîncetat. Temperatura era relativ moderată. Cooper nici măcar nu-şi luase pufoaica. Avea poalele cămăşii scoase din pan-

taloni şi, cînd se întoarse, Rusty văzu că era descheiată.

O zări, dar nu spuse nimic, în timp ce arunca alţi cîţiva butuci pe grămada crescîndă de lîngă verandă. Chipul lui avea o tentă verzuie şi avea cearcăne vinete sub ochii injectaţi.

Rusty se retrase în casă, lăsînd însă uşa deschisă, să intre aer curat. Era totuşi cam frig, dar razele soarelui aveau un efect purificator. Păreau să risipească ostilitatea ce pîndea prin umbrele cabanei.

În grabă, Rusty îşi spălă faţa şi se pieptănă. Focul de sub plită se stinsese complet. Între timp, dobîndise dibăcia de a pune surcele şi a aprinde unul nou. Peste cîteva minute, plita era destul de încinsă pentru a fierbe cafeaua.

În mod excepţional, deschise o cutie de şuncă şi prăji feliile într-o tigaie. Aroma cărnii de porc o făcea să-i lase gura apă; spera să-i stimuleze şi apetitul lui Cooper. În loc de ovăz, fierse orez. Şi-ar fi oferit propria virtute în schimbul unui pachet de margarină. Din fericire, nu avea posibilitatea de a încheia tîrgul, aşa că se mulţumi să scurgă unsoarea şuncii peste orez, care, ca prin minune, ieşise tocmai bun.

Cu gînduri mari, desfăcu o cutie de piersici, le puse într-un castron şi duse toată mîncarea pe masă. Nu mai auzea trosnetele lemnelor sparte,

bănuind astfel că şi Cooper avea să vină curînd.

Avu dreptate. Intră peste cîteva momente. Avea pasul mult mai stîngaci decît de obicei. În timp ce se spăla pe mîini la chiuvetă, Rusty luă din trusa sanitară două tablete de aspirină şi i le puse pe farfurie.

Cînd ajunse la masă, Cooper le privi, după care le luă cu paharul de apă aflat lîngă tacîmul lui.

– Mulţumesc.

Cu mişcări atente, se instală pe scaun.

– N-ai pentru ce.

Rusty avu atîta minte să nu rîdă, stilul grijuliu al mişcărilor lui indicînd gravitatea mahmurelii. Îi turnă o ceaşcă de cafea neagră tare şi i-o dădu. Cînd mîna lui se întinse s-o ia, văzu că tremura. Gimnastica spartului de lemne fusese o pedeapsă autoimpusă pentru dezmăţul cu whisky. Se bucura că nu-şi tăiase un deget. Sau chiar mai rău.

– Cum te simţi?

Fără să-şi mişte capul, Cooper o privi.

– Mă dor genele.

Rusty îşi stăpîni zîmbetul. Mai rezistă şi imboldului de a întinde mîna peste masă pentru a-i ridica de pe frunte şuviţele de păr transpirat.

– Poţi mînca?

– Aşa cred. Ar trebui să pot. Am stat cîteva

ore, am impresia, în... în spate. Dacă mai am în burtă pereţii stomacului, oricum, ei sînt tot ce mi-a rămas.

În timp ce se aşeza, adus de umeri şi ţinîndu-şi atent mîinile de-o parte şi de alta a farfuriei, unde şi le pusese, Rusty servi mîncarea. Îi tăie pînă şi şunca în bucăţele mici, înainte de a readuce farfuria în faţa lui. Inspirînd adînc, Cooper luă furculiţa şi îmbucă nesigur. Cînd se încredinţă că dumicatul avea să-i rămînă în stomac, mai luă unul, apoi încă unul, ajungînd curînd să mănînce normal.

– E bună, spuse, după cîteva minute de tăcere.

– Îţi mulţumesc. Mai bună decît păsatul de ovăz, în mod excepţional.

– Mda.

– Am observat că s-a mai încălzit afară.

De fapt, ceea ce observase era că exerciţiul fizic îi făcuse părul de pe piept să se cîrlionţeze de umezeală. Îşi încheiase majoritatea nasturilor de la cămaşă, înainte de a fi venit la masă, dar era deschisă destul de larg ca să-i poată întrezări pieptul acela impresionant.

– S-ar putea să avem noroc şi s-o mai ţină cîteva zile aşa, pînă la următoarea furtună.

– Ar fi plăcut.

– Hmm. Aş putea face multe treburi pe-aici.

Nu mai purtaseră niciodată o conversaţie convenţională şi politicoasă. Acel schimb de sporovăieli inutile era mai penibil decît fuseseră toate certurile lor, aşa că renunţară amîndoi. Într-o tăcere atît de adîncă încît se auzea apa picurînd afară de pe streşini, îşi terminară masa şi băură fiecare cea de-a doua ceaşcă de cafea.

Cînd Rusty se ridică să strîngă masa, Cooper spuse:

– Cred că aspirina mi-a ajutat. Aproape mi-a trecut durerea de cap.

– Mă bucur.

Îşi drese glasul sonor, trebăluind cu cuţitul şi furculiţa pe care le lăsase în farfuria goală.

– Ascultă, pentru aseară, nu... n-am nici o scuză.

Rusty îi zîmbi cu înţelegere.

– Dacă puteam suporta gustul whisky-ului ăluia, poate că şi eu m-aş fi îmbătat. Am avut multe momente, de la prăbuşire încoace, cînd mi-am dorit o evadare de acest gen. Nu e nevoie să-ţi ceri scuze.

Revenind la masă, întinse mîna după farfuria lui. Cooper i-o prinse. Gestul, spre deosebire de toate celelalte fapte ale lui de cînd se cunoscuseră, era nesigur, ezitant.

– Încerc să-mi cer iertare pentru lucrurile pe care ţi le-am spus.

Privindu-i creştetul capului, unde părul îi creştea în jurul unui vîrtej băieţesc, Rusty întrebă încet:

– Ai vorbit serios, Cooper?

Ştia ea ce făcea. Îl invita să facă împreună dragoste. Îl dorea. Nu mai avea nici un sens să se amăgească. O atrăgea cum nu i se mai întîmplase cu nici un bărbat. Şi se părea că atracţia era reciprocă.

N-aveau să rămînă cu nici un chip întregi la minte, dacă nu-şi satisfăceau acea arzătoare dorinţă fizică. Puteau răzbi prin iarnă fără a deveni amanţi, dar pînă-n primăvară aveau să ajungă doi maniaci în delir. Dorinţa lor pasională, oricît de nerezonabilă era, nu mai putea fi reprimată.

O relaţie între ei ar fi fost imposibilă în împrejurări normale. Circumstanţele lor, însă, se aflau cu mult în afara normalului. Pur şi simplu nu era practic să examineze eventuala compatibilitate între stilurile, politicile sau filosofiile lor de viaţă. Nu contau. Ceea ce conta – şi încă foarte mult – era nevoia omenească fundamentală de intimitate cu sexul opus.

Cooper ridică încet capul.

– Ce-ai zis?

– Te-am întrebat dacă ai vorbit serios – cu tot ce mi-ai spus.

Ochii lui nici nu clipiră.

– Da. Foarte serios.

Era un om de acţiune, nu al vorbelor. Întinse mîinile şi-şi încovoie degetele pe după ceafa ei, trăgîndu-i capul în jos s-o sărute. Scoase un sunet ca al unui animal sălbatic ospătîndu-se, în timp ce-şi folosea buzele pentru a le despărţi pe ale ei. Limba lui îi pătrunse în gură, iscoditoare. Rusty o primi cu bucurie.

Cooper se ridică, poticnindu-se dezechilibrat. De astă dată, scaunul se răsturnă de-a binelea. Căzu pe podea cu o bufnitură. Nu observă nici unul dintre ei. Braţele lui îi cuprinseră talia, ale ei gîtul. Îi lipi strîns trupul de al său. De unde ea şi-l arcuia, el şi-l potrivea pe deasupra.

– O, Doamne!

Îşi smulse gura de pe a ei, apăsîndu-i-o pe gît. Degetele unei mîini îi răvăşeau părul, răsfirîndu-l şi răsucindu-l printre ele. Se încîlci fără speranţă în strînsoarea lui, adică exact ceea ce dorea. Îi trase capul îndărăt şi o privi în ochi. Chipul lui era încordat de dorinţă.

Rusty îi înfruntă privirea, fără sfială.

– Mai sărută-mă, Cooper.

Gura lui i-o cotropi din nou, fierbinte, flămîndă. Îi absorbea respiraţia. În timp ce o săruta, mîna îi cobora spre pantalonii ei. Bîjbîi cu nasturele şi fermoarul pînă le descheie. Cînd mîna se strecură în elasticul chiloţilor, Rusty icni. Crezuse că avea

să fie o creştere de senzualitate, o progresie, un preludiu prelungit.

Nu regretă lipsa acestora. Îndrăzneala lui şi nerăbdarea erau afrodisiace la fel de puternice. Îi declanşau înlăuntru, adînc, explozii ale dorinţei. Îşi înclină şoldurile înainte, umplîndu-i palma cu moliciunea ei.

Cooper murmura trivialităţi excitante în sine, dat fiind că îi transmiteau atît de explicit intensitatea excitaţiei. Ca un cîntec de-al lui Rod Stewart, aveau o sexualitate viscerală; nu le puteai auzi, fără să te gîndeşti la împerecherea dintre mascul şi femelă.

Se luptă cu prohabul blugilor pînă cînd bărbăţia i se eliberă – tare, fierbinte, plină, împungînd-o între coapse.

– Îţi simt părul lipit de mine, îi scrîşni el la ureche. E atît de moale.

Eroticul mesaj o slei complet pe Rusty. Se rezemă de marginea mesei, coborîndu-şi mîinile pe şoldurile lui, în interiorul pantalonilor.

– Te rog, Cooper, acum.

O singură mişcare rapidă şi sigură îl înfipse solid în ea. Rusty ţipă, sub imperiul splendidei plăceri-dureri. Cooper îşi ţinu respiraţia. Rămaseră agăţaţi împreună ca doi supravieţuitori dintr-o catastrofă – ceea ce, de fapt, şi erau – ca şi cum însăşi existenţa lor ar fi depins de a nu se mai

desprinde niciodată. Uniunea era esenţială pentru victoria vieţii.

Ar fi fost imposibil de spus cine s-a mişcat primul. Poate că au făcut-o simultan. După acea primă clipă de voluptate pură a totalei posesiuni, Cooper începu să se adîncească şi mai mult. Îşi frecă şoldurile de ale lui Rusty, întinzîndu-se, extinzînd-o, părînd să aibă ţelul de a ajunge pînă în însuşi nucleul sufletului ei.

Rusty îşi azvîrli capul pe spate. El îi sărută la întîmplare gîtul expus, apoi îşi coborî gura peste sîni, deşi încă mai avea pe ea puloverul.

Însă jocurile amoroase nu erau necesare. Nimic nu putea aţîţa mai mult acel foc. Corpul afundat al lui Cooper devenea tot mai dur şi mai încins cu fiecare spasm sălbatic.

După care, nu mai avu încotro.

– Eşti o femeie foarte frumoasă.

Rusty îşi privi iubitul, ţinîndu-şi un braţ îndoit sub cap, iar cu celălalt petrecut peste umărul lui. Avea o poziţie provocatoare. Aşa o dorea. N-o deranja că sînii îi stăteau complet dezvăluiţi, ca o invitaţie depravată. Dorea să şi-i arate, pentru încîntarea lui. Îi plăcea să-i vadă ochii aprinzîndu-se

ca doi tăciuni de fiecare dată cînd le priveau vîrfurile ascuţite.

Poate Cooper avusese tot timpul dreptate. Manifestase o vizibilă lipsă de pudoare, de cînd îl cunoscuse. Poate că fusese intenţionat seducătoare, fiindcă îl dorise de la bun început. Dorise acel... acel epilog languros al acuplării care o lăsase secătuită.

– Mă găseşti frumoasă? întrebă ea ştrengăreşte, plimbîndu-şi degetele prin părul lui şi zîmbind ca pisica imediat după ce-a mîncat smîntîna.

– Ştii bine că da.

– Nu e cazul să te înfurii aşa.

Degetele lui îi coborîră pe şanţul dintre coaste, pînă la ombilic.

– Totuşi, am motive destule. N-am vrut să cedez farmecelor tale. Am pierdut lupta cu propria mea dorinţă.

– Mă bucur.

Săltă capul şi-l sărută uşor pe gură.

Cooper îi mîngîie abdomenul cu degetele.

– Pentru moment, mă bucur şi eu.

Rusty nu voia să fie restrînşi de limite temporale.

– De ce „pentru moment"?

Nu le luase mult timp să se dezbrace şi să-şi întindă culcuşul în faţa focului. Lungită pe grămada de blănuri, goală, cu părul ca o claie dezor-

donată de bucle roşcate, cu buzele trandafirii şi umede după sărutările nenumărate, ochii adumbriţi de sex, Rusty arăta ca prada în bătălie a vreunui cuceritor vandal. Cooper nu devenea niciodată poetic – şi, cu siguranţă, nu imediat după amor. Acest gînd îi aduse un zîmbet involuntar pe buze.

Îi privi trupul ispititor.

– N-are importanţă.

– Spune-mi.

– E ceva în legătură cu tine, cu mine şi cu cine sîntem. Dar zău că nu vreau să vorbesc acum despre asta.

Îşi înclină capul, sărutîndu-i cîrlionţii roşcovani dintre coapse. Erau umezi. Aveau mirosul şi gustul lui însuşi şi-şi simţi trupul răspunzînd. Geamătul ei scăzut acţionă la fel de sigur ca mîngîierea unui pumn în mănuşă de catifea peste sexul ce i se înălţa. Oftă cu voluptate.

– Ştiai că eşti foarte mică? îi şopti în delta scărmănată. Coapsele ei se relaxară, desfăcîndu-se. Cooper îşi strecură degetele în ea.

– Aşa sînt?

– Da.

– N-am prea multă experienţă.

O privi cu îndoială, dar faţa ei era nevinovată. Întrebă brusc:

– Cîţi?

– Ce nedelicateţe!

– Cîţi?

Rusty stătu în cumpănă dacă să-i spună sau nu. În cele din urmă, cu ochii evazivi, răspunse calmă:

– Mai puţini decît degetele de la o mînă.

– Pe an?

– În total.

Cooper o privi, căutîndu-i în ochi vreo urmă de duplicitate. Dumnezeule, cît mai dorea s-o creadă, dar nu putea! Mîngîierea lui sfredelitoare îi spunea lucrul pe care mintea nu era gata să-l accepte, cel pe care ar fi trebuit să-l ştie din momentul cînd o penetrase, dar nu putea să-l împace cu imaginea pe care şi-o formase despre ea.

– Mai puţin de cinci?

– Da.

– Mai puţin de trei?

Rusty privi în altă parte.

– Doar unul?

Dădu din cap. Inima lui execută un ciudat dans mărunt, emoţia ce-l năpădi dîndu-i senzaţia că era fericire. Dar cunoscuse atît de puţină, încît nu putea fi sigur.

– Şi n-ai locuit împreună cu el, nu-i aşa, Rusty?

– Nu.

Îşi aruncă într-o parte capul, muşcîndu-şi buzele sub efectul mîngîierilor indolente ale dege-

tului său mare. Papila bătătorită a acestuia era înzestrată cu un fler intuitiv şi magic care omagia trupul de femeie.

– De ce?

– Tatăl şi fratele meu n-ar fi fost de acord.

– Tot ceea ce faci trebuie să aibă aprobarea tatălui tău?

– Da... Nu... Eu... eu... Cooper, te rog, opreşte, gîfîi ea sufocată. Nu pot gîndi cînd îmi faci asta.

– Atunci, nu gîndi.

– Dar nu vreau să... să, ştii... o, te rog... nu...

După ce ultima rază de lumină pîlpîitoare se stinse în sfîrşit, deschise ochii, pentru a-i întîlni surîsul tachinător.

– N-a fost rău, aşa-i?

Descoperi că îi mai rămăsese exact atîta energie cît să-i răspundă la zîmbet şi să întindă mîna, atingîndu-i mustaţa cu degetele.

– N-am vrut s-o facem atît de curînd. Voiam să mă mai uit puţin la tine.

– Cred că asta pune capăt discuţiei despre tine şi tatăl tău.

Rusty se încruntă.

– E o situaţie foarte complexă, Cooper. A fost

distrus la moartea lui Jeff. Şi eu la fel. Jeff era...

Căută un cuvînt atotcuprinzător.

– Era minunat. Putea face orice.

Cooper îi frecă buzele cu mustaţa.

– Nu orice, spuse el misterios. Nu putea...

Se aplecă şi şopti ceea ce n-ar fi putut Jeff să-i facă, folosind un termen de stradă care o făcu pe Rusty să roşească pînă la rădăcina părului. Roşise, însă, de plăcere, nu ofensată.

– Deci, vezi? N-ai nici un motiv să te simţi inferioară fratelui tău.

Înainte ca Rusty să poată dezvolta sublectul, îi pecetlui buzele cu un sărut devorator, excitant.

– Acum, ce era cu uitatul ăla la mine?

Respiraţia nu-i mai ajungea. Trase adînc, prelung, aer în piept, înainte de a-i răspunde:

– Încă nu te-am privit după pofta inimii.

Ochii ei, strălucind viu ca două monede de aramă, îi cutreierară pieptul. Ridică mîna să-l atingă, privindu-l ca pentru a-i cere permisiunea, după care îşi puse degetele pe părul lui sîrmos.

– Haide, laşo. Nu muşc.

Privirea pe care i-o aruncă Rusty era de o elocventă senzualitate. Cooper rîse:

– *Touché*. Muşc. Dar nu tot timpul.

Se aplecă, şoptindu-i:

– Numai cînd sînt îngropat în cea mai dulce mătase pe care am găsit-o vreodată între două

coapse.

În timp ce-l explora, el îi ronţăi uşurel urechea, muşcînd-o apoi drăgăstos de gît. Cînd degetele ei îi fulgerară peste sfîrc, trase aer printre dinţi. Rusty îşi retrase repede mîna. Cooper i- o prinse din nou şi şi-o apăsă la loc pe piept.

– N-a fost nici alarmant, nici dureros, explică el cu glas gros, aspru. Parcă ai cupla două fire neizolate. Nu eram pregătit pentru şoc. Mai fă. Cît vrei.

Făcu. Şi făcu. Şi continuă să se joace cu el pînă cînd respiraţia îi deveni întretăiată.

– Mai are nevoie şi altceva de atenţiile tale, dar mai bine nu, spuse el, oprindu-i mîna din lunecarea în jos. Mai ales dacă vrem ca pe-asta s-o luăm încet şi uşurel.

– Lasă-mă să te-ating.

Împotriva unei cereri atît de adînc şoptite, nu mai avu pic de voinţă. Închise ochii strîns, suportîndu-i mîngîierile curioase pînă nu mai fu în stare. Atunci, îi ridică mîna de pe trupul lui şi-i satisfăcu pe amîndoi cu un sărut fierbinte.

– E rîndul meu.

Unul dintre braţele lui Rusty încă mai stătea îndoit sub cap. Sînii i se înălţau pe piept, ca două cupole perfecte încununate cu creste delicate, roz. Îi acoperi pe amîndoi cu cîte o mînă şi strînse.

– E prea tare? întrebă el, ca răspuns la schimbarea de expresie a lui Rusty.

– E prea minunat, oftă ea.

– În noaptea aia cînd te-am sărutat... aici... îi atinse Cooper moliciunea arcuită a sînului.

– Da?

– Am vrut anume să-ţi las semnul.

Ochii ei somnoroşi se deschiseră larg.

– Ai vrut? De ce?

– Fiindcă-s rău, de-aia.

– Ba nu eşti. Vrei doar ca toată lumea să te creadă rău.

– Şi reuşesc, nu?

Rusty zîmbi.

– Cîteodată. Cîteodată, te-am crezut rău de tot. Alteori, ştiam că simţeai multă durere şi că răutăţile deliberate erau singurul tău mod de a o înfrunta. Cred că totul datează din zilele tale ca prizonier de război.

– Poate.

– Cooper?

– Hmm?

– Mai fă-mi un semn, dacă vrei.

Ochii lui săgetară spre ai ei. Apoi, trecu deasupra şi îi sărută pe îndelete gura, în timp ce cu mîinile continua s-o maseze pe sîni. Îi frecă buzele umede şi umflate cu mustaţa, înainte de a şi-o trece peste gîtul ei, muşcînd-o uşor, cu dinţii.

Îşi croi drum de sărutări peste claviculă, în josul pieptului, pînă ajunse la curbura de sus a sînului.

– Răspund pentru vînătăile tale de pe fund. Apoi, de semnul patimii. Cred că, într-un mod primitiv, voiam să te stigmatizez ca aparţinîndu-mi. Acum nu mai e nevoie să-ţi las semne, mai spuse, plimbîndu-şi gingaş buzele peste pielea ei. Îmi aparţii. Pentru un scurt timp, oricum.

Rusty vru să se agaţe de cuvintele pe care le alesese, spunîndu-i că avea să-i aparţină pentru cît de mult timp o dorea, dar buzele lui lacome îi goliră mintea de toate frazele corecte. Îi sărută fiecare centimetru de piele a sînilor, evitînd sfîrcurile. Apoi, le linse complet şi dintr-o dată, ca un copil lacom cu un cornet de îngheţată ce se topeşte prea repede. Cînd nu se crezu în stare să mai suporte, Rusty îl apucă de păr şi-i trase gura direct deasupra unuia dintre piscurile rigide şi chinuite de dor.

Limba lui prinse să-i fulgere pe deasupra, uşor, agil, pînă cînd Rusty începu să azvîrle din cap într-o parte şi-n alta. O gîdila şi o sîcîia cu mustaţa. Cînd îi cuprinse sfîrcul între buze şi-l înconjură cu apăsarea opărită, absorbantă, a gurii, Rusty îi ţipă sonor numele.

– O, ce dulce eşti, îşi mişcă el capul dintr-o parte a trupului ei în cealaltă. Gura îi era devoratoare, dar tandră.

– Cooper?

– Mmm?

– Cooper?

– Mmm?

– *Cooper?* îşi arcui ea degetele pe după urechile lui, ridicîndu-i capul în dreptul feţei sale. De ce-ai făcut-o?

– De ce-am făcut ce?

Evita s-o privească, fixînd un loc de deasupra creştetului ei.

– Ştii tu ce, îşi umezi Rusty buzele, neliniştită. De ce te-ai... retras... înainte...?

Era tematoare şi dezamăgită, la fel ca adineauri cînd, în ultima fracţiune de secundă posibilă, îi răpise supremul extaz, acela de a îl simţi slobozindu-se în trupul ei.

Cooper rămase absolut nemişcat. Un moment, Rusty se temu că-l supărase şi avea să plece de pe culcuş. După cîteva clipe lungi, încordate, îşi forţă ochii să revină spre ai ei.

– Cred că ţi se cuvine o explicaţie.

Ea nu spuse nimic. Cooper îi rosti numele, cu un oftat.

– S-ar putea să rămînem mult timp aici. Nu cred că vreunul dintre noi vrea sau are nevoie de încă o gură de hrănit.

– Un copil?

Glasul îi era pierit de uimire. Cochetînd cu

ideea de a avea un copil, n-o găsi deloc respingătoare. Ba chiar buzele i se arcuiră într-un zîmbet.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Ei bine, eu da. Amîndoi sîntem adulţi, tineri, sănătoşi. Ştiu că nu foloseşti contraceptive, deoarece cunosc toate obiectele pe care le-am adus cu noi în cabana asta. Am dreptate?

– Da, răspunse ea timidă, ca un copil mărturisind o mică scăpare.

– N-am împachetat nimic ca să iau cu mine la cabana vînătorească.

– Dar probabil nici măcar nu se va întîmpla.

– Nu putem fi siguri. Nu vreau să risc. Aşa că...

– Dar dacă e cazul, îl întrerupse ea surescitată, am fi găsiţi înainte de a se naşte copilul.

– Poate, dar...

– Şi chiar dacă nu sîntem găsiţi, eu aş fi cea răspunzătoare cu hrănirea lui.

Acea discuţie despre un copil îi crease lui Cooper un gol în stomac. Gura i se strînsese în familiara linie fermă şi aspră. Acum se îmblînzi, cînd văzu cît de candidă era Rusty. Aproape naivă.

– Tocmai asta e, spuse el răguşit, apropiindu-şi gura de sînii ei. Nu suport gîndul de a te mai împărţi cu altcineva.

– Dar...

– Scuză-mă. Aşa e dat să fie.

Vru să protesteze, continuînd discuţia. Însă Cooper îşi folosi mîinile, buzele şi limba cu un talent atît de lasciv, încît amîndoi se dizolvară într-un orgasm reciproc, simultan, înainte ca Rusty să-şi dea seama că din nou se retrăsese din ea tocmai la timp.

Se săturau atît de bine unul pe altul cu sexul, încît nu mai simţeau foamea, frigul sau oboseala. Au făcut dragoste toată ziua, pînă spre noapte. În sfîrşit, epuizaţi, s-au înfăşurat cu blănurile şi unul cu celălalt, şi au adormit.

Numai răpăitul neaşteptat al unei elici de elicopter le-ar fi putut tulbura visele.

Capitolul 10

Avea să piardă elicopterul. O ştia. Întotdeauna îl pierdea. Dar continua totuşi să alerge. Şi pe-asta o făcea întotdeauna. Frunzişul junglei îi tăia calea. Îşi croia drum prin el cu ghearele, spre luminiş. Fugea atît de tare încît parcă-i luaseră plămînii foc. Îşi auzea respiraţia asurzitoare în propriile-i urechi.

Dar, totuşi, putea auzi şi elicea elicopterului rotindu-se. Aproape. Atît de aproape. Zgomotoasă.

De data asta trebuie să ajung, ţipă, în sinea lui. Trebuie să ajung, sau iarăşi voi fi capturat.

Însă ştia că n-avea să ajungă, deşi fugea în continuare. Fugea. Fugea...

Ca de obicei, după coşmar, Cooper se ridică în capul oaselor, cu pieptul palpitîndu-i de efort, scăldat în sudoare. Dumnezeule, de data asta

fusese adevărat. Vacarmul palelor de elicopter păruse...

Deodată, îşi dădu seama că auzea în continuare elicopterul. Era treaz? Da, se trezise. Rusty zăcea alături, dormind liniştită. Nu se afla în Nam; era în Canada. Şi, pe toţi sfinţii, auzea un elicopter!

Sări în picioare şi traversă în goană podeaua rece a cabanei. Din ziua cînd rataseră avionul de recunoaştere, pistolul cu rachete rămăsese pe un raft, lîngă uşă. Îl înhăţă în drum spre ieşire. Cînd se repezi peste verandă şi sări la pămînt, era încă gol, dar cu pistolul de semnalizare ţinut strîns în mîna dreaptă.

Punîndu-şi-o pe stînga streaşină la ochi, scrută cerul. Soarele strălucea, la acelaşi nivel cu vîrfurile copacilor. Ochii i se înlăcrimară de atîta lumină. Nu vedea nimic. Avea numai şase rachete. Nu trebuia să le consume fără rost. Fiecare conta. Dar continua să audă elicopterul. Aşa că se lăsă în voia impulsului şi trase două semnale direct în sus.

– Cooper, e un...

– Un elicopter.

Rusty se repezi pe verandă şi-i aruncă o pereche de blugi. Cînd se trezise, mai întîi ştiind intuitiv că iubitul ei nu mai zăcea alături, apoi auzind sunetul elicopterului, îşi trăsese în mare

grabă pantalonii zdrenţuiţi şi puloverul voluminos. Acum îşi umbri şi ea ochii, cercetînd cerul în toate direcţiile.

– Probabil c-a văzut rachetele, ţipă surescitat Cooper. Se întoarce.

– Nu-l văd. De unde ştii?

– După sunet.

Aşa se părea. În cîteva secunde, aparatul trecu peste coroanele copacilor, dînd ocol pe deasupra cabanei. Cooper şi Rusty începură să dea din braţe şi să strige, deşi era evident că fuseseră văzuţi de cei doi oameni din elicopter. Le distingeau chiar şi zîmbetele largi prin geamul carlingii.

– Ne văd! O, Cooper, Cooper!

Rusty se aruncă la pieptul lui. Cooper o cuprinse într-o feroce îmbrăţişare şi, ridicînd-o de pe picioare, o învîrti.

– Am reuşit, iubito, am reuşit!

Poiana din jurul cabanei era destul de largă pentru ca elicopterul să aibă loc. Aterizează. Ţinîndu-se de mînă, Rusty şi Cooper alergară spre el. Nu-i mai păsa de junghiurile din picior. Pilotul de pe locul din dreapta îşi desfăcu centura şi coborî. Aplecîndu-se pe sub palele elicii, fugi în calea lor.

– Duduia Carlson, don'şoară?

Accentul său sudist era gros ca siropul de porumb. Rusty dădu din cap, dintr-o dată timidă

şi amuţită. Se agăţă cu sfială de braţul lui Cooper.

– Cooper Landry, se prezentă el, întinzîndu-i mîna pilotului şi prinzînd-o pe a acestuia într-o strînsoare puternică. Al dracu' de tare ne mai bucurăm să vă vedem, băieţi.

– Şi noi ne cam bucurăm că v-am găsit. Tatăl don'şoarei Carlson ne-a angajat s-o căutăm. Nu i-a convenit cum făceau treaba autorităţile.

– E tipic pentru tata, strigă Rusty, peste duduitul elicii.

– Sînteţi singurii care scăpaţi?

Dădură din cap, cu gravitate.

– Ei, dacă nu mai vreţi să pierdeţi vremea pe aici, ia haidem să vă ducem acas'. Tatăl dumitale o să se bucure mai mult ca sigur să vă vadă.

Menţionîndu-l pe tatăl tinerei, volubilul pilot îi aruncă lui Cooper o privire îngrijorată, observîndu-i blugii descheiaţi. Era evident că fuseseră traşi în grabă şi că omul nu mai avea nimic pe dedesubt. Rusty prezenta aspectul răvăşit şi nedormit al unei femei care a făcut dragoste toată noaptea. Pilotul deduse situaţia destul de rapid; nu era nevoie să i-o silabisească nimeni.

Reveniră la cabană doar atît cît să se îmbrace ca lumea. Cooper luă puşca scumpă de vînătoare. În rest, plecară cu mîinile goale. Cînd ieşi pentru ultima oară pe uşă, Rusty aruncă o privire nostalgică peste umăr. Iniţial, dispreţuise acea

cabană. Acum, cînd o părăsea, simţea o undă de tristeţe.

Cooper nu părea să-i împărtăşească sentimentele. El şi pilotul rîdeau şi glumeau, descoperind că erau veterani ai aceluiaşi război şi luptaseră în perioade suprapuse. Rusty fu nevoită să alerge pentru a-i prinde. Cînd ajunse, Cooper o cuprinse cu braţul pe după umeri, zîmbindu-i. Cu asta, totul era perfect. Sau, cel puţin, acceptabil.

– Io-s Mike, îi informă pilotul, ajutîndu-i să se aşeze pe scaune. Iar el-îi frate-meu geamăn Pat.

Celălalt îi salută.

– Pat şi Mike? strigă Cooper. Glumiţi, se vede.

Acest lucru păru hilar de caraghios şi toţi trei rîseră necontrolat, în timp ce elicopterul se ridica de la sol, trecînd peste vîrfurile copacilor înainte de a lua altitudine.

– Locul prăbuşirii a fost găsit de un avion de recunoaştere, acu' cîteva zile, le strigă Mike, arătînd în jos cu degetul.

Rusty privi panorama. Fu surprinsă că străbătuseră o asemenea distanţă pe jos, mai ales cu Cooper tîrînd-o pe un travois improvizat. Niciodată n-ar fi supravieţuit, fără el. Dacă murea în catastrofă? Cutremurîndu-se la acest gînd, îşi rezemă capul pe umărul lui. El o cuprinse cu braţul, strîngînd-o. Mîna ei i se arcui pe interiorul coapsei, într-un subconştient gest de încredere.

– Ceilalţi cinci au murit la impactul cu solul, le spuse Cooper piloţilor. Rusty şi cu mine stăteam pe ultimul rînd. Cred că de- asta am scăpat cu viaţă.

– Cînd s-a aflat că avionul nu arsese, nu nimic, domnu' Carlson a insistat să se caute supravieţuitori, spuse Mike. Ne-a angajat pe mine şi pe frate-meu, din Atlanta. Sîntem specializaţi în misiuni de salvare.

Rezemîndu-şi cotul pe spătarul fotoliului întoarse capul să-i întrebe:

– Cum s-a întîmplat să ajungeţi la cabană?

Cooper şi Rusty schimbară o privire tulburată.

– Povestea asta o păstrăm ca s-o spunem numai o dată, răspunse Cooper.

Mike dădu din cap:

– Transmit prin radio că v-am salvat. Multă lume vă caută. A fost o vreme de tot căcatu'. Scuzaţi, don'şoară Carlson.

– Nu face nimic.

– Am stat la sol pînă ieri, cînd s-a înseninat. N-am văzut nimic. Pe urmă, azi dimineaţă am luat-o iarăşi din zori.

– Unde ne duceţi? întrebă Cooper.

– La Yellowknife.

– Tatăl meu e acolo?

Mike clătină din cap.

– E-n Los Angeles. Cred c-o să vă tragă acolo pînă nu se-nserează.

Asta era o veste bună pentru Rusty. Nu putea spune de ce, dar îi fusese groază să fie nevoită a-i relata amănunţit tatălui ei calvarul prin care trecuse. Ştiind că nu trebuia să-l întîlnească imediat, se simţea mai uşurată – poate datorită celor întîmplate în timpul nopţii. Nu avusese timp să analizeze situaţia. Dorea să savureze experienţele pe care le trăise cu Cooper.

Salvarea lor fusese o intruziune. Se bucurase, desigur. Totuşi, voia să rămînă singură cu gîndurile ei. Singura persoană de care accepta să fie distrasă era Cooper. La acest gînd, nefirească sfială o cuprinse din nou şi se cuibări lîngă el.

Părul să-i citească gîndurile. Îi ridică faţa spre el, privind-o atent. Aplecîndu-se, o sărută apăsat pe buze, după care îi strînse capul la piept. Îi adună blînd părul în pumn. Atitudinea lui era atît protectoare, cît şi posesivă.

Rămaseră în această poziţie pe tot parcursul drumului. Nici unul dintre piloţi nu mai încercă să lege vreo conversaţie, respectîndu-le nevoia de discreţie. Întrebările pertinente mai puteau aştepta.

– Aţi stîrnit mare vîlvă, îi privi Mike peste umăr, arătînd cu capul spre pămînt, în timp ce se apropiau de aeroport, care era mic în comparaţie cu

aerogările metropolitane, dar destul de spaţios pentru a permite manevrele avioanelor cu reacţie.

Rusty şi Cooper văzură că aeroportul de jos forfotea de oameni. Mulţimea adunată nu manifesta nici un respect faţă de zonele cu acces interzis ale pistei. Maşinile marcate drept care de reportaj ale posturilor de televiziune stăteau parcate la rînd. În zona izolată a Teritoriilor de Nord-Vest, aproape că nu se mai auzise de un asemenea eveniment mass-media.

Cooper bombăni un blestem.

– Cine dracu-i vinovat de porcăria asta?

– Prăbuşirea avionului a făcut senzaţie, îi răspunse Mike, cu un zîmbet de scuză. Sînteţi singurii supravieţuitori. Socot că toată lumea vrea s-audă tot ce-aveţi de spus pe chestia în cauză.

În momentul cînd Pat puse aparatul pe sol, gloata de reporteri năvăli spre barierele provizorii. Poliţiştii avură mult de furcă să-i ţină pe loc. Cîţiva oameni cu aspect oficial o luară la fugă înainte. Palele ce se roteau ale elicopterului le lipeau costumele de trupuri şi le filfîiau cravatele în faţă. În sfîrşit, motorul se opri.

Mike sări pe asfalt, ajutînd-o apoi pe Rusty să coboare. Ea se feri timidă lîngă aparat, pînă apăru şi Cooper lîngă ea. Apoi, după ce le mulţumiră din suflet celor doi piloţi gemeni, o luară din loc. Se ţineau strîns de mînă.

Cei care-i întîmpinară erau reprezentanţi ai Comisiei de Securitate Aeriană din Canada şi ai Comisiei de Siguranţă a Transporturilor Naţionale. Agenţia din S.U.A. fusese invitată să investigheze accidentul, din moment ce toţi pasagerii implicaţi erau americani.

Funcţionarii le urară cu deferenţă lui Cooper şi lui Rusty bun-venit înapoi în civilizaţie şi-i conduseră pe lîngă zidul agitat şi urlător de reporteri, al căror comportament era oricum, numai civilizat nu. Îi bombardau cu întrebări rapide ca gloanţele de mitralieră..

Cei doi supravieţuitori buimăciţi fură escortaţi printr-o intrare de serviciu a clădirii, pe un coridor, pînă într-o suită de birouri private care li se puseseră la dispoziţie.

– L-am anunţat pe tatăl dumneavoastră, domnişoară Carlson.

– Vă mulţumesc foarte mult.

– A fost fericit să audă că sînteţi bine, o informă zîmbitor funcţionarul. Domnule Landry, despre dumneavoastră putem anunţa pe cineva?

– Nu.

Rusty se întorsese spre el, curioasă să-i audă răspunsul. Niciodată nu menţionase vreo familie, deci bănuia că nu avea nici una. I se părea îngrozitor de trist că pe Cooper nu-l aştepta nimeni la întoarcere. Simţea nevoia să întindă mîna şi să

i-o pună compătimitoare pe obraz. Oficialităţile, însă, se îmbulzeau în jurul lor.

Un funcţionar păşi înainte.

– Înţeleg că aţi fost singurii doi supravieţuitori ai catastrofei.

– Da. Ceilalţi au murit pe loc.

– Le-am anunţat rudele. Unele se află afară. Vor să discute cu dumneavoastră.

Faţa lui Rusty se albi la fel ca falangele degetelor, care încă mai stăteau înlănţuite cu ale lui Cooper.

– Dar mai putem aştepta, adăugă grăbit omul, observîndu-i deznădejdea. Ne puteţi da vreun indiciu cu privire la cauza prăbuşirii?

– Nu-s pilot, replică scurt Cooper. Furtuna a contribuit, sînt convins. Piloţii au făcut tot posibilul.

– Deci, nu i-aţi învinui pe ei? îl îndemnă funcţionarul.

– Pot primi un pahar cu apă, vă rog? ceru încet Rusty.

– Şi ceva de mîncare, spuse Cooper, pe acelaşi ton sacadat. Azi dimineaţă n-am mîncat nimic. Nici măcar cafeaua nu ne-am băut-o.

– Sigur, imediat.

Cineva fu expediat să le comande un mic dejun.

– Şi ar fi cazul să chemaţi autorităţile adecvate.

Am de anunţat moartea a doi oameni.

– Care doi oameni?

– Cei pe care i-am ucis eu.

Toţi încremeniră. Cooper reuşise să le capteze atenţia exclusivă.

– Sînt sigur că trebuie să înştiinţăm pe cineva. Dar, mai întîi, ce se-aude cu cafeaua aia?

În glasul lui Cooper se simţea autoritatea şi nerăbdarea. Modul cum îi electriza aproape pe toţi să treacă la acţiune era aproape amuzant. În următoarea oră, oficialităţile se agitară în jurul lor ca nişte găini decapitate.

Li e aduseră două porţii enorme de biftec cu ochiuri. Din tot ce se afla pe tavă, pe Rusty o bucură cel mai mult sucul proaspăt de portocale. Nu se mai sătura de el. În timp ce mîncau, răspundeau la serii nesfîrşite de întrebări. Pat şi Mike au fost aduşi să confirme amplasamentul cabanei faţă de locul prăbuşirii. Cît timp condiţiile meteo încă mai erau favorabile, au fost trimise echipe să cerceteze epava şi să exhumeze cadavrele pe care le îngropase Cooper.

În mijlocul haosului, un receptor de telefon fu îndesat în mîna lui Rusty, iar glasul tatălui ei îi bubui în ureche:

– Rusty, slavă Domnului! Eşti bine?

Ochii i se umplură de lacrimi. Un moment, nu putu vorbi.

– Sînt bine. Bine. Mă simt mult mai bine cu piciorul.

– Piciorul! Ce-ai păţit la picior? Nimeni nu mi-a spus nimic despre nici un picior.

Îi explică atît de bine cît putea, în fraze scurte, disparate.

– Dar acum e bine, serios.

– Nu te cred pe cuvînt. Să nu-ţi faci nici o grijă, îi spuse el. Rezolv totul de-aici. Diseară vei fi adusă la Los Angeles şi te-aştept la aeroport. E un miracol că ai supravieţuit.

Aruncîndu-i o privire spre Cooper, Rusty spuse încet:

– Da, un miracol.

Pe la amiază, au fost duşi vis-à-vis la un motel în care să facă duş şi să-şi schimbe hainele cu cele oferite de guvernul canadian.

La uşa camerei, Rusty se desprinse de braţul lui Cooper, fără tragere de inimă. Nu suporta să-l piardă din ochi. Se simţea înstrăinată, singură. Nimic din tot ce se întîmpla nu părea real. Toţi şi toate înotau prin faţa ei ca nişte chipuri distorsionate, într-un vis. Îi era greu să potrivească ideile şi cuvintele. Totul era ciudat – cu excepţia lui Cooper. Cooper era singura ei realitate.

Nici el nu părea mai mulţumit decît ea cu aranjamentele făcute, dar n-ar fi fost prea potrivit să ocupe aceeaşi cameră de motel. O strînse de

mînă, spunînd:

– Sînt alături.

O privi intrînd în cameră, închizînd şi încuind uşa, înainte de a trece şi el într-a lui. Odată intrat, se trînti în singurul fotoliu, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

– Şi-acum? întrebă el spre cei patru pereţi.

Numai de-ar mai fi rezistat încă o singură noapte. Numai de nu i- ar fi pus întrebarea aceea ieri dimineaţă, după micul dejun. Dacă n-ar fi fost, din capul locului, atît de atrăgătoare. Dacă n-ar fi călătorit cu acelaşi avion. Dacă nu se prăbuşeau. Dacă mai supravieţuia şi altcineva şi n-ar fi fost singuri.

Putea găsi mii de „dacă"-uri, iar concluzia rămînea mereu aceea că, ieri, făcuseră dragoste toată ziua şi toată noaptea pînă-n zori.

N-o regreta – nici măcar o singură secundă.

Nu ştia, însă, cum naiba avea să procedeze de-acum încolo. Pe bună dreptate, ar fi trebuit să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic şi să ignore strălucirea din ochii ei care confirma pasiunea reciprocă. Dar tocmai asta era: nu putea să nu- i ia în seamă privirile care-l topeau.

Şi nici să-i desconsidere nesimţitor dependenţa de el nu putea. Regulile pe care le stabiliseră în cabană mai erau valabile în continuare. Rusty încă nu se aclimatizase. Era temătoare.

Abia supravieţuise dintr-o traumă. N-o putea supune atît de curînd încă uneia. Ea nu era dură ca el; trebuia să fie tratată cu delicateţe şi tact. După brutalităţile la care o supusese, Cooper considera că merita măcar atîta consideraţie.

Evident, era împăcat cu necesitatea de a-i întoarce spatele. Îşi dorea ca ea să i-l întoarcă lui mai întîi. Asta l-ar fi uşurat de responsabilitatea de a o răni.

Dar, fir-ar să fie, Rusty nici n-avea de gînd. Iar el nu putea. Nu încă. Nu înainte de a fi fost absolut necesar să se despartă. Pînă atunci, deşi ştia că era o nebunie, trebuia să fie mai departe Lancelot-ul ei, protectorul şi amantul ei.

Dumnezeule, cît îi mai plăcea acest rol!

Cu atît mai rău că era temporar.

Duşul fierbinte era minunat şi o ajută să se învioreze fizic şi mental. Îşi frecă de două ori părul cu şampon şi şi-l clăti pînă ajunse să scîrţîie. Cînd ieşi din cadă, se simţea aproape normal.

Dar nici vorbă să fie aşa. În mod normal, n-ar fi observat cît de moi erau prosoapele motelului. Prosoapele moi ar fi fost pentru ea un lucru de la sine înţeles. Şi se schimbase şi în alte privinţe.

Cînd îşi ridică piciorul pe marginea căzii să şi-l şteargă, observă cicatricea urîtă şi în zig-zag care-i străbătea gamba. Mai avea şi alte cicatrici. Adînci. Îi erau întipărite în suflet, de neşters. Rusty Carlson n-avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Hainele pe care le primise erau ieftine şi cu cîteva măsuri mai mari, dar o făceau să se simtă din nou umană şi feminină. Pantofii i se potriveau, însă şi-i simţea ciudat, neobişnuit de uşori, în picioare. Era pentru prima oară, după cîteva săptămîni, că purta şi altceva decît cizme de drumeţie. Aproape o săptămînă la cabană, aproape două de la prăbuşire.

Două săptămîni? Numai atît durase?

Cînd ieşi din camera de motel, Cooper o aştepta în faţa uşii. Făcuse duş şi se bărbierise. Părul îi era încă umed şi pieptănat cu grijă. Hainele noi păreau nelalocul lor pe trupul lui osos.

Se apropiară unul de altul, prudenţi, timizi, aproape într-o atitudine de scuză. Ochii li se întîlniră, într-o scînteiere de familiaritate. Şi încă de ceva.

– Eşti altfel, şopti Rusty.

Cooper clătină din cap:

– Ba nu sînt. S-ar putea să arăt altfel, dar nu m-am schimbat.

O luă de mînă şi o trase într-o parte, aruncîndu-le oamenilor ce alergaseră să se adune în jurul

lor o privire gen „ia căraţi- vă". Se retraseră unde nu puteau fi auziţi. Cooper spuse:

– În toată zăpăceala asta, n-am avut timp să-ţi spun ceva.

Curat şi mirosind a săpun şi a cremă de ras, cu gura emanînd parfumul proaspăt de mentă, era foarte atrăgător. Ochii lui Rusty se plimbau flămînzi peste el, incapabili să se deprindă cu acest nou Cooper.

– Ce?

Se aplecă spre ea:

– Mi-a plăcut să-ţi simt limba mişcîndu-se peste buricul meu.

Rusty inspiră scurt, surprinsă. Ochii ei săgetară spre grupul adunat la o distanţă discretă. Cu toţii îi priveau curioşi.

– Eşti scandalos.

– Şi mă doare-n cot, se apropie el şi mai mult. Ia hai să le dăm un subiect de speculaţii.

Îi cuprinse gîtul cu mîna şi-şi apăsă degetul mare sub bărbia ei, ridicîndu-i-o.

Apoi, o sărută fără menajamente. Lua tot ce dorea şi dăruia mai mult decît ar fi îndrăznit Rusty să-i ceară. Nici grăbit nu era. Limba lui îi sonda gura încet şi delicios, într-un ritm pur sexual.

Cînd în sfîrşit se retrase, mîrîi:

– Vreau să te sărut aşa peste tot, dar – aruncă o privire în direcţia observatorilor uluiţi – asta va

mai avea de aşteptat.

Au fost duşi înapoi la aeroport, însă Rusty n-a mai ţinut minte cum ieşise din hotel. Sărutul lui Cooper o vrăjise.

Orele după-amiezei se prelungeau interminabil. Li s-a mai adus un rînd de mîncare. Rusty a comandat o salată enormă. Murea după legumele reci, proaspete şi înviorătoare, dar a constatat că nu putea mînca decît jumătate.

Lipsa poftei de mîncare se datora parţial micului dejun pe care-l luase cu doar vreo cîteva ceasuri în urmă, însă mai mult neliniştii faţă de interogatoriul căruia îi erau supuşi ea şi Cooper cu privire la moartea lui Quinn şi Reuben Gawrylow.

Un grefier de la tribunal a fost trimis să consemneze declaraţia lui Cooper. Acesta a povestit cum îi cunoscuseră pe cei doi, fuseseră găzduiţi de aceştia, li se promisese salvarea, după care au fost atacaţi.

– Ne erau vieţile în pericol, spuse el. N-am avut de ales. Am acţionat în legitimă apărare.

Rusty urmări reacţiile poliţiştilor, văzînd că nu erau convinşi. Murmurau între ei şi tot aruncau

priviri suspicioase spre Cooper. Au început să-l întrebe despre stagiul în Vietnam, aducînd în discuţie faptul că fusese P.O.W. I-au cerut să relateze evenimentele care duseseră la evadarea lui din lagărul de prizonieri. Cooper refuză, spunînd că nu aveau nici o legătură cu cazul de faţă.

– Dar aţi fost silit să... să...

– Omor? întrebă el, cu nemiloasă candoare. Da. Am omorît mulţi, în timp ce ieşeam de-acolo. Şi aş mai face-o.

Un schimb de priviri cu subînţeles. Cineva tuşi jenat.

– Cooper omite un aspect vital, interveni brusc Rusty.

Toţi ochii din încăpere se întoarseră spre ea.

– Rusty, nu, încercă el s-o oprească, sfredelind-o cu privirea, într-o rugăminte tacită de prudenţă şi discreţie. Nu e necesar.

Rusty îl privi cu drag.

– Ba este. Încerci să mă cruţi. Îţi sînt recunoscătoare. Dar nu-i pot lăsa să creadă că i-ai omorît pe oamenii ăia doi fără un motiv serios.

Se răsuci spre cei care-i ascultau.

– Cei doi Gawrylow intenţionau să-l ucidă pe Cooper şi... şi pe mine să mă reţină la ei.

Pe chipurile din jurul mesei unde erau aşezaţi Rusty şi Cooper se ivi o expresie şocată.

– De unde ştiţi, domnişoară Cooper?

– Ştie şi gata, e bine? Pe mine mă puteţi suspecta că mint, dar faţă de ea n-aveţi nici un motiv.

Rusty îl temperă, punîndu-i o mînă pe braţ:

– Cel mai vîrstnic, Quinn, m-a atacat.

Într-un limbaj simplu, le povesti tot ce-i făcuse Gawrylow în dimineaţa aceea, în cabană.

– Încă mai aveam piciorul grav rănit. Eram virtualmente neajutorată. Cooper s-a întors tocmai la timp ca să împiedice violul. Gawrylow a dus mîna la pistol. Dacă nu acţiona atunci şi în acel fel, Cooper ar fi fost omorît el în locul lui Gawrylow. Iar eu aş fi rămas la discreţia bătrînului.

Schimbă o lungă privire de înţelegere cu Cooper. Niciodată nu-i excitase intenţionat pe cei doi eremiţi. El o ştiuse tot timpul. Îi ceru tăcut iertare pentru insulte, iar ea, la fel de tăcut, îi ceru s-o ierte că se temuse vreodată de el.

Mîna lui Cooper i se întinse pe creştetul capului, trăgînd-o spre pieptul lui. O cuprinse cu braţele. Neluîndu-i în seamă pe ceilalţi din încăpere, se îmbrăţişară strîns, legănîndu-se încet înainte şi-napoi.

Peste o jumătate de oră, Cooper fu exonerat de orice răspundere legală pentru moartea lui Quinn şi Reuben Gawrylow. Acum îi aştepta în-

tîlnirea cu familiile victimelor. Grupul întunecat, în lacrimi, fu condus în birou. Timp de aproape o oră, Rusty şi Cooper oferiră toate informaţiile pe care le ştiau. Rudele îndoliate îşi găsiră o oarecare mîngîiere în faptul că cei dragi muriseră imediat, fără a suferi. Le mulţumiră printre lacrimi supravieţuitorilor pentru că le puseseră la dispoziţie datele despre catastrofă. Era o experienţă răscolitoare pentru toţi cei de faţă.

Întîlnirea cu presa a fost cu totul altceva. Cînd Rusty şi Cooper fură conduşi în sala mai spaţioasă care fusese pregătită pentru conferinţa de presă, îi întîmpină o mulţime agitată. Un strat de fum de tutun ascundea plafonul.

Aşezaţi la o masă cu microfoane, răspunseră la barajul de întrebări pe cît de amănunţit, dar şi concis, posibil. Unele întrebări erau prosteşti, altele inteligente, iar altele, dureros de personale. Cînd un reporter făcu gafa de a o întreba cum fusese să locuiască în aceeaşi cabană cu un om complet străin, Cooper se întoarse spre unul dintre oficiali şi spuse:

– Ajunge. Scoateţi-o pe Rusty de-aici.

Funcţionarul nu se mişcă destul de repede ca să-i fie pe plac. Asumîndu-şi el sarcina salvării lui Rusty din atmosfera aia de bîlci, o luă de braţ şi o

ajută să se ridice. În timp ce-şi croiau drum spre ieşire, un om se apropie în goană, înfigînd în faţa lui Cooper o carte de vizită. Îl identifica drept reporter al unei reviste de ştiri. Ziaristul le oferi o sumă enormă de bani pentru drepturi în exclusivitate asupra poveştii lor.

– Dar dacă nu e de ajuns, se bîlbîi ei grăbit, cînd Cooper se încruntă cu ostilitate îngheţată, mărim avansul. Cred că h-aţi făcut nici o fotografie, aşa-i?

Scoţînd un mîrîit de fiară, Cooper îl împinse pe reporter în lături şi-i recomandă ce putea face cu revista lui, folosind nişte cuvinte descriptive asupra cărora nu încăpea nici un dubiu.

Cînd se îmbarcară în turboreactorul cu destinaţia Los Angeles, Rusty era atît de epuizată încît abia mai putea să umble. Piciorul drept o durea. Cooper trebui s-o urce la bord efectiv în braţe. O aşeză în fotoliul ei de clasa întîi, lîngă fereastră, încheindu-i centura, şi ocupă locul alăturat, dinspre culoar. Ceru stewardesei să aducă imediat o cupă de brandy.

– Tu nu bei? întrebă Rusty, după ce se întremă cu cîteva înghiţituri însetate.

Cooper clătină din cap.

– Am jurat să mă las de pileală pentru un timp.

Colţul gurii i se înălţă într-un uşor surîs.

– Eşti foarte chipeş, domnule Landry, remarcă ea încet, privindu-l ca şi cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

Cooper îi luă paharul dintre degetele neliniştite.

– Vorbeşte brandy-ul.

– Ba nu, tu vorbeşti, ridică ea mîna, atingîndu-l pe păr. Acesta i se prelinse mătăsos printre degete.

– Mă bucur că aşa crezi.

– Cina, domnişoară Carlson, domnule Landry?

Constatară surprinşi că avionul era deja în văzduh. Fuseseră atît de preocupaţi unul de altul, încît nici nu remarcaseră decolarea. Ceea ce nu-i deranjă cu nimic. Călătoria cu elicopterul nu fusese prea neplăcută pentru Rusty, întrucît nu avusese timp s-o prevadă. Dar, pe măsură ce ziua se prelungea, gîndul zborului pînă la Los Angeles îi umpluse sufletul de teamă. Avea să treacă o vreme pînă – dacă – avea să călătorească din nou pe calea aerului complet netulburată.

– Cina, Rusty? o întrebă Cooper.

Clătină din cap.

– Nu, mulţumim, îi spuse el stewardesei. Azi ne-au dat de mîncare în cîteva rînduri.

– Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva, spuse fata cu graţie, înainte de a se îndepărta pe coridor. Erau singurii pasageri din salonul de clasa întîi. După ce stewardesa reveni în chicinetă, rămaseră singuri pentru prima oară de cînd fuseseră salvaţi.

– Ştii, e ciudat, spuse gînditoare Rusty, am stat împreună atîta vreme, încît credeam că mă voi bucura cînd urma să ne despărţim. Credeam că mi-era dor de compania altor oameni, îi împunse ea cu degetul buzunarul cămăşii, dar azi n-am putut suferi mulţimile. Atîtea îmbrînceli şi înghionteli. Şi, de fiecare dată cînd te pierdeam din ochi, mă apuca panica.

– Normal, şopti el, potrivindu-i o şuviţă de păr după ureche. Ai depins de mine atît de mult timp, încît nu te mai poţi dezbăra. O să treacă.

Rusty îşi înclină capul pe spate:

– Crezi, Cooper?

– N-o să treacă?

– Nu-s sigură că vreau.

El îi rosti încet numele, înainte de a-şi pune buzele peste ale ei. O sărută fierbinte, ca şi cum atunci ar fi avut ultima oară prilejul. În sărutul lui se simţea o anume disperare. Persistă, cînd Rusty îi cuprinse gîtul cu braţele şi-şi îngropă faţa în

adîncitura umărului său.

– Mi-ai salvat viaţa. Ţi-am mulţumit oare? Ţi-am spus că fără tine aş fi murit?

Cooper o sărută înnebunit pe gît, pe urechi, pe păr.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Voiam să te apăr, să am grijă de tine.

– Ai avut. Bine. Foarte bine.

Se sărutară în continuare, pînă fură nevoiţi să se despartă, cu răsuflarea tăiată.

– Atinge-mă.

Cooper îi privi gura cum articula cuvintele. Buzele ei încă mai sclipeau de pe urma sărutării.

– Să te-ating? Acum? Aici?

Dădu rapid din cap.

– Te rog, Cooper, mi-e frică. Am nevoie să ştiu că eşti aici – cu adevărat, cu adevărat aici.

Cooper descheie scurta oferită de guvernul canadian şi-şi strecură mîna înăuntru. Îi acoperi sînul. Se simţea cald, plin şi feminin, sub pulover.

Îşi lipi obrazul de al ei, şoptind:

– Ţi s-a şi întărit sfîrcul.

– Hmm.

Degetele i se jucau încet cu micul mugur, prin tricotaj.

– Nu pari surprinsă.

– Nici nu sînt.

– Întotdeauna sînt aşa? Unde erai cînd aveam eu paişpe ani?

Rusty rîse încet.

– Nu, nu-s întotdeauna aşa. Mă gîndeam la noaptea trecută.

– Noapea trecută a durat cît o viaţă. Zi mai exact.

– Mai ştii cînd...

Şopti o amintire fierbinte.

– Doamne, da, gemu el, dar nu vorbi acum despre asta.

– De ce?

– Dacă mai continui, va trebui să mi te-aşezi pe genunchi.

Rusty îl atinse.

– Ca s-o acopăr pe-asta?

– Nu, Rusty, mormăi el, printre dinţi.

Iar cînd îi spuse ce-aveau să facă dacă i se aşeza în poală, Rusty îşi retrase mîna, castă.

– Nu cred deloc că s-ar cuveni. La o adică, nici ceea ce faci tu acum. Poate-ar fi mai bine să te opreşti.

Cooper îşi retrase mîna de pe pieptul ei. Între timp, ambii sîni începuseră să i se distingă pe dedesubt, tari şi ascuţiţi. Se priviră, în ochi citindu-li-se un sentiment de despărţire.

– Aş vrea să nu fi fost atît de încăpăţînaţi. Aş vrea să fi făcut dragoste şi mai devreme de aseară.

El oftă adînc.

– Şi eu m-am gîndit la asta.

În gîtul lui Rusty se ridică un suspin.

– Îmbrăţişează-mă, Cooper.

O cuprinse strîns, îndesîndu-şi faţa în părul ei.

– Nu-mi da drumul.

– Nu-ţi dau. Nu acum.

– Niciodată. Promite-mi.

O fură somnul înainte de a auzi promisiunea dorită. Scutind-o, totodată, de a-i vedea expresia nefericită de pe chip.

Se părea că întreaga populaţie a oraşului îi aştepta la aterizarea pe L.A.X. Făcuseră doar o scurtă escală în Seattle, netrebuind să debarce. La clasa întîi nu mai intrase nici unul dintre pasagerii urcaţi cu acel prilej. Decolarea decursese fără evenimente.

Acum, aşteptîndu-se la incidente cu mulţimea,

stewardesa-şefă le recomandă să aştepte pînă coborau toţi ceilalţi pasageri. Rusty se bucură de amînare. Era îngrozitor de nervoasă. Palmele i se umeziseră de transpiraţie. Pandaliile de genul ăsta îi erau străine. Relaxată în orice situaţie mondenă, nu putea pricepe de ce acum îi venea rău de-atîta nelinişte. Nu dorea să elibereze din strînsoare braţul lui Cooper, deşi îi tot arunca zîmbete nesincere şi încrezătoare. Numai de şi-ar fi putut relua viaţa firească fără prea mult tapaj.

Dar n-avea să-i fie atît de uşor. În momentul cînd ieşi pe uşa tunelului de debarcare şi ajunse în terminal, i se împliniră cele mai negre presimţiri. Un moment, reflectoarele televiziunii o orbiră. În faţă îi fură înfipte microfoane. Cineva o lovi accidental în piciorul rănit, cu o geantă pentru cameră. Hărmălaia era asurzitoare. Din tot vacarmul însă, o strigă un glas familiar. Se întoarse într-acolo.

– Tată?

În cîteva secunde, fu înăbuşită în îmbrăţişarea lui. Braţul îi fu smuls de pe al lui Cooper. Însă, în timp ce-i răspundea tatălui ei la îmbrăţişare, încă mai bîjbîia după mîna lui Cooper, dar fără s-o poată găsi. Despărţirea o umplu de panică.

– Ia să văd eu pagubele, spuse Bill Carlson,

împingîndu-şi fiica înapoi şi ţinînd-o la o lungime de braţ; reporterii lărgiră cercul în jurul lor, însă camerele foto continuau să imortalizeze instantanee ale emoţionantei reîntîlniri. N-arăţi prea rău, în situaţia dată.

Îi smulse haina de pe umeri.

– Oricît de recunoscător îi sînt caritabilului guvern canadian pentru că a avut atîta grijă de tine pe ziua de azi, cred c-ai să te simţi mult mai bine în asta.

Unul dintre lacheii lui se materializă alături, întinzînd o enormă cutie, din care Carlson scoase la iveală un mantou lung de vulpe roşie, exact ca acela pe care-l purta cînd se prăbuşise avionul.

– Am auzit despre blana ta, iubito, spuse, înfăşurîndu-i mîndru umerii cu haina, aşa că vreau s-o înlocuiesc.

Din mulţime se înălţară ooh-uri şi aah-uri. Reporterii se înghesuiră să facă fotografii. Haina era seducătoare, dar mult prea groasă pentru îmbălsămata seară californiană. O apăsa ca o cămaşă de zale. Lui Rusty, însă, nu-i păsa, nici de blană, nici de nimic, scormonind înnebunită cu ochii prin cercul de lumini ce- o înconjura, în căutarea lui Cooper.

– Tată, vreau să-l cunoşti...

– Nu-ţi face griji cu piciorul. Se vor ocupa de el medici experţi. Ţi-am rezervat un salon la spital. Mergem acolo imediat.

– Dar Cooper...

– A, da, Cooper Landry, nu? Omul care a supravieţuit şi el din prăbuşire. Îi sînt recunoscător, fireşte. Ţi-a salvat viaţa. N-am să uit niciodată.

Carlson vorbea cu glas bubuitor, garantînd că era auzit de ziarişti şi recepţionat în microfoane.

Diplomatic, asistentul său agită cutia mantoului, pentru a le face loc prin puhoiul reporterilor.

– Doamnelor şi domnilor, veţi fi anunţaţi dacă se mai află ceva, le spuse Carlson, în timp ce o conducea pe Rusty spre o maşinuţă de golf care-i aştepta ca să-i transporte prin terminal.

Rusty se uita peste tot, dar pe Cooper nu-l vedea nicăieri. În sfîrşit, îi zări silueta cu umeri laţi, îndepărtîndu-se de locul revederii. Cîţiva reporteri se ţineau pe urmele lui.

– Cooper!

Căruciorul electric se smuci înainte, iar Rusty se agăţă de scaun, pentru a-şi ţine echilibrul.

– Cooper! repetă ea.

În tot tărăboiul, Cooper n-o auzi.

Vru să sară din maşină şi s-o ia la fugă după

el, dar aceasta se pusese deja în mişcare, iar tatăl ei îi vorbea. Încerca să-i înregistreze cuvintele şi să le înţeleagă, dar avea impresia că vorbea fără şir.

Îşi înfruntă crescînda panică, în timp ce căruciorul de golf rula pe culoar, ferind trecătorii. Pînă la urmă, Cooper fu înghiţit de mulţime, Rusty pierzîndu-l complet din vedere.

Odată ce se aşezară în limuzină şi porniră spre spitalul particular unde obţinuse Carlson o rezervă, acesta apucă mîna rece a lui Rusty.

– Mi-a fost îngrozitor de teamă, fetiţa mea. Credeam că te-am pierdut şi pe tine.

Îşi rezemă capul de umărul tatălui ei, strîngîndu-l de braţ.

– Ştiu. Am fost la fel de îngrijorată pentru felul cum aveai să suporţi vestea prăbuşirii avionului, ca şi pentru propria mea siguranţă.

– În legătură cu cearta noastră din ziua cînd ai plecat...

– Te rog, tată, nici să nu ne gîndim la asta acum, îşi înălţă ea capul, zîmbindu-i. N-oi fi suportat eu spintecarea berbecului ăluia, dar am supravieţuit dintr-o catastrofă aviatică.

Carlson chicoti:

– Nu ştiu dacă mai ţii minte – erai foarte mică –

dar într-o vară, Jeff a tulit-o din cabană, în tabăra de cercetaşi. Toată noaptea a stat în pădure. S-a rătăcit şi n-a fost găsit decît tîrziu, a doua zi. Însă micul ştrengar nu era deloc speriat. Cînd l-am găsit, îşi făcuse o tabără şi pescuia calm, pentru cină.

Rusty îşi lăsă capul la loc pe umărul lui, cu zîmbetul ştergîndu- i-se treptat.

– Şi Cooper a făcut toate astea pentru mine.

Simţi brusca tensiune din trupul tatălui ei. Aşa se burzuluia el de obicei, cînd nu era de acord cu ceva.

– Ce fel de om e acest Cooper Landry, Rusty?

– Ce fel?

– Veteran din Vietnam, înţeleg.

– Da. A fost şi P.O.W., dar a reuşit să evadeze.

– S-a... purtat bine cu tine?

O, da, răspunse Rusty în gînd. Dar îşi acoperi fîntîna amintirilor pasionale ce bolboroseau în ea ca o şampanie destupată.

– Da, tată. Foarte frumos. Fără el, n-aş fi supravieţuit.

Nu voia să-i vorbească despre relaţia ei personală cu Cooper, atît de curînd după înapoiere. Tatăl ei trebuia să-i afle treptat sentimentele. Putea întîmpina rezistenţă, căci Bill Carlson era un

om voluntar.

Dar mai era şi intuitiv. Nu putea fi tras uşor pe sfoară. Vorbind pe un ton cît mai indiferent posibil, Rusty spuse:

– Încerci că mi-l găseşti, diseară?

Nu era o cerere neobişnuită. Tatăl ei avea relaţii prin tot oraşul.

– Ca să-l anunţi unde sînt. La aeroport, am fost despărţiţi.

– De ce e necesar să-l revezi pe acest om?

Ar fi putut la fel de bine s-o întrebe de ce-i era necesar să mai respire.

– Vreau să-i mulţumesc cum se cuvine pentru că mi-a salvat viaţa, răspunse ea, încercînd o diversiune.

– Voi vedea ce pot face, îi promise Carlson, chiar în momentul cînd şoferul coti pe sub poarta mare a clinicii private.

Deşi tatăl ei nivelase drumul, trecură două ore pînă cînd Rusty să fie lăsată singură în rezerva ei de lux. Decorată cu opere de artă originale şi mobilă modernă, semăna mai mult cu un apartament şic decît cu un salon de spital. Se culcă pe un pat tare, confortabil, mecanizat, cu perne moi sub cap. Purta o cămaşă de noapte nouă, la modă, una dintre cele cîteva împachetate de tatăl ei

în valiza ce-o aşteptase la internare. Toate articolele ei favorite de toaletă şi cosmetică fuseseră rînduite în baie. Avea personalul la vîrfurile degetelor. Nu trebuia decît să ridice receptorul telefonului de pe noptieră.

Era nenorocită.

Pe de o parte, o durea piciorul, după examenul chirurgului. Ca măsură de prevedere, i se făcuseră radiografii, dar acestea nu dezvăluiseră nici o fractură.

– Cooper mi-a spus că nu mi-am rupt nimic, îl informă ea calmă pe medic.

Acesta se încruntase la vederea cicatricii colţuroase. Cînd deplînse cusăturile rudimentare, Rusty sări în apărarea lui Cooper, răstindu-se:

– A încercat să-mi salveze piciorul.

Deodată, devenise cumplit de mîndră de cicatricea aceea şi deloc încîntată la gîndul că avea să i se şteargă, ceea ce, i s-a spus, necesita cel puţin trei operaţii ce chirurgie plastică şi reparatorie – poate chiar mai multe. Pentru ea, cicatricea era ca o insignă a curajului.

În plus, Cooper îi acordase mult timp în noaptea trecută, sărutînd pielea denivelată şi încreţită şi spunîndu-i că nu-l inhiba deloc, ba chiar îl „burzuluia de mama focului" de fiecare dată cînd se

uita. Rusty se gîndise la posibilitatea de a i-o spune şi pe-*asta* pomposului chirurg plastic.

N-o făcuse. Ba chiar nu vorbise aproape deloc. Pur şi simplu nu mai avea energie. Nu se putea gîndi decît la binecuvîntarea de a fi lăsată singură, să doarmă.

Acum, însă, cînd avea ocazia, nu reuşea. Îndoielile, temerile şi nefericirea îi alungau somnul. Unde era Cooper? De ce n-o urmase? La aeroport fusese un adevărat circ însă, cu siguranţă, ar fi putut rămîne cu ea dacă o voia într-adevăr.

Cînd intră sora să-i ofere un sedativ, înghiţi bucuroasă pastila. Altfel, ştia că n-ar fi putut în veci să adoarmă, fără prezenţa dură şi caldă a lui Cooper îmbrăţişînd-o.

Capitolul 11

– Vreau să zic, Dumnezeule! Nu ne-a venit să credem! Rusty a noastră, într-o prăbuşire de avion!

– Precis c-a fost îngrozitor.

Rusty îşi săltă capul de pe pernele patului de spital, spre cele două femei bine îmbrăcate, dorindu-şi să dispară într-un rotocol de fum. De îndată ce o soră eficientă şi agitată îi luase tava de la micul dejun, cele două prietene ale ei năvăliseră în cameră.

Trăsnind a parfumuri exotice şi curiozitate avidă, s-au declarat dornice s-o compătimească cele dintîi. Rusty bănuia că de fapt voiau să fie primele care auzeau delicioasele detalii ale „poznei canadiene", cum o numise una dintre ele.

– Da, n-aş putea spune c-a fost prea distractiv, răspunse obosită Rusty.

Se trezise cu mult înainte de servirea micului dejun. Deja se obişnuise să se deştepte odată cu soarele. Graţie tranchilizantului pe care-l luase de cu seară, dormise adînc. Lipsa de însufleţire se datora mai mult deprimării decît oboselii. Stătea extrem de prost cu moralul, iar eforturile prietenelor sale de a i-l ridica aveau exact efectul contrar.

– Cum scapi de-aici, te vom trata cu o zi de dezmăţ la salonul de frumuseţe. Părul, pielea, masajul. Uită-te doar în ce hal ţi-s unghiile.

Una dintre femei îi ridică mîna nervoasă, ţistuind critic din limbă.

– Sînt făcute praf.

Rusty afişă un zîmbet gol, amintindu-şi cît de rău se supărase cînd Cooper îi pilise unghiile cu cuţitul său de vînătoare.

– N-am apucat să-mi fac manichiura.

O intenţionase ca pe o ironie, dar prietenele ei dădură din cap compătimitoare.

– Eram prea ocupată să rămîn în viaţă.

Una îşi scuturâ părul blond tapat şi se cutremură cu delicateţe, făcînd să-i alunece eşarfa *Hermes* din jurul gîtului. Cele vreo duzină de brăţări din argint de la mînă îi zornăiră ca harnaşamentul unui ren de Crăciun.

– Ai fost atît de curajoasă, Rusty. Eu cred c-aş fi murit, decît să trec prin cîte-ai trecut tu.

Rusty era gata să contrazică această remarcă, dar îşi aminti că nu prea demult ar fi putut spune şi ea ceva la fel de superficial.

– Şi eu am crezut la fel, tot timpul. Ai fi uimită să descoperi cît de puternice sînt instinctele de supravieţuire ale animalului-om. Într-o situaţie ca aceea pe care am trăit-o eu, ele trec pe primul plan.

Pe prietenele ei, însă, nu le interesa filosofia. Doreau să audă nimicurile. Poveştile interesante despre tăvăleala prin mocirlă. Una stătea aşezată la picioarele patului lui Rusty; cealaltă se apleca din scaunul de-alături. Parcă erau două păsări necrofage gata să-i cureţe oasele în secunda cînd sucomba.

Povestea prăbuşirii şi a evenimentelor ulterioare apăruse pe prima pagină a ziarului din aceeaşi dimineaţă. Reporterul, cu doar cîteva greşeli minore, relatase meticulos calvarul lui Rusty şi al lui Cooper. Materialul fusese scris pe un ton serios şi solid jurnalistic. Însă publicul avea tendinţa de a citi printre rînduri; voia să audă ceea ce se omisese. Inclusiv prietenele ei, publicul dorea faptele nude.

– A fost pur şi simplu *îngrozitor*? Cînd apunea soarele, nu se lăsa un întuneric cumplit?

– Aveam cîteva felinare în cabană.

– Nu, afară, vreau să zic.

– Înainte de-a ajunge la cabană. Cînd a trebuit să dormi afară, în pădure.

Rusty oftă obosită.

– Da, era întuneric. Dar aprinseserăm focul.

– Ce mîncaţi?

– Iepuri, mai mult.

– Iepuri! Aş putea să *mor*.

– Eu n-am murit, se răsti Rusty. Şi nici tu n-ai muri.

Ei poftim, ce-o apucase să facă asta? De ce n-o lăsase aşa cum era? Părea jignite şi derutate, habar n-avînd de ce li se repezise la beregată. De ce nu spusese ceva drăguţ, ceva şic, ca de pildă, că friptura de iepure se serveşte în unele dintre cele mai fine restaurante?

Pe urmele acestui gînd, desigur, veni cel despre Cooper. O cuprinse un junghi de dor.

– Sînt groaznic de obosită, spuse, simţind nevoia de a plînge şi nevrînd să explice de ce.

Cu acea pereche, însă, subtilitatea nu ducea nicăieri. Nu prinseră aluzia s-o lase singură.

– Şi sărmanul tău picior, îşi plesni obrazul, îngrozită, cea cu brăţările. Doctorul e sigur că ţi-l poate rezolva?

Rusty închise ochii, răspunzînd:

– Rezonabil de sigur.

– Cîte operaţii îţi vor trebui ca să scapi de cicatricea asta hidoasă?

Simţi un curent de aer pe obraz, cînd cealaltă prietenă a ei îi făcu înnebunită semne vorbitoarei lipsite de tact.

– O, n-am vrut să mă înţelegi greşit. Nu-i chiar atît de hidoasă. Adică...

– Ştiu ce-ai vrut să spui, deschise Rusty ochii. Este hidoasă, dar e de preferat în locul unui ciot şi o vreme m-am temut să nu rămîn cu aşa ceva. Dacă Cooper...

Se întrerupse, rostindu-i accidental numele. Acum, odată ce-l auziseră, ciorile se năpustiră asupra lui, înhăţîndu-l cu ghearele lor avide de curiozitate.

– Cooper? întrebă una, inocentă. Bărbatul care-a supravieţuit prăbuşirii împreună cu tine?

– Da.

Cele două schimbară o privire, de parcă ar fi dat cu banul pentru a hotărî cine avea s-o pună pe prima dintre numeroasele întrebări despre el.

– L-am văzut aseară la actualităţi. Dumnezeule, Rusty, e un tip trăsnet!

– „Trăsnet"?

– Mă rog, nu trăsnet în sensul *perfect* al cuvîntului. Nu trăsnet ca un *model*. Vreau să zic, trăsnet în sensul colţuros, bărbătos, transpirat, păros, sexy...

– Mi-a salvat viaţa, spuse Rusty încet.

– Ştiu, draga mea. Dar dacă cineva are nevoie

să-i fie salvată viaţa, mai bine s-o facă un bărbat care arată ca acest Cooper Landry al tău. Ce mustaţă! rînji răutăcioasă femeia, lingîndu-se pe bot. E-adevărat ce se spune despre mustăţi? Mai ţii minte bancul?

Rusty ţinea minte bancul. Obrajii i se înroşiră, pe cînd buzele îi păleau. Ceea ce se spunea despre mustăţi *era* adevărat.

– Are umerii chiar atît de laţi? îşi desfăcu prietena ei mîinile la un metru lăţime.

– E destul de robust, da, recunoscu neajutorată Rusty. Dar...

– Şoldurile i-s chiar aşa de înguste? se apropiară mîinile la nici treizeci de centimetri, în timp ce vizitatoarele chicoteau.

Lui Rusty îi venea să urle.

– Ştia să facă lucruri la care eu nu m-aş fi gîndit niciodată. A construit un travois, folosind haina mea de blană, şi m-a tîrît de la locul accidentului – cîteva mile. Nici măcar nu mi-am dat seama, pînă n-am văzut distanţa din elicopter.

– Inspiră ceva fermecător de primejdios, se înfioră delicat una dintre prietene; nu auzise nici un cuvînt din cele rostite de Rusty. Ceva amenînţător, în ochi. Întotdeauna am găsit trăsătura asta primitivă înnebunitor de sexy.

Cea aşezată pe scaun închise ochii, într-un semileşin.

– Termină. Mă ia cu fierbinţeli.

– În ziarul de azi scria că a omorît doi oameni, într-o încăierare pentru tine.

Rusty aproape că sări din pat.

– N-a scris deloc aşa ceva în ziar!

– Am adunat şi eu doi cu doi.

– A fost legitimă apărare!

– Scumpo, calmează-te, o bătu ea pe mînă. Dacă tu zici c-a fost legitimă apărare, atunci a fost legitimă apărare.

Îi făcu cu ochiul.

– Ascultă, bărbatul meu îl cunoaşte pe Bill Friedkin[1] E de părere că după povestea ta s-ar putea face un film teribil. El şi Friedkin iau masa împreună săptămîna viitoare şi...

– Un film! exclamă Rusty, stupefiată de o asemenea idee. O, nu! Te implor, roagă-l să nu spună nimic. Nu vreau să iasă cine ştie ce din asta. Vreau doar să uit totul şi să-mi văd de viaţa mea.

– N-am vrut să te supărăm, Rusty.

Cea care stătuse aşezată pe scaun se ridică în picioare, lîngă pat. Îi puse pe umăr o mînă, a consolare.

– Atîta numai că noi sîntem cele mai bune prietene ale tale. Dacă a *fost* vreun lucru îngrozitor pe

1. William Friedkin, celebru regizor american de film.

care voiai să-l discuţi, vreun aspect – înţelegi – *personal* al dezastrului, pe care nu i-l puteai spune tatălui tău, voiam să-ţi stăm la dispoziţie.

– Ca de pildă? se smulse Rusty de sub mîna prieteni ei, privindu-le încruntată pe amîndouă. Femeile mai schimbară o privire cu subînţeles.

– În fine, ai fost *singură* cu omul ăla timp de aproape două săptămîni.

– Şi? întrebă iritată Rusty.

– Şi, continuă prietena ei, trăgînd adînc aer în piept, în ziar scrie că era o cabană doar de-o singură cameră.

– Şi?

– Haide, Rusty, ajunse cealaltă la capătul răbdării. Situaţia se pretează la tot felul de speculaţii. Eşti o femeie tînără, foarte atrăgătoare, iar el e de-a dreptul minunat şi cu siguranţă viril. Amîndoi sînteţi fără obligaţii. Tu ai fost rănită. El te-a îngrijit. Depindeai de el aproape total. Vă gîndeaţi că era posibil să rămîneţi înzăpeziţi acolo pînă la primăvară.

Cealaltă preluă ştafeta, continuînd surescitată:

– Trăind împreună aşa, atît de aproape unul de altul, în sălbăticie – mă rog, e de-a dreptul cel mai romantic lucru de care am auzit vreodată. Ştii unde bătem.

– Da, ştiu unde bateţi.

Vocea lui Rusty era rece, dar ochii ei căprui

ardeau mocnit.

– Vreţi să ştiţi dacă m-am culcat cu Cooper.

Exact în acel moment, uşa se deschise şi subiectul discuţiei intră în încăpere. Lui Rusty aproape că-i sări inima din piept. Prietenele ei se răsuciră, ca reacţie la zîmbetul radios care i se ivise pe faţă. Cooper abia dacă le luă în seamă. Ochii lui o găsiră pe Rusty, aţintindu-se asupra ei. Privirea fierbinte pe care o schimbară între ei era un răspuns suficient la orice întrebări despre nivelul lor de intimitate.

În sfîrşit, Rusty îşi veni în fire destul ca să vorbească:

– Cooper, ele sînt două dintre cele mai apropiate prietene ale mele.

Le prezentă pe nume. Cooper dădu din cap scurt, fără interes, către fiecare dintre cele două femei, ca răspuns la prezentări.

– O, domnule Landry, sînt *atît* de onorată să vă cunosc, izbucni una din ele, cu sufletul la gură şi ochii rotunzi. În *Times* scria că şînteţi un P.O.W. evadat. Nu-mi vine să cred. Vreau să zic, prin cîte-aţi şi trecut deja. Şi apoi, să supravieţuiţi unei prăbuşiri de avion.

– Rusty susţine că i-aţi salvat viaţa.

– Soţul meu şi cu mine am dori să vă oferim un mic dineu intim, cînd se pune Rusty pe picioare. Vă rugăm să ne-o permiteţi.

– Cînd aţi hotărît asta? întrebă arţăgoasă cealaltă. Şi *eu* voiam să-i invit la un dineu.

– Eu am vorbit prima.

Sporovăiala lor prostească era enervantă şi penibilă. Cotcodăceau ca surorile vitrege din *Cenuşăreasa*.

– Sînt convinsă că nu poate sta prea mult, le întrerupse Rusty, observînd cum Cooper îşi pierdea tot mai mult răbdarea. La fel ca ea. Acum, cînd venise, dorea să se descotorosească de cele două aşa-zise prietene şi să rămînă singură cu el.

– Am stat destul, spuse una dintre ele, luîndu-şi poşeta şi mantoul; se aplecă spre Rusty şi sărută aerul în preajma obrazului ei, şoptind: Reao ce eşti! Să ştii că nu scapi cu una două. Vreau să aflu *totul*.

Cealaltă se aplecă la rîndul ei:

– Sînt convinsă că, pentru tipul ăsta, a meritat cu prisosinţă prăbuşirea. E divin. Atît de crud. Atît de... Bine, dar sînt sigură că nu-i nevoie să ţi-o spun *ţie*.

În drum spre uşă, se opriră să-şi ia rămas bun de la Cooper. Una îl bătu chiar pe piept, cu o mînă cochetă, amintindu-i despre dineul planificat în cinstea lui. Se topiră afară; zîmbindu-i înfumurate lui Rusty peste umăr, înainte ca uşa să se închidă în urma lor.

Cooper le privi ieşind, apoi se apropie de pat.

– Nu merg la nici un împuţit de dineu.

– Nici nu m-aşteptam. După ce se mai liniştesc spiritele, o voi sfătui să renunţe la idee.

Se dovedi riscant să-l privească. Simţi, descumpănită, că ochii o usturau de lacrimi. Jenată, şi le şterse de pe obraji.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Nu, mă...

Ezita să-i spună, dar se hotărî să se arunce. Vremea secretelor între ei trecuse de mult. Cu curaj, ridică din nou ochii spre el.

– Mă bucur foarte mult că te văd.

N-o atinse, deşi ar fi putut foarte bine s-o facă. Privirea lui însă era la fel de posesivă ca o mîngîiere. Îi urmări silueta conturată prin pătura subţire, apoi urcă din nou. Zăbovi asupra sînilor, pe care cămaşa de noapte din mătase aderentă îi reliefa seducător.

Rusty îşi ridică nervoasă mîna, jucîndu-se cu gulerul de dantelă.

– Cămaşa mă aştepta aici cînd m-am internat.

– E drăguţă.

– Orice e de preferat în locul colanţior.

– Îţi stătea bine în colanţi.

Zîmbetul ei şovăi. Venise. Îl vedea, îi simţea mirosul curat, de săpun, îi auzea glasul. Purta haine noi – pantaloni marinăreşti, o cămaşă sport

şi un sacou. Dar nu acestea erau cauza atitudinii lui distante. Nu dorea s-o recunoască, însă era incontestabilă – la fel de vizibilă ca un zid de netrecut.

– Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi, spuse Rusty, în lipsă de altceva mai potrivit. I-am cerut tatălui meu să-ţi dea de urmă şi să-ţi transmită unde sînt.

– Tatăl tău nu mi-a spus nimic. Te-am găsit de unul singur.

Rusty prinse curaj. O căutase. Toată noaptea, poate. Probabil că, în timp ce ea zăcea adormită de sedative, Cooper trecuse prin ciur străzile oraşului, căutînd-o înnebunit.

Imediat însă el îi spulberă speranţele, adăugînd:

– Scria în ziarul de dimineaţă că eşti aici. Înţeleg că un chirurg plastician va corecta cusăturile făcute de mine.

– Ţi-am apărat cusăturile.

Cooper ridică din umeri, indiferent.

– A mers, altceva nu mă interesează.

– Şi pe mine mă interesează numai asta.

– Sigur.

– Ba da! se îndreptă ea de spate, înfuriată de condescendenţa lui searbădă. Nu eu am fost cu ideea să vin de la aeroport direct aici. A fost iniţiativa tatei. Eu aş fi preferat să mă duc acasă,

să-mi consult corespondenţa, să-mi ud plantele, să dorm în patul meu.

– Eşti fetiţă mare. De ce n-ai făcut-o?

– Tocmai ţi-am spus. Tata făcuse toate pregătirile astea. Nu-i puteam cere să le schimbe.

– De ce?

– Nu fi obtuz. Şi de ce n-ar trebui să-mi scoată cicatricea asta? ţipă ea enervată.

Cooper îşi mută privirea, rozîndu-şi un colţ al mustăţii.

– Ar trebui. Sigur c-ar trebui.

Prăbuşindu-se nefericită, Rusty se rezemă de perne, ştergîndu-şi ochii cu colţul cearceafului.

– Ce se întîmplă cu noi? De ce ne purtăm aşa?

Capul lui se răsuci la loc. Avea o expresie tristă, de parcă naivitatea lui Rusty ar fi fost vrednică de milă.

– N-ar fi cazul să trăieşti toată viaţa cu cicatricea aia pe picior. N-am vrut să sugerez aşa ceva.

– Nu despre cicatrice vorbesc, Cooper. Vorbesc despre toate. De ce ai dispărut aseară, la aeroport?

– Eram acolo, în văzul tuturor.

– Dar nu erai cu mine. Te-am strigat. Nu m-ai auzit?

Nu-i răspunse direct.

– Nu păreau să-ţi lipsească atenţiile.

– Voiam atenţia *ta*. O avusesem, pînă am coborît din avion.

– În toată mulţimea aia, ar fi fost cam greu să facem ceea ce făcuserăm în avion, o măsurară jignitor ochii lui. În plus, aveai alte ocupaţii.

Pe gură i se aşternuse din nou un zîmbet afectat, cinic. Acum părea nefamiliar, întrucît Rusty nu-i mai văzuse acea expresie de cînd făcuseră dragoste.

Era uimită. Unde şi cînd se stricase relaţia lor?

– Lą ce te-ai fi aşteptat, cînd am sosit în Los Angeles? Eram şi sîntem un subiect de senzaţie, Cooper. Nu e vina mea că ne-au aşteptat acolo reporterii. Şi tatăl meu. Se îmbolnăvise de grija mea. A ajutat la finanţarea salvării. Credeai c-o să-mi trateze cu indiferenţă întoarcerea?

– Nu, îşi trecu el degetele prin păr. Dar era nevoie să facă un asemenea spectacol? De ce toată superproducţia aia nesuferită? Blana, de exemplu.

– A fost un gest plin de consideraţie din partea lui.

Chiar şi acum, se jena amintindu-şi gestul extravagant al tatălui ei, dar se repezi să-i ia apărarea. Haina reprezentase o expresie a iubirii lui şi a bucuriei de a o avea înapoi, vie şi nevătămată. Nu conta că fusese o demonstraţie de bogăţie de prost gust. O enerva refuzul lui Cooper de a

înţelege acest lucru, trecînd pur şi simplu cu vederea peste ideosincraziile tatălui ei.

Cooper umbla prin salon, nervos, de parcă l-ar fi găsit prea strîmt. Avea mişcări bruşte şi stingherite, ca acelea ale unui om jenat de nişte haine prea mici.

– Ascultă, trebuie să plec.

– Să pleci? Acum? De ce? Unde te duci?

– Acasă.

– La Rogers Gap?

– Mda. Înapoi unde mi-e locul. Am o fermă de îngrijit. N-am de unde şti în ce stare am s-o găsesc cînd ajung acolo.

Aproape ca amintindu-şi abia acum, îi privi piciorul drept.

– Ce-ţi face piciorul? O să fie bine?

– În cele din urmă, răspunse ea cu voce surdă.

Pleacă. Se duce. Departe de mine. Poate pentru totdeauna.

– Vor fi necesare mai multe operaţii. Prima e mîine.

– Sper că nu ţi-am făcut mai mult rău decît bine.

Gîtlejul ei se contractase de emoţie.

– Nu mi-ai făcut rău.

– Ei, cu asta, cred că ne-am luat rămas bun.

Se retrase încet spre uşă, încercînd să nu dea

impresia că fugea.

– Poate reuşesc cîndva să trec prin Rogers Gap ca să-ţi dau bună ziua. Nu se ştie niciodată cînd s-ar putea să am drum într-acolo.

– Mda, sigur. Ar fi grozav.

Zîmbetul lui forţat exprima cu totul altceva.

– Cît... cît de des vii prin Los Angeles?

– Nu prea des, fu el destul de sincer să răspundă. Ei bine, la revedere, Rusty.

Răsucindu-se pe tocurile pantofilor, întinse mîna spre clanţă.

– Cooper, stai!

Se întoarse. Rusty se ridicase în capul oaselor, gata să se repeadă după el, la nevoie.

– Aşa se sfîrşeşte?

Cooper dădu scurt din cap.

– Nu se poate. Nu după toate prin cîte-am trecut împreună.

– Aşa trebuie.

Scutură din cap atît de îndîrjită încît părul i se înfoie în toate direcţiile.

– Nu mă mai prosteşti tu pe mine. Te prefaci insensibil ca să te aperi. Faci eforturi. Ştiu eu. Doreşti să mă îmbrăţişezi la fel de mult pe cît o doresc şi eu.

Maxilarele lui Cooper se încleştară, scrîşnind din dinţi. Lîngă trup, pumnii i se strînseră. Se războiu cu el însuşi cîteva secunde, înainte de a

pierde lupta.

Se repezi prin încăpere, luînd-o brutal în braţe. Se aşează pe marginea patului şi o strînse cu putere. Cuprinzîndu-se unul pe altul, începură să se legene. Chipul său se îngropase în părul ei de culoarea scorţişoarei. Al ei i se cuibărise lîngă gît.

– Rusty, Rusty!

Înfiorată de chinul din glasul lui, îi spuse:

– Aseară, n-am putut adormi fără somnifer. Tot ascultam, să-ţi aud respiraţia. Mi-era dor să fiu ţinută de tine în braţe.

– Mi-era dor să-ţi simt fundul în poala mea.

Îşi înclină capul în acelaşi moment în care şi-l ridică şi Rusty pe al ei, cu gurile căutîndu-li-se. Se sărutară, cu o dorinţă disperată. Cooper îşi afundă toate cele zece degete prin părul ei, ţinîndu-i capul neclintit, în timp ce făcea dragoste cu limba în gura ei.

– Azi-noapte, te-am dorit atît de tare, încît am crezut c-aveam să mor, gemu el, cînd se desprinseră.

– Nu voiai să te desparţi de mine?

– Nu aşa.

– Atunci, de ce nu mi-ai răspuns cînd te-am strigat, la aeroport? Mă auziseşi, nu-i aşa?

Cooper păru întristat, dar dădu din cap afirmativ.

– N-o puteam face pe artistul în circul ăla, Rusty. N-am ştiut cum să scap mai repede de-acolo. Cînd m-am întors acasă din Nam, am fost primit ca un erou.

Începu să frece între degetele o şuviţă din părul ei, amintindu-şi durerosul trecut.

– Nu mă simţeam ca un erou. Trăiesem în iad. În bolgiile infernului. Unele lucruri pe care trebuise să le fac... Ei bine, nu erau prea eroice. Nu meritau reflectoare şi cununi de lauri. *Eu* nu le meritam. Voiam doar să fiu lăsat în pace, ca să uit.

Îi înclină capul pe spate, străpungînd-o cu o privire gri-argintie:

– Şi nici acum nu merit şi nu vreau lumini de reflectoare. Am făcut numai ceea ce a fost necesar pentru salvarea vieţilor noastre. Oricine ar fi procedat la fel.

Rusty îi atinse cu drag mustaţa.

– Nu oricine, Cooper.

Alungă complimentul, cu o ridicare din umeri.

– Eu aveam mai multă experienţă într-ale supravieţuirii decît majoritatea, atîta tot.

– Nu vrei tu să accepţi creditul pe care-l meriţi, aşa-i?

– Asta vrei, Rusty? Credit pentru supravieţuire?

Se gîndi la tatăl ei. I-ar fi plăcut să audă cîteva cuvinte de laudă pentru cît de curajoasă fusese. Cînd colo, Bill Carlson vorbise despre escapada

lui Jeff din tabăra de cercetaşi, spunîndu-i cît de bine reacţionase fratele ei într-o situaţie potenţial fatală. Comparaţia cu Jeff nu fusese o răutate din partea lui. Nu intenţionase să sublinieze cît de departe se afla de exemplul lui Jeff. Dar asta era concluzia. Ce-ar fi fost necesar, se întrebă Rusty, pentru a cîştiga respectul tatălui ei?

Din cine ştie ce motiv, însă, cucerirea stimei lui nu mai părea la fel de importantă ca înainte. Ba chiar nu părea importantă deloc. Mult mai mult o interesa părerea lui Cooper despre ea.

- Nu doresc nici un credit, Cooper. Pe...

Se opri în ultima clipă, înainte de a completa: „...tine te doresc." În schimb, îşi rezemă obrazul de pieptul lui.

– De ce n-ai venit după mine? Nu mă mai vrei?

Cooper îi puse o mînă pe sîn, mîngîndu-i-l cu degetele.

– Ba da, te doresc.

Nevoia care-i făcea glasul să sune ca o pînză sfîşiată nu era strict fiziologică.

Rusty îi percepu profunzimea dorinţei, întrucît şi ea o simţea. Provenea dintr-o goliciune care-o rodea cînd nu-l avea alături. Îi determină propria ei intonaţie imploratoare:

– Atunci, de ce?

– Nu te-am urmat aseară, fiindcă voiam să grăbesc inevitabilul.

– Inevitabilul?

– Rusty, şopti el, dependenţa asta sexuală pe care o simţim unul faţă de altul e strict ca la carte. Apare frecvent printre oamenii care au supravieţuit împreună dintr-o criză. Chiar şi ostatecii şi victimele răpirilor încep uneori să simtă o atracţie nefirească faţă de cei care i-au capturat.

– Ştiu toate astea. Sindromul Stockholm. Dar în cazul nostru e altceva.

– Oare? se coborîră sprîncenele lui, sceptic. Un copil iubeşte pe oricine îi dă de mîncare. Pînă şi un animal sălbatic se împrieteneşte cu cel ce-i lasă hrană. Eu am avut grijă de tine. Era omeneşte să ataşezi mai multă semnificaţie...

Pe neaşteptate, furioasă, Rusty îl împinse. Părul îi era un halou vibrînd de indignare, iar ochii îi scînteiau provocatori.

– Să nu-ndrăzneşti să minimalizezi cu palavre psihologice tot ce s-a întîmplat între noi. Sînt nişte gogoşi umflate. Ceea ce simt eu pentru tine este real.

– N-am spus nici un moment că n-ar fi real.

Nervozitatea ei îl excita. O prefera cînd era sfidătoare. O smuci spre el.

– Chestia asta ne-a prins bine întotdeauna.

Cuprinzîndu-i din nou sînul în căuşul palmei, îşi trecu impertinent peste sfîrc degetul mare.

Rusty se înmuie, murmurînd slab:

– Nu...

Nici n-o luă în seamă. Continuă s-o dezmierde. Ochii ei se închiseră.

– Ne apropiem. Mă întăresc. Tu devii umedă. De fiecare dată. S-a întîmplat încă de prima oară cînd ne-am văzut unul pe altul, în avion. N-am dreptate?

– Ba da, recunoscu ea.

– Te-am dorit de pe-atunci, înainte să fi decolat.

– Dar nici măcar n-ai zîmbit, nici nu mi-ai vorbit, sau să mă fi încurajat să-ţi vorbesc eu ţie.

– Exact.

– De ce?

Nu-i mai putea suporta mîngîierile, rămînînd în acelaşi timp raţională. Îi dădu mîna la o parte.

– Spune-mi de ce.

– Fiindcă bănuisem ceea ce acum ştiu cu certitudine: trăim în două lumi diferite. Şi nu vorbesc din punct de vedere geografic.

– Ştiu la ce te referi. Mă crezi proastă şi superficială, ca prietenele alea ale mele pe care tocmai le-ai cunoscut. Nu sînt aşa!

Îi puse mîinile pe braţe, vorbindu-i cu sinceritate:

– Şi pe mine m-au iritat. Ştii de ce? Fiindcă m-am văzut pe mine însămi – aşa cum eram înainte. Le-am judecat la fel cum m-ai judecat tu pe

mine prima oară cînd ne-am întîlnit. Te rog, fii înţelegător cu ele. Şi cu mine. Aici sîntem în Beverly Hills. Nimic nu e real. Există zone ale oraşului ăstuia cu care n-aş putea avea nici o legătură. Cabana celor doi Gawrylow se afla dincolo de limitele înţelegerii mele. Dar m-am schimbat. Serios. Nu mai sînt la fel ca ele.

– Niciodată n-ai fost, Rusty. Bănuiam eu. Acum, ştiu adevărul.

Îi încadră faţa între mîini.

– Dar asta e viaţa pe care o cunoşti. E tagma în care trăieşti. Eu n-aş putea. N-aş face-o. Nici nu vreau să încerc. Şi nici tu nu ţi-ai găsi locul în viaţa mea.

Rănită de durerosul adevăr al cuvintelor lui, reacţionă cu furie, înlăturîndu-i mîinile.

– Viaţa ta! Care viaţă? Izolat de restul lumii? Singur şi închistat? Folosindu-ţi înverşunarea ca pe o armură? Asta numeşti tu viaţă? Ai dreptate, Cooper. N-aş putea trăi aşa. Singele meu albastru ar fi o povară prea greu de purtat.

Buza lui inferioară se subţie aspru sub mustaţă. Rusty ştia că lovise în ţintă, dar nu găsea nici o victorie în asta.

– Deci, ai spus-o şi tu, replică el. Asta încercam şi eu să-ţi zic. La pat sîntem grozavi, dar n-am putea niciodată duce o viaţă împreună.

– Fiindcă eşti prea al dracului de încăpăţînat

ca să încerci! Te-ai gîndit vreodată la un compromis?

– Nu. Nu vreau nici un rol pe scena asta, desfăcu le braţele, indicînd încăperea luxoasă şi tot ceea ce se vedea dincolo de fereastra mare.

Rusty îl ţinti cu degetul, acuzatoare:

– Eşti un snob.

– Snob?

– Da, snob. Strîmbi din nas faţă de societate pentru că te simţi superior maselor. Superior şi prea cinstit, datorită războiului şi prizonieratului. Dispreţuitor, fiindcă vezi tot ce nu-i în regulă cu lumea. Încuiat acolo, pe muntele tău solitar, te joci de-a Dumnezeu, uitîndu-te de sus la noi toţi cei ce avem curajul să ne tolerăm unii pe alţii, în ciuda defectelor noastre omeneşti.

– Nu-i deloc aşa, mormăi el.

– Nu? N-o faci nici un pic pe judecătorul? Dacă universul nostru e atît de strîmb, dacă îl ridiculizezi aşa de mult, atunci de ce nu faci nimic ca să-l schimbi? Ce rezolvi îndepărtîndu-te de el? Nu omul te-a alungat. Tu te-ai izolat de el.

– N-am părăsit-o decît atunci cînd ea...

– *Ea?*

De pe chipul lui Cooper se şterse orice urmă de emoţie, devenind înlemnit şi neted ca o mască. Lumina din ochi i se stinse. Deveniră duri, implacabili.

Şocată, Rusty îşi apăsă o mînă peste inima care-i bubuia în piept. *Sursa cinismului lui Cooper era o femeie.* Cine? Cînd? O sută de întrebări i se îmbulzeau prin minte. Dorea să le pună pe toate, dar deocamdată era ocupată numai să-i îndure privirea îngheţată şi ostilă. Cooper era furios pe el însuşi şi pe ea. Îl momise să reînvie ceva ce dorise să rămînă mort şi îngropat.

Inima ei hiperactivată îi pompa prin organism o gelozie roşie şi densă ca sîngele. O anume femeie exercitase asupra lui Cooper destulă influenţă pentru a-i schimba cursul vieţii. Poate că fusese un băiat vesel şi nepăsător, înaine ca acea lupoaică fără nume să-şi fi înfipt ghearele în el. Grozavă femeie trebuia să mai fi fost, din moment ce înverşunarea lui dura de-atîta vreme. Încă îi mai simţa influenţa. Chiar o iubise atît de mult? se întrebă Rusty, deznădăjduită.

Un bărbat de soiul lui Cooper Landry n-ar fi stat mult timp fără a avea o femeie. Rusty, însă, îşi imaginase aventurile lui ca fiind trecătoare, satisfăcătoare fizic şi nimic mai mult. Nici un moment nu-i trecuse prin minte că fusese legat serios de cineva. Dar fusese, iar plecarea acelei femei din viaţa lui fusese zdrobitoare şi dureroasă.

– Cine-a fost?

– Las-o baltă.

– Ai cunoscut-o înainte de a pleca în Vietnam?

– Las-o, Rusty.

– S-a măritat cu altul în timp ce tu erai prizonier?

– Am spus s-o lași în pace.

– Ai iubit-o?

– Ascultă, era bună la zbenguială, dar nu la fel de focoasă ca tine, e bine? Asta te frămîntă să afli – cum vă comparați una cu alta? Păi, ia să vedem. Nu era roșcovană, așa că-i lipsea spiritul tău înflăcărat. Avea un trup superb, însă nici pe departe ca al tău.

– Termină!

– Sînii-i erau mai plini, dar mai puțin sensibili. Sfîrcurile? Mai mari și mai închise la culoare. Coapsele? La fel de netede, dar mult mai slabe decît ale tale.

Îi privi locul unde se îmbinau.

– A ta poate stoarce ultima picătură de viață dintr-un bărbat.

Rusty și acoperi gura, pentru a-și înăbuși un suspin de durere și de indignare. Respira la fel de repede și de tare ca el. Se sfredeleau din priviri cu o animozitate la fel de aprigă precum patima reciprocă pe cînd făceau dragoste.

În această atmosferă clocotindă își făcu inoportuna intrare Bill Carlson.

– Rusty?

Tresări la auzul vocii tatălui ei.

– Tată! exclamă ea, într-o expirație năvalnică. Vino... bună dimineața. El...

Descoperi că avea gura uscată și că mîna pe care o ridicase spre a-l arăta pe Cooper îi tremura.

– El e Cooper Landry.

– A, domnule Landry, întinse Carlson mîna.

Cooper i-o strînse. Făcu acest lucru cu fermitate, dar și cu o perceptibilă lipsă de entuziasm și multă neplăcere.

– Am pus mai multe persoane să-ți dea de urmă.

Cooper nu oferi nici o explicație despre locul unde înnoptase, așa că Bill Carlson se repezi mai departe:

– Doream să-ți mulțumesc pentru că i-ai salvat viața fiicei mele.

– Nu e necesară nici o mulțumire.

– Ba cum să nu fie. Ea e viața mea. Din ce mi-a spus, dumneata ai însemnat pentru ea diferența dintre viață și moarte. De fapt, ea m-a îndemnat să te găsesc aseară.

Cooper o privi pe Rusty, apoi din nou pe Carlson, care tocmai vîra mîna în buzunarul de la piept al sacoului. Scoase un plic alb.

– Rusty dorea să-ți mulțumească într-un mod cu totul deosebit.

Și îi întinse lui Cooper plicul. Acesta îl des-

chise, uitîndu-se înăuntru. Privi un lung răstimp conţinutul, înainte de a-şi ridica ochii spre Rusty. Erau îngheţaţi de dispreţ. Un colţ al mustăţii i se arcui într-un zîmbet plin de răutate. Apoi, cu o mişcare feroce, rupse în două plicul şi cecul la purtător dinăuntru. Azvîrli cele două jumătăţi în adîncitura dintre coapsele ei.

– Mulţumesc oricum, domnişoară Carlson, dar în ultima noastră noapte împreună mi s-au achitat pe deplin toate serviciile.

Capitolul 12

Întorcîndu-se spre fiica lui, după ce-l privise pe Cooper ieşind ca o furtună din cameră, Carlson spuse:

– Ce individ antipatic!

– Tată, cum ai fost în stare să-i oferi bani? ţipă Rusty, deznădăjduită.

– Credeam că o doreai şi o aşteptai din partea mea.

– De unde Dumnezeu ţi-a venit ideea asta? Cooper... Domnul Landry... Este un om mîndru. Crezi că pentru profit mi-a salvat viaţa?

– Nu m-ar surprinde. E un personaj dezagreabil, din ce-am auzit despre el.

– Te-ai interesat?

– Fireşte. De îndată ce a fost identificat în persoana celui ce se afla cu tine cînd aţi fost salvaţi. Nu se poate să-ţi fi fost comod naufragiul

alături de el.

– Am avut unele divergenţe, replică Rusty, cu un surîs nostalgic. Însă ar fi putut să mă părăsească şi să se salveze în orice moment.

– Nici o şansă. Nu cînd îl putea aştepta o recompensă pentru că te salvase.

– Nu ştia asta.

– E deştept. A dedus că n-aş cruţa nici o cheltuială pentru a te salva, dacă mai erai în viaţă. Poate că l-a ofensat suma.

Luă cecul rupt şi îl studie.

– M-am gîndit că e o recompensă generoasă, dar poate că e mai lacom decît bănuisem.

Rusty închise ochii, lăsîndu-şi capul să cadă la loc pe pernă, învinsă.

– Tată, nu-i trebuie banii tăi. Se bucură destul că a scăpat de mine.

– Sentimentul e reciproc, se aşeză Carlson pe marginea patului. Oricum, e un mare ghinion că nu putem să-ţi investim nenorocul.

Ochii ei se deschiseră din nou.

– Să-l „investim"? Ce Dumnezeu vorbeşti?

– Nu te repezi la concluzii pînă nu mă asculţi.

Se repezise deja la mai multe concluzii, nici una pe placul ei.

– Sper că nu te referi la un film, nu?

Cînd prietena ei menţionase ideea, fusese copleşită.

Carlson o bătu pe mînă.

– Nimic atît de vulgar, draga mea. Avem mai mult stil.

– Atunci, ce?

– Una din problemele tale a fost întotdeauna lipsa de clarviziune, Rusty, o apucă el afectuos de bărbie. Fratele tău ar fi întrezărit imediat posibilităţile antreprenoriale pe care ni le-a deschis situaţia asta.

Ca de obicei, comparaţia cu fratele ei o punea în inferioritate.

– De pildă?

Cu răbdare, Carlson începu să-i explice:

– Ţi-ai făcut un nume în afacerile imobiliare. Şi nu ţinîndu-te de coada mea. Poate că ţi-am pus şi eu în cale nişte posibilităţi, dar ai ştiut să profiţi de ele.

– Mulţumesc, dar unde vrei să ajungi, tată?

– Prin meritele tale proprii, eşti aproape o celebritate în oraşul ăsta.

Rusty clătină din cap, în derîdere.

– Nu glumesc. Numele tău e binecunoscut în cercuri importante. Iar recent, numele şi fotografia ta au apărut în ziare şi la televiziune. Ai devenit un soi de eroină folk. Genul ăsta de publicitate gratuită e la fel de solidă ca banii din bancă. Propun să folosim catastrofa în avantajul nostru.

În pragul panicii, Rusty îşi umezi buzele.

– Adică, să generăm afaceri făcînd reclamă faptului că am supravieţuit unei prăbuşiri de avion?

– Ce rău ar fi în asta?

– Glumeşti, pesemne!

Nu glumea. Nici în expresia, nici în atitudinea lui nu se zărea nimic care să indice vorbe goale. Rusty îşi lăsă capul în piept, scuturîndu-şi-l.

– Nu, tată. Categoric, nu. Ideea nu mă atrage deloc.

– Nu spune imediat nu, replică el autoritar. Voi cere agenţiei noastre de publicitate să lucreze la cîteva proiecte. Promit că nu-l pun pe nici unul în aplicare fără ca tu să fii consultată şi să am aprobarea ta.

Dintr-o dată, devenise un străin pentru ea. Glasul, faţa, manierele şlefuite – toate-i erau familiare. Dar nu cunoştea cu adevărat inima şi sufletul omului de sub învelişul sclipitor. Nu-l cunoştea deloc.

– N-am să aprob niciodată. În catastrofa aia aviatică au murit cinci oameni. *Cinci oameni,* tată. Le-am cunoscut familiile – văduvele îndoliate, copiii, părinţii. Am stat de vorbă cu ei. Le-am prezentat condoleanţele mele, din toată inima. Să profit de nenorocirea lor... se cutremură ea de repulsie... nu, tată. Aşa ceva nu pot face.

Bill Carlson se trase de buza inferioară, ca

întotdeauna cînd cugeta adînc.

– Prea bine. Deocamdată, lăsăm ideea deoparte. Dar mi-a mai venit una.

Îi strînse ambele mîini între palmele lui. Rusty avu impresia clară că era imobilizată ca măsură de prevedere, de parcă următoarea propunere ar fi urmat să declanşeze o criză.

– Cum spuneam, ieri am pus ca domnul Landry să fie verificat în amănunţime. Este proprietarul unei ferme mari, într-o zonă frumoasă din Sierra.

– Aşa mi-a spus şi el.

– Nimeni n-a amenajat pămînturile din jur.

– Asta-i toată frumuseţea. Regiunea a rămas virtualmente neatinsă. Dar nu reuşesc să văd ce legătură are asta cu noi.

– Rusty, ce se întîmplă cu tine? întrebă el tachinător. Ai devenit ecologistă, după două săptămîni în pădure? Sper că n-ai să pui în circulaţie petiţii, acuzîndu-i pe constructori că violează pămîntul de fiecare dată cînd se înalţă un nou complex de clădiri, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu, tată.

Ironia lui friza tonul critic. Pe sub zîmbet i se distingea o undă de reproş. Rusty nu voia să-l dezamăgească, dar se grăbi să elimine orice posibile idei nutrea cu privire la Cooper şi la antreprize.

– Sper că nu te gîndeşti la vreo dezvoltare comercială în zona din stat a domnului Landry. Îţi dau cuvîntul meu, n-o să-l bucure. Ba chiar, ţi s-ar împotrivi.

– Eşti sigură? Cum îţi sună ideea unui parteneriat?

Se holbă la el, uimită.

– Un parteneriat între Cooper şi mine?

Carlson dădu din cap:

– E veteran de război. O reclamă foarte bună. Aţi supravieţuit împreună unei prăbuşiri de avion şi aţi îndurat vicisitudini incredibile în sălbăticia canadiană, înainte de a fi salvaţi. Şi acest lucru are dramatism şi valoare de marketing. Publicul cumpărător o să se repeadă imediat.

Toată lumea, pînă şi propriul ei tată, părea să privească prăbuşirea avionului şi experienţele pe viaţă şi pe moarte din urma acesteia ca pe o mare aventură, o melodramă cu Cooper şi Rusty în rolurile principale.

Carlson era prea absorbit în planurile lui ca să observe reacţia negativă a lui Rusty.

– Aş putea să dau cîteva telefoane şi, pînă se-ntunecă, să întrunesc un grup de investitori înnebuniţi să aibă terenuri în regiunea aia. La Rogers Gap ăsta se găseşte şi un schi-lift, dar e

prost administrat. Îl recondiţionăm, îl modernizăm şi construim în jurul lui. O să-l luăm şi pe Landry în combinaţie, firește. Aşa, am netezi relaţiile cu ceilalţi localnici. Nu e un tip de societate, dar investigatorii mei au raportat că exercită multă influenţă. Numele lui înseamnă ceva prin partea locului. După ce terenurile vor intra în construcţie, poţi începe să le vinzi. Avem cu toţii şanse sigure să cîştigăm milioane.

Obiecţiile ei faţă de aceste propuneri erau prea numeroase ca să le înşire, aşa că nici măcar nu încercă. Trebuia să desfiinţeze ideea înainte de a se pune pe picioare.

– Tată, în caz că n-ai prins mesajul de-acum un minut, pe domnul Landry nu-l interesează să cîştige bani, zise ea luînd cele două jumătăţi ale ceculeţului, legănîndu-le în faţa lui ca să-i reamintească. A scoate bani dintr-o afacere imobiliară ar fi o anatemă pentru el. Iubeşte ţinuturile de-acolo. Vrea să fie lăsate în pace, să rămînă aşa cum sînt, neîntinate de antreprenorii funciari. Preferă antrepriza naturii şi nimic mai mult.

– Poate că dă din gură în numele filosofiei ăsteia à la Walden Pond, remarcă sceptic tatăl ei. Dar orice om are preţul lui, Rusty.

– Nu Cooper Landry.

Carlson îşi mîngîie fiica pe obraz.

– Naivitatea ta e adorabilă.

Licărul din ochii lui era familiar şi alarmant. Indica faptul că prinsese urma unei mari afaceri. Într-o comunitate de rechini capitalişti, tatăl ei se număra printre aceia cu fălcile cele mai ucigătoare. Rusty îl apucă de mînă, strîngînd cu putere:

– Promite-mi, *promite,* că n-ai să faci asta. Nu-l cunoşti.

– Şi tu îl cunoşti?

Luminiţa din ochi i se stinse, iar pleoapele i se îngustară. Treptat, Rusty îi eliberă mîinile. Carlson se retrase de lîngă ea, bănuitor, ca şi cum tocmai ar fi aflat că afecţiunea care o ţinea în spital putea fi contagioasă.

– N-am pus nici o întrebare la care te-ai putea jena să-mi răspunzi, Rusty. Voiam să fim amîndoi cruţaţi de asta. Totuşi, nu-s orb. Landry e aproape o caricatură a masculului macho. Este genul de singuratic beligerant pentru care femeile leşină şi se imaginează capabile să-l îmblînzească.

Îi cuprinse bărbia şi i-o ridică astfel încît s-o poată privi atent în ochi.

– Cu siguranţă, eşti prea inteligentă ca să cazi roabă unei perechi de umeri laţi şi unei dispoziţii mohorîte. Sper că nu ţi- ai format vreun soi de

ataşament emoţional faţă de omul ăsta. Ar fi un lucru cum nu se poate mai nefericit.

Involuntar, tatăl ei reprodusese teoria lui Cooper – aceea că sentimentele li se datorau în mare măsură dependenţei reciproce.

– În împrejurările date, n-ar fi fost firesc să mă ataşez de el?

– Ba da. Dar circumstanţele s-au schimbat. Nu mai eşti izolată cu Landry în sălbăticie; te afli acasă. Ai o viaţă care nu trebuie periclitată cu amorezări juvenile. Indiferent ce s-a întîmplat acolo, îşi smuci el spre fereastră capul impecabil pieptănat, s-a terminat şi trebuie să uiţi.

Şi Cooper spusese acelaşi lucru. Dar nu se terminase. Şi nu putea fi uitat. Ceea ce simţea pentru el n-avea să slăbească şi în cele din urmă să moară, din lipsă de motivaţie. Nu se legase de el printr-o dependenţă psihologică urmînd să dispară pe măsură ce-şi relua treptat viaţa de dinainte.

Se îndrăgostise. Cooper nu mai era protectorul şi furnizorul ei, ci mult mai mult decît atît. Era omul pe care-l iubea. Indiferent că erau împreună sau despărţiţi, acest fapt n-avea să se mai schimbe niciodată.

– Nici o grijă, tată. Ştiu exact ce simt pentru

domnul Landry.

Acesta era adevărul. Tatăl ei n-avea decît să tragă singur concluziile.

– Bravo, fetiţo, o bătu Carlson pe umăr. Ştiam eu că pot conta pe tine să ieşi din povestea asta mai puternică şi mai isteaţă ca oricînd. Exact ca fratele tău, ai capul pe umeri.

Se afla acasă de o săptămînă, după ce stătuse aproape o săptămînă în spital, revenindu-şi de pe urma primei operaţii la gambă. Cicatrices nu arăta cu mult mai bine decît înainte de intervenţia chirurgicală, dar medicul o asigurase că, după toată seria de operaţii, avea să devină aproape invizibilă.

În afara unei mici sensibilităţi a piciorului, se simţea perfect. Bandajele fuseseră scoase, dar chirurgul îi recomandase să-l ţină în continuare ferit de haine şi să se sprijine în cîrje.

Pusese la loc cele cîteva kilograme pierdute de cînd se prăbuşise avionul. Petrecea cam o oră pe zi făcînd plajă pe platforma de *redwood*, pentru a-şi reface bronzul discret. Prietenele ei se ţinuseră de cuvînt şi, din moment ce nu i-ar fi fost

uşor să meargă la un salon de coafură, aduseseră salonul la ea. Un coafor îi tunsese şi-i recondiţionase părul, aducîndu-i la luciul său metalic obişnuit. O manichiuristă îi aranjase unghiile şi mai masase mîinile uscate şi aspre cu un kilogram de cremă.

În timp ce privea manichiurista ştergîndu-i roşeaţa solzoasă, Rusty se gîndise la hainele pe care le spălase manual, apoi le agăţase la uscat pe o sîrmă groscioară, afară. Întotdeauna aşteptă, ca la un concurs, să vadă dacă rufele se usucau înainte de a îngheţa. Nu fusese chiar atît de rău. Deloc. Sau poate memoria tăcea întotdeauna ce situaţie să pară mai uşoară decît fusese în realitate?

Asta se putea aplica la orice. Oare sărutările lui Cooper fuseseră într-adevăr atît de cutremurătoare? Braţele şi vorbele lui şoptite fuseseră chiar atît de mîngîietoare în ceasurile negre ale nopţii? Dacă nu, atunci de ce se trezea atît de des, jinduind după apropiere, după căldura lui?

Niciodată nu se simţise mai singură.

Nu era nici un moment cu adevărat singură – cel puţin, nu pentru perioade îndelungate de timp. Prietenele o vizitau să-i aducă mici cadouri, cu speranţa de a o amuza. Întruchipa atît de pasămite. Pe plan fizic îşi revenea frumos, dar moralul încă nu i se ridicase.

Prietenii şi asociaţii îşi făceau griji pentru ea. De la catastrofă începînd, nu mai era ea însăşi, jovială şi veselă. O îndopau cu de toate, de la ciocolată *Godiva* pînă la pachete cu tacos şi caserole cu specialităţi de la cele mai fine restaurante din Beverly Hills, preparate special pentru ea de către bucătarii şefi care-i cunoşteau personal mîncărurile favorite.

Avea foarte mult timp liber, dar nu lenevea nici un moment. Previziunea tatălui ei se adeverise: dintr-o dată, era o celebritate printre agenţii imobiliari. Toţi oamenii din oraş care doreau să vîndă sau să cumpere îi cereau sfaturile despre tendinţele de fluctuaţie ale pieţei. În fiecare zi, primea telefoane de la posibili clienţi, inclusiv un impresionant număr de stele ale filmului şi televiziunii. O durea urechea de la orele petrecute cu receptorul în mînă. În mod normal, ar fi sărit de şapte poşte ca să obţină o listă cu clienţi de un asemenea calibru. Cînd colo, Rusty era sîcîită de o necaracteristică plictiseală pe care nu şi-o putea nici explica, nici învinge.

Tatăl ei nu mai spusese nimic despre dezvoltarea zonei de lîngă Rogers Gap. Rusty spera că ideea era declarată oficial moartă. Venea pe la ea zilnic, ostentativ, ca să vadă cum progresa. Rusty însă bănuia, poate pe nedrept, că mai mult îl interesa recoltarea rapidă a roadelor din noile

afaceri, decît vindecarea ei.

Ridurile din jurul gurii lui se crispaseră de nervozitate, iar incurajările glumeţe de a-şi relua munca sunau forţate. Cu toate că respecta prescripţiile medicilor, ştia că prelungea perioada de refacere cît putea de mult. Era hotărîtă, însă, să nu se înapoieze la birou pînă nu se simţea în formă.

În acea după-amiază, gemu de groază cînd clopotul de la intrare răsună prin casă. Tatăl ei o vizitase mai-nainte, pentru a-i spune că, datorită unui angajament de afaceri, nu mai putea trece în aceeaşi zi. Rusty fusese uşurată. Îşi iubea tatăl, dar o bucura întreruperea vizitelor cotidiene, care o oboseau întotdeauna.

Evident, întîlnirea fusese contramandată şi, la urma urmei, n- avea să mai fie scutită pe ziua aceea.

Agăţîndu-şi braţele peste cîrje, şchiopătă prin hol spre uşa din faţă. Locuia de trei ani în casa aceea. Era o clădire mică, de stuc alb, cu acoperiş de ţiglă roşie, după un model tipic pentru sudul Californiei, cuibărită sub o pantă şi înconjurată de bougainvillee înflorite în culori vii. Rusty se îndrăgostise de ea din clipa cînd o văzuse.

Rezemată într-o cîrjă, descuie uşa şi o deschise.

Cooper nu spuse nimic. Şi nici ea. Nu făcură

decît să se uite unul la altul, mult timp, pînă cînd Rusty se dădu la o parte, tăcută. Cooper intră, iar Rusty închise şi se răsuci cu faţa spre el.

– Bună.

– Bună.

– Ce faci aici?

– Am venit să-ţi văd piciorul.

I-l privi. Rusty îl întinse pentru inspecţie.

– N-arată mult mai bine.

– Se va face.

Privirea lui sceptică urcă spre a ei.

– Mi-a promis doctorul, continuă ea, în defensivă.

Cooper încă mai părea neconvins, dar abandonă subiectul. Cercetă împrejurimile, răsucindu-se încet.

– Îmi place casa ta.

– Mulţumesc.

– Nu-i ca a mea.

– Zău?

– A mea arată mai masivă, poate. Nu e decorată la fel de pretenţios. Dar se aseamănă. Încăperi spaţioase. Multe ferestre.

Rusty simţi că-şi revenise suficient pentru a se mişca. La vederea lui, genunchiul teafăr, pe care se sprijinea, ameninţase să i se îndoaie sub trup. Acum, avu destulă încredere ca să înainteze, făcîndu-i semn s-o însoţească.

– Intră. Vrei ceva de băut?

– Răcoritoare.

– Limonadă?

– Perfect.

– O aduc într-un minut.

– Nu te deranja.

– Nici un deranj. Oricum mi-era sete.

Se deplasă prin sufragerie, pînă în bucătăria din spatele casei. Cooper o urmă.

– la loc, îi indică ea masa gen butuc de măcelărie, care stătea ca o insulă în centrul bucătăriei, şi se apropie de frigider.

– Pot să te-ajut?

– Nu, mulţumesc. Am exersat.

Rusty îşi întoarse capul, cu un zîmbet convenţional, şi îl surprinse privindu-i partea dinapoi a picioarelor. Crezînd că avea să rămînă singură toată ziua, îşi luase o pereche de blugi tăiaţi, destrămaţi, fără să-şi bată capul şi cu pantofii. Poala cămăşii de chambray îi era înnodată pe mijloc. Îşi legase părul sus, într-o coadă de cal despletită. Efectul era al unei Daisy Mae în variantă Beverly Hills.

Prins cu privirea spre picioarele ei dezgolite şi netede, Cooper se foi vinovat în scaun.

– Te doare?

– Ce?

– Piciorul.

– A! Nu. Mă rog, puţin. Din cînd în cînd. Încă n-am voie să circul, să conduc maşina, din-astea.

– Ţi-a reluat lucrul?

– Fac unele afaceri prin telefon. Cei de la mesajele telefonice mor după mine. Le dau o ocupaţie. Dar încă nu m-am simţit în stare să mă îmbrac şi să merg la birou.

Luă din frigider o cutie de limonadă concentrată, pusă la dezgheţat.

– Ai fost ocupat de cînd te-ai întors acasă?

Turnă concentratul trandafiriu şi gros într-o carafă şi adăugă o sticlă de apă minerală rece. Cînd o parte i se vărsă peste dosul mîinii, şi-o ridică la gură şi o linse. Apoi, se întoarse spre el, cu ochii întrebători.

Ca un uliu, Cooper îi urmărea fiecare mişcare. Se uita la gura ei. Încet, Rusty îşi aplecă capul şi reveni la ceea ce făcea. Mîinile îi tremurau, cînd scoase paharele din dulap şi le umplu cu cuburi de gheaţă.

– Mda, am fost ocupat.

– Cum ai găsit ferma la întoarcere?

– O.K. Un vecin îmi hrănise animalele. Cred c-ar fi făcut-o la nesfîrşit, dacă nu mai apăream.

– Ăsta zic şi eu vecin bun.

Dorise să insufle puţină dezinvoltură în conversaţie, dar vocea îi suna strident şi casant. Nu se potrivea cu atmosfera care era la fel de grea şi

de apăsătoare ca o vară din New Orleans. Aerul era înăbuşitor; nu reuşea să inspire destul în plămîni.

– N-ai nici un ajutor la fermă? îl întrebă.

– Uneori. Lucrători temporari. Majoritatea sînt fanatici ai schiului, care muncesc numai ca să aibă bani pentru pasiunea lor. Cînd li se termină banii lucrează cîteva zile pentru a-şi putea cumpăra bilete şi mîncare. Sistemul le prinde bine şi lor, şi mie.

– Fiindcă nu-ţi place să ai mulţi oameni în jur.

– Exact.

O cuprinse o deznădejde totală. Şi-o stăvili, întrebînd:

– Schiezi?

– Puţin. Tu?

– Da. Sau, obişnuiam, îşi privi ea piciorul. S-ar putea ca sezonul ăsta să-l sar.

– Poate că nu. Din moment ce nu ţi s-a rupt osul.

– Poate.

Şi atîta, se părea, era tot ce aveau de spus. Printr-o înţelegere tacită, întrerupseră nimicurile inepte, făcînd ceea ce doreau cu adevărat – se priviră.

Cooper se tunsese, dar încă mai avea părul nepotrivit de lung. Îi plăcea felul cum se atingea de gulerul cămăşii lui sport. Bărbia şi obrajii-i erau

bărbieriţi proaspăt, dar nu-şi putea da seama dacă i se mutase măcar un singur fir din mustaţă. Dedesubt, buza de jos arăta la fel de severă şi de neînduplecată ca întotdeauna. Ridurile ce-i încadrau gura păreau, dacă era posibil, şi mai scobite, făcîndu-i masculinitatea chipului să fie cu atît mai aspră. Rusty nu putea să nu se întrebe, cu îngrijorare, ce anume adîncise brazdele acelea.

Nu purta haine la ultima modă, dar ar fi făcut capetele să se întoarcă după el pe Rodeo Drive, aducînd o noutate înviorătoare printre trecătorii spilcuiţi. Blugii continuau să avantajeze fizicul bărbătesc mai mult decît oricare alt veşmînt cusut vreodată. Pe trupul lui Cooper stăteau mai bine decît aproape pe al oricui altcuiva. Desigur, era la mijloc mult mai mult decît blugii – atît de mult, încît docul umflat dintre coapsele lui îi crea lui Rusty un gol în stomac.

Cămaşa de bumbac era întinsă peste un piept la care continua să viseze. Îşi suflecase mînecile, dezvăluindu-şi antebraţele puternice. Adusese cu el o geacă aviatică de piele maron. Acum stătea pe spătarul scaunului, uitată. Într-adevăr, părea să fi uitat totul, în afară de femeia ce stătea la doar cîţiva paşi şi, în acelaşi timp, aparent la ani-lumină distanţă de el.

Ochii săi îi parcurseră trupul, dezbrăcînd-o din mers. Ca şi cum i-ar fi desprins efectiv hainele

strat cu strat, pielea lui Rusty începu să ardă de febră. Cînd ochii lui se opriră la marginile inegale şi cu franjuri ale blugilor tăiaţi, unde firele moi îi gîdilau pielea coapselor, Rusty era caldă şi umedă.

Privirea lui Cooper reveni spre faţa ei, pentru a găsi acolo o dorinţă care o reflecta pe a lui. Ochii-i erau ca doi magneţi atrăgînd-o în cîmpul lor de forţă. În cîrje, parcurse distanţa dintre ei, fără a întrerupe nici o clipă contactul vizual. Nici el n-o făcu. Pe măsură ce Rusty se apropia, Cooper trebui să-şi lase capul pe spate pentru a rămîne cu privirea în ochii ei. Păru să dureze o viaţă, dar de fapt trecură doar cîteva secunde pînă se opri drept în faţa lui, sprijinindu-se în cîrje.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici cu adevărat, spuse ea.

Gemînd, Cooper îşi înclină capul, apăsîndu-i-l cu putere pe sîni.

– Rusty. Fir-ai a dracului! N-am putut să nu vin.

Emoţiile copleşitoare îi făcură ochii să se închidă. Capul i se aplecă înainte, într-un abandon total, pradă dragostei pentru omul acela complex. Îi şopti numele.

Cooper o cuprinse cu braţele de mijloc, frecîndu-şi faţa în valea moale şi înmiresmată dintre sînii ei. Mîinile i se desfăcură larg pe spinarea lui

Rusty, trăgîndu-i trupul şi mai aproape, cu toate că nu-şi putea mişca picioarele.

– Mi-a fost dor de tine, recunoscu ea, cu voce răguşită.

Nu se aştepta să-i facă o mărturisire asemănătoare, iar Cooper nici n-o făcu. Însă ardoarea îmbrăţişării lui era o dovadă fără cuvinte a dorului de ea.

– Îţi auzeam glasul şi mă întorceam, aşteptîndu-mă să te văd. Sau începeam să-ţi spun ceva, înainte de a-mi da seama că nu erai prezent.

– Doamne, ce minunat miroşi!

Cu gura deschisă, începu să-i roadă curbele interioare moi ale sînilor, apucîndu-le cu tot cu material între dinţii lui albi şi puternici.

– Miroşi a munţi, murmură Rusty, sărutîndu-l pe păr.

– Trebuie doar...

Îi dezlega înnebunit nodul de la talie.

– ...o dată să...

Se desfăcu şi-i smulse nasturii din butoniere.

– ...te muşc.

Gura i se aplecă pe partea cărnoasă a sînului ei, ce dădea pe dinafară din cupa sutienului.

În momentul primului contact fierbinte dintre gura lui şi pielea ei, Rusty îşi arcui spinarea, gemînd. Nodurile degetelor i se albiră, strîngînd mînerele cîrjelor. Tînjea să le dea drumul şi să-şi

îndese mîinile în părul lui. I-l simţi atingîndu-i uşor pielea, cînd Cooper îşi întoarse capul să-i sărute şi celălalt sîn. O muşca uşor, drăgăstos, prin cupele subţiri ale sutienului, sorbind delicat vîrfurile.

Lui Rusty îi scăpă un sunet ascuţit, foarte asemănător cu un suspin. Neputinţa de a-şi folosi mîinile o frustra şi o înfiora totodată. Sentimentul de neajutorare era excitant.

– Cooper, gîfîi ea implorator.

El o încercui cu braţele şi-i desfăcu bareta sutienului, trăgîndu-i-l în jos cît se putea de mult înainte ca bretelele să se agaţe în mîneci. Atîta, însă, era suficient. O descoperise complet. Ochii lui se săturară după pofta inimii, înainte ca buzele să-i înconjoare o creastă trandafirie încordată şi s-o tragă în gură. Supse cu drag, după care îi umezi vîrful cu limba, înainte de a-l şterge cu mustaţa. Toată faţa i se mişca peste sînii ei, frecîndu-i cu obrajii şi bărbia, cu gura, nasul şi fruntea. Rusty, rezemată precar în cîrje, îi cînta numele cu o fervoare religioasă.

– Spune-mi ce vrei. Orice, spuse el, cu glas senzual. Spune-mi!

– Pe tine te vreau.

– Femeie, pe mine mă ai. Ce doreşti?

– Să te ating. Să mă atingi.

– Unde?

– Cooper...

– *Unde?*

– Ştii tu unde, ţipă ea.

Cooper îi descheie pe neaşteptate blugii şi trase fermoarul în jos. Chiloţii decoltaţi abia dacă-i acopereau triunghiul de bucle. Îi veni să zîmbească, dar avea chipul atît de crispat de patimă, încît nu reuşi. Mîrîi doar a încuviinţare, în timp ce-i dădea jos chiloţii odată cu pantalonii tăiaţi. Sărută puful blond-roşcat.

Pe Rusty o părăsiră toate puterile. Dădu drumul cîrjelor. Căzură zăngănind la podea. Ea se înclină uşor înainte, oprindu-şi prăbuşirea cu mîinile sprijinite pe umerii lui Cooper. În acel timp, el se lăsă să lunece de pe scaun, îngenunchind în faţa ei.

Rusty îşi muşcă buzele ca să nu urle de plăcere, cînd el îi despărţi cu degetele carnea delicată, înfundîndu-şi limba în interiorul gingaş.

Nu se opri la atît. Nu se opri deloc. Nici după ce o străbătu primul val de extaz. Nici după ce o învinse şi cel de-al doilea. Nu se opri pînă cînd trupul ei nu ajunse să sclipească sub o peliculă fină de transpiraţie, pînă cînd şuviţele de păr roşcat i se lipiră umede pe tîmple şi pe obraji.

Abia atunci se ridică în picioare, îmbrăţişînd-o.

– Pe unde?

Cînd se aplecă peste ea, chipul îi era blînd cum niciodată nu-l mai văzuse. Fiorul de gheaţă reţinut nu i se mai zărea în ochi. În locul lui, licăreau scînteile unei emoţii intense despre care Rusty îndrăznea să spere că era iubire.

Îşi înălţă capul, arătînd vag în direcţia dormitorului. Cooper îl găsi fără greutate. De vreme ce în ultimul timp Rusty stătuse mult în odaia aceea, ea avea un aspect comod, locuit, care părea să-l atragă. Zîmbi, în timp ce o aducea în braţe pe uşă. O sprijini uşor pe piciorul stîng şi dădu la o parte cuvertura patului.

– Culcă-te.

Rusty se supuse, privindu-l pe cînd intra în baie. Auzi apa curgînd. Peste cîteva momente, Cooper reveni, cu un prosop umed. Nu scoase o vorbă, dar ochii lui grăiau enorm de mult, cînd o ridică în capul oaselor şi-i scoase bluza. Înlăturarea sutienului ceru doar să-i tragă bretelele de pe braţe. Rusty rămase aşezată în faţa lui, complet goală şi cu o minunată lipsă de ruşine.

Cooper o frecă pe braţe, umeri şi gît cu prosopul umed. După ce o culcă la loc peste perne, îi ridică braţele deasupra capului, spălînd-o în adînciturile subsuorilor. Rusty începu să toarcă de surpriză şi satisfacţie; el îşi aplecă capul, să-

rutîndu-i gura ce gemea.

Îi trecu prosopul peste piept, apoi peste sîni. Sfîrcurile i se erectară din nou, făcîndu-l să zîmbească. Îi atinse o rosătură lăsată de mustaţa lui pe pielea delicată.

– Se pare că mereu îţi las semne, spuse el, cu o undă de regret. Îmi pare rău.

– Mie nu.

Ochii i se aprinseră fierbinţi, în timp ce-i coborau peste abdomen, spre ombilic. Linse sudoarea din el înainte de a-i şterge restul pîntecului cu prosopul. Apoi, o spălă pe picioare, atent la noua cicatrice.

– Întoarce-te.

Rusty îl privi întrebătoare, dar se răsuci cu spatele în sus, rezemîndu-şi obrazul pe mîinile împreunate. Alene, Cooper o frecă peste tot cu prosopul. În adîncitura spinării, se opri, după care îi trecu prosopul peste cupolele feselor.

– Mmm, oftă ea.

– Asta eu trebuie s-o spun.

– Atunci, zi.

– Mmm.

Petrecu mai mult timp decît era necesar ca să-i şteargă toată năduşeala. Îi tamponă părţile dinapoi ale picioarelor de sus şi pînă la tălpi, des-

coperind că se gîdila. La întoarcere, zăbovi să-i guste cupele dindărătul genunchilor.

– Linişteşte-te o clipă, îi spuse el, ridicîndu-se din pat ca să se dezbrace.

– Uşor ţi-e ţie să vorbeşti. Tu n-ai fost răsfăţat din greu.

– Ţine-te bine, iubito. Mai urmează.

Rusty nu era tocmai pregătită, cînd Cooper se culcă, gol şi cald, peste spatele ei. Inspiră întretăiat, înfiorîndu-se sub impactul şocant al pielii lui înăsprite de păr peste spinarea sa netedă. Coapsele lui desfăcute le încadrară pe ale ei. Îşi simţi fundul potrivindu-se comod sub sexul său. Era solid de dorinţă şi neted ca oţelul învelit în catifea, aşa cum se freca de pielea ei.

Cooper îi acoperi cu palmele dosurile mîinilor, înlănţuindu-i degetele, şi-i dădu cu nasul la o parte coada pentru ca buzele lui să-i poată ajunge la ureche.

– Nu pot face nimic, aşa de mult te doresc, şopti el, cu voce joasă. Nu mai pot să lucrez. Să dorm. Să mănînc. Nu mai găsesc nici o consolare în casa unde mă refugiez. Mi-ai distrus totul. Munţii nu mai sînt frumoşi. Faţa ta m-a orbit să-i mai văd.

Legănîndu-se lipit de ea, împinse în sus,

potrivindu-se şi mai apăsat.

– Credeam c-am să mi te scot din sistem, dar pînă acum n-am reuşit. M-am dus chiar şi la Vegas şi mi-am cumpărat o femeie, pentru o noapte. Cînd am ajuns în camera de hotel, n-am făcut decît să stau aşezat, privind-o şi bînd şi încercînd să-mi trezesc dorinţa. Mi-a demonstrat cîteva dintre trucurile ei cele mai fanteziste, dar n-am simţit nimic. Nu eram în stare. Nu voiam. Pînă la urmă, am trimis-o acasă înainte de a ajunge la fel de dezgustată de mine pe cît eram eu însumi.

Îşi îngropă faţa în ceafa ei.

– Vrăjitoare roşcovană ce eşti, ce mi-ai făcut tu acolo, în munţi? Eram normal, înţelegi? Normal, pînă ai apărut tu, cu gura ta de satin umed şi pielea ca mătasea. Acum, viaţa mea nu mai face nici cît o ceapă degerată. Nu mai pot să mă gîndesc la altceva, să văd, să aud, să ating, să miros, să gust, altceva decît pe tine. *Pe tine.*

O întoarse pe spate, ţintuind-o sub el. Gura i se potrivi oblic peste a ei. Îi despărţi buzele cu limba lui dură, invadatoare, posesivă.

– Trebuie să te am. Trebuie. Acum.

Începu să-şi frece trupul pe al ei ca pentru a le contopi pe amîndouă într-unul singur. Înghiontindu-i genunchii în lături, dintr-o singură mişcare

prelungă, lină, pătrunzătoare, a şoldurilor, se afundă între faldurile supuse ale feminităţii ei.

Gemînd de plăcere, îşi lăsă capul pe pieptul lui Rusty. Invoca toţi principii Cerului şi-ai Iadului să-l elibereze din acel supliciu. Respiraţia sa îi scălda sînii, fierbinte şi muncită, iar cînd sfîrcurile ei răspunseră, le iubi cu gura.

Avea pielea fierbinte, aproape îi frigea palmele în timp ce şi le plimba peste muşchii unduitori, supli, ai spinării şi şoldurilor. Îi cuprinse fesele tari şi-l trase încă mai adînc. Cooper îi gemu numele, unindu-şi din nou gura cu a ei. Sărutul era de o carnalitate simbolică.

Rusty nu se simţea învinsă de puterea lui virilă, deşi s-ar fi putut foarte bine. Dimpotrivă, avea un sentiment de libertate şi nestînjenire, de putere suficientă pentru a zbura, a se înălţa pînă la limitele universului. La fel ca trupul, i se deschideau în calea lui inima şi sufletul. Iubirea şiroia din ele în abundenţă. Trebuia s-o simtă. Trebuia să ştie.

Era sigură că simţea, căci îi rostea numele în cadenţa spasmelor. Glasul îi suna răguşit de emoţie. Însă, cu o secundă înainte de a-şi pierde uzul raţiunii, îl simţi pregătindu-se să se retragă.

– Nu! Să nu-ndrăzneşti.

– Ba da, Rusty, ba da.

Capitolul 13

Transpiraţia îi şiroia de pe faţă. Era scăldat tot în sudoare. Părul de pe corp i se cîrlionţase de umezeală. Se prăbuşi deasupra ei. Rusty îl strînse cu putere. Instinctele ei materne se afirmau; dorea să-l legene ca pe un copil.

Trecu o veşnicie nesfîrşită pînă cînd Cooper îşi regăsi puterile îndeajuns ca să se mişte, dar nici unul dintre ei nu se grăbea să se desprindă de celălalt. Într-un tîrziu, se rostogoli într-o parte, rămînînd cu faţa în sus, secătuit. Rusty îi privi chipul drag. Ţinea ochii închişi. Ridurile din jurul gurii lui aspre se destinseseră considerabil de cînd îi trecuse pragul.

Îşi puse capul pe pieptul lui, începînd să-l mîngîie cu mîna pe pîntec, pieptănîndu-i părul umed, încreţit.

– Nu din cauza mea te retrăgeai, aşa e?

– Te iubesc, Cooper, îşi încrucişă ea gleznele peste şalele lui. Te vreau. Pe tot.

– Nu, nu, gemu el, înrobit de nefericire şi de extaz.

– Te iubesc.

Scrîşnind din dinţii dezgoliţi, îşi aruncă înapoi capul, cedînd orgasmului cu un geamăt lung, ce-şi croia drum tocmai din străfundurile sufletului. O umplu cu sămînţa lui fierbinte şi bogată pe acea femeie care-l iubea.

Cumva, ştia că atunci se întîmplase pentru prima oară, după mult timp, că-şi desăvîrşise actul sexual.

– Nu.

– Nu fiindcă puteam rămîne gravidă, aşa-i?

– Nu, nu de-asta.

– De ce făceai dragoste aşa, Cooper?

Deschise ochii. Rusty îl privi în adîncurile lor. Erau rezervaţi. El, pe care-l crezuse neînfricat, se temea de ea, o femeie goală, zăcînd neajutorată alături, absolut fascinată de el şi captivă sub vraja lui. Ce ameninţare ar fi putut să reprezinte?

– De ce ţi-ai impus o disciplină de felul ăsta? întrebă ea cu blîndeţe. Spune-mi.

Cooper rămase cu privirea în tavan.

– A existat o femeie.

Aha, *femeia*, îşi spuse Rusty.

– Se numea Melody. Am cunoscut-o la scurt timp după întoarcerea din Nam. Eram bulversat. Amărît. Furios. Ea...

Făcu un gest de neputinţă.

– ...Ea m-a făcut să văd din nou lucrurile în perspectivă, să-mi clarific viaţa. Urmam colegiul, cu o bursă de infanterie. Urma să ne căsătorim imediat ce terminam. Credeam că totul era perfect între noi. Şi aşa era.

Închise din nou ochii, iar Rusty ştiu că se apropia de partea dificilă a povestirii.

– Apoi, a rămas gravidă. Fără ştirea mea, şi-a făcut un avort.

Pumnii i se strînseră, încleştîndu-şi fălcile cu furie. Rusty efectiv tresări, cînd se întoarse brusc spre ea.

– Mi-a omorît copilul. După cîte morţi văzusem, ea a...

Respiraţia îi devenise atît de horcăită, încît Rusty se temu să nu facă un şoc cardiac. Îi puse pe piept o mînă liniştitoare, rostindu-i încet numele.

– Îmi pare atît de rău, Cooper, iubitule. Atît de rău.

El inspiră adînc, pînă îşi umplu plămînii cu destul aer.

– Mda.

– De-atunci, ai rămas tot timpul furios pe ea.

– La început. Pe urmă, însă, am ajuns s-o urăsc prea mult ca să mai fiu furios. Îi făcusem atîtea confidenţe. Ştia ce se petrecea în capul meu, ce păreri aveam. Mă îndemnase să-i vorbesc despre lagărul de prizonieri şi tot ceea ce se întîmplase acolo.

– Ai considerat că abuzase de încrederea asta?

– A abuzat de ea şi a trădat-o.

Cu vîrful degetului mare, prinse o lacrimă ce se prelingea pe obrazul lui Rusty şi o şterse.

– M-a ţinut în braţe, pe cînd eu plîngeam ca un copil, vorbindu-i despre camarazii pe care-i văzusem... ucişi, încheie el, într-o şoaptă răguşită. I-am descris iadul prin care trecusem ca să evadez şi, apoi, ceea ce făcusem ca să supravieţuiesc pînă am fost salvat. Chiar şi după asta, după ce i-am povestit cum zăcusem într-un maldăr de cadavre împuţite, în descompunere, ca să nu fiu capturat din nou...

– Cooper, nu, întinse Rusty braţul, strîngîndu-l lîngă ea.

– S-a dus şi l-a nimicit pe copilul nostru. După ce eu văzusem copilaşi sfîrtecaţi în bucăţi, probabil că şi eu însumi omorîsem vreo cîţiva, ea...

– Şş, şşş... Nu...

Îi legănă capul la sîn, gîngurindu-i, în timp ce-i netezea părul. Lacrimile îi împăienjeneau vederea. Îi simţea suferinţa şi nu-şi dorea decît s-o fi putut lua pe toată asupra ei. Îl sărută în creştetul capului.

– Îmi pare atît de rău, iubitule. Nespus de rău.

– Am părăsit-o pe Melody. M-am mutat în munţi, am cumpărat animalele, mi-am clădit casa.

Şi un zid împrejurul inimii, completă în gînd Rusty, cu tristeţe. Nu era de mirare că izgonise societatea. Fusese trădat de două ori – o dată de către ţara lui, care nu voia să-i fie reamintită propria-i greşeală, iar apoi de femeia pe care o

iubise şi în care avusese încredere.

– N-ai mai riscat să laşi însărcinată nici o altă femeie.

Cooper îşi eliberă capul, privind-o în ochi.

– Aşa este. Pînă acum.

Îi încadră faţa în mîini.

– Pînă la tine. Şi nu m-am putut abţine să nu te umplu.

O sărută apăsat.

– Doream să dureze la nesfîrşit.

Zîmbind, Rusty îşi întoarse capul şi-l muşcă de partea cărnoasă a mîinii, sub degetul mare.

– Credeam că aşa avea să fie.

Cooper surîse şi el, părînd copilăreşte de încîntat.

– Zău?

– Zău, rîse Rusty.

Îşi vîrî mîinile între coapsele ei, strecurîndu-şi degetele prin cuibul de bucle roşiatice, înainte de a-i cuprinde intim sexul în palmă.

– De data asta, ţi-am lăsat un semn deosebit. Porţi înăuntrul tău o parte din mine.

Săltîndu-şi capul de pe pernă, îi mîngîie cu gura buzele umflate de sărutări.

– Asta doream şi eu. De astă dată, nu te-aş mai fi lăsat să te desprinzi de mine.

– A, nu? apăru în ochii lui un licăr arogant, tachinător. Şi ce-ai fi făcut?

– Te-aş fi bătut măr. Atît de mult te doream. Pe tot.

Cooper îi apucă buza de jos între dinţi şi o frămîntă delicios cu limba.

– Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine...

Gura lui i se îndreptă spre gît.

– Da?

– E că întotdeauna arăţi de parcă ai fi fost, la modul regal...

Şi-şi încheie fraza cu un termen de şanţ pe care numai el îl putea face să sune sexy.

– Cooper! se aşeză Rusty pe călcîie, cu mîinile în şolduri, prefăcîndu-se şocată.

El rîse. Sunetul rar şi minunat al rîsului său era atît de încurajator, încît Rusty îşi luă o mutră şi mai înţepată. Cooper nu făcu decît să rîdă şi mai tare. Era un rîs adevărat, neîntinat de cinism. Îi venea să se înfăşoare în el ca într-o pătură. Dorea să se desfete în el, ca în prima zi caldă a verii. Îl făcuse pe Cooper Landry să rîdă. Nu era puţin lucru, mai ales în ultimii cîţiva ani. Probabil că puţine persoane puteau declara că-l făcuseră să rîdă pe acest om.

Gura continua să-i fie deschisă într-un zîmbet larg, sub mustaţă. O îngînă, cu un scîncet ca de domnişoară bătrînă:

– Cooper!

Iritată de felul cum o maimuţărea, Rusty îl plesni pe coapsa goală.

– Ascultă, nu-s eu de vină că ai păr de dormitor şi ochi căprui ca fumul, întinse el mîna, plimbîndu-i degetul mare peste buza de jos. N-am ce face dacă gura ta arată întotdeauna sărutată recent şi mai cerînd; dacă sînii îţi vibrează tot timpul.

– „Vibrează"? întrebă ea sufocată, în timp ce Cooper îi cuprindea unul.

– Mhmmm. Sînt eu de vină că ai sfîrcurile permanent ţanţoşe şi pregătite?

– De fapt, să ştii că eşti.

Asta-i plăcu. Zîmbind, îi ciupi perla trandafirie, rostogolind-o uşor între degete.

– Dar ţanţoşe şi pregătite pentru ce, Cooper?

Se aplecă înainte şi, cu buzele şi limba, îi demonstră.

Rusty simţi fiorii familiari descolăcindu-se prin mijlocul ei ca o spirală de cauciuc mătăsos. Oftînd, îi înhăţă capul şi-l împinse din faţa ei. Cooper o privi cu uimire, dar nu se opuse, cînd îl culcă la loc pe perne.

– Ce faci?

– Am să fac eu dragoste cu tine, în mod excepţional.

– Credeam că tocmai ai făcut.

Rusty îşi scuturâ capul ciufulit. La un moment

dat, coâda de cal i se desfăcuse.

– Tu ai făcut dragoste cu mine.

– Şi care-i deosebirea?

Afişînd un zîmbet felin, cu ochii plini de promisiuni, se întinse lîngă el, începînd să-l muşte mărunt de gît.

– Aşteaptă şi-ai să vezi.

După aceea, liniştiţi, rămaseră culcaţi unul lîngă altul, cu braţele şi picioarele înlănţuite.

– Credeam că numai matracucile ştiu cum se face corect treaba asta.

Glasul lui încă mai era răguşit după cît îi strigase numele şi abia mai avea energie să-i pianoteze cu degetele pe şira spinării.

– Şi am făcut-o corect?

Înclinîndu-şi capul, Cooper o privi pe femeia ce zăcea tolănită peste pieptul lui.

– Nu ştii?

Ochii ei erau sticloşi de iubire, cînd îl privi, clătinînd din cap cu sfioasă nesiguranţă.

– Asta a fost prima oară-n viaţa ta cînd ai...?

Rusty încuviinţă. Şuierînd încet o înjurătură, o trase pentru un sărut blînd, tandru.

– Mda. Te-ai descurcat de minune, comentă

el, cu o undă de umor, cînd în sfîrşit îi eliberă buzele. Absolut perfect.

După o lungă tăcere, Rusty îl întrebă:

– Ce fel de viaţă de familie ai avut?

– Viaţă de familie?

În timp ce-şi aduna gîndurile, îi frecă absent piciorul stîng cu al lui, atent să nu-l lovească pe cel operat.

– A trecut atîta timp de-atunci, că abia dacă mai ţin minte. Practic, tot ce-mi amintesc despre tatăl meu e că se ducea în fiecare zi la serviciu. Era comis voiajor. Pînă la urmă, munca i-a cauzat un infarct grav care l-a omorît pe loc. Eu de-abia eram în şcoala elementară.

Mamei n-a reuşit niciodată să-i treacă supărarea pentru că murise prematur, lăsînd-o văduvă. Nu i-a trecut nici supărarea pe mine, pentru că... eâistam, cred. Oricum, nu însemnam pentru ea decît o greutate în plus. Trebuia să muncească pentru a avea amîndoi din ce trăi.

– Nu s-a recăsătorit niciodată?

– Nu.

Probabil că mama lui îşi acuzase şi pentru acest lucru fiul nevinovat. Rusty putea completa spaţiile goale, întregind tabloul. Cooper crescuse ca un copil neiubit. Nu era de mirare că acum, cînd i se întindea o mînă generoasă, o muşca în loc s-o accepte. Nu credea în iubirea şi bunătatea

omenească. Nu le cunoscuse niciodată. Relaţiile lui personale fuseseră mînjite de suferinţe, deziluzii şi trădări.

– M-am înrolat în Infanteria Marină de îndată ce am absolvit liceul. Mama a murit în timpul primului meu an în Nam. Cancer la sîn. Era genul de femeie prea încăpăţînată ca să-şi examineze umflătura aia pînă nu a fost prea tîrziu.

Rusty îi mîngîie bărbia cu unghia degetului mare, afundîndu-şi-o cînd şi cînd în brazda verticală. Era năpădită de remuşcări pentru copilăria lui singuratică şi lipsită de afecţiune. Atîta nefericire! În comparaţie cu el, ea copilărise nespus de fericită.

– Şi mama mea a murit.

– Iar apoi, ţi-ai pierdut fratele.

– Da. Pe Jeff.

– Vorbeşte-mi despre el.

– Era extraordinar, spuse ea, cu un zîmbet afectuos. Toţi îl plăceau. Prietenos – genul de om pentru care nimeni nu e străin. Oamenii erau atraşi automat spre el. Avea nişte calităţi de lider uluitoare. Putea face oamenii să rîdă. Putea face orice.

– Ţi s-a amintit destul de des despre asta.

Capul ei se ridică rapid.

– Şi asta cam ce-ar vrea să însemne?

Cooper păru să cîntărească oportunitatea de

a continua discuţia, dar păru să decidă în favoarea ei.

– Nu ţi-l dă tatăl tău mereu drept exemplu pe care să-l urmezi?

– Jeff avea un viitor foarte promiţător în domeniul imobiliar. Tata îmi doreşte şi mie acelaşi lucru.

– Dar îţi doreşte viitorul *tău,* sau pe cel al fratelui tău?

Rusty se desprinse din îmbrăţişare, aruncîndu-şi picioarele peste marginea patului.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

Apucînd-o de păr, Cooper o împiedică să se dea jos din pat. Se ridică în genunchi în spatele ei, pe margine, unde rămăsese aşezată.

– Nu înţelegi pe dracu', Rusty. Tot ce-ai spus despre tatăl şi fratele tău mă îndeamnă să cred că ţi se pretinde să ocupi locul lui Jeff.

– Tatăl meu nu vrea decît s-o duc bine.

– Ceea ce consideră *el* că e bine. Eşti o femeie frumoasă şi inteligentă. O fiică iubitoare. Ai o carieră încununată de succes. Toate astea nu-i ajung?

– Nu! Adică, da, sigur că sînt de ajuns. Doar că vrea să trăiesc conform potenţialului meu.

– Sau al lui Jeff.

Încercă să se îndepărteze, dar Cooper o ţinu de umeri, pe loc.

– Ca în excursia aia de vînătoare la Great Bear Lake.

– Ţi-am spus că a fost ideea mea, nu a tatei.

– Dar de ce-ai considerat că era necesar să te duci? De ce erai tu responsabilă de menţinerea tradiţiei pe care o avusese el în comun cu Jeff? Te-ai dus numai fiindcă ai crezut că-l vei bucura pe tatăl tău.

– Şi ce-i rău în asta?

– Nimic. A fost strict un gest de autosacrificiu, de iubire. Dar, mergînd acolo, cred că te hotărîseşi să-i dovedeşti ceva; cred că doreai ca tatăl tău să te considere la fel de minunată cum a fost Jeff.

– Ei bine, n-am reuşit.

– Tocmai asta e! strigă Cooper. Nu-ţi place vînătoarea şi pescuitul. Ei, şi? De ce trebuie ca asta să facă din tine o ratată?

Rusty reuşi să se elibereze. Odată ce-ajunse în picioare, se răsuci cu faţa spre el.

– Nu înţelegi, Cooper.

– Evident că nu înţeleg. Nu pricep de ce faptul de-a fi exact ceea ce eşti nu-l mulţumeşte pe tatăl tău. De ce trebuie încontinuu să-ţi dovedeşti calităţile în faţa lui? Şi-a pierdut fiul: o nenorocire; o tragedie. Dar încă mai are o fiică. Şi încearcă s-o modeleze într-o formă care nu-i a ei. Amîndoi sînteţi obsedaţi de Jeff. Orice altceva a făcut, sînt

convins că n-a umblat pe apă.

Rusty îndreptă spre el un deget acuzator.

– Bine-ţi mai şade ţie să predici despre obsesiile altora. Tu însuţi îţi oblojeşti obsesiv durerile. Ba chiar îţi face plăcere propria ta disperare.

– Asta-i o sminteală.

– Tocmai. Ţi-e mai uşor să stai acolo cocoţat pe muntele tău, decît să te amesteci printre alte fiinţe omeneşti. Atunci, poate ar trebui să te deschizi puţin, să laşi oamenii să-i arunce o privire omului care eşti pe dinăuntru. Iar asta te înspăimîntă, nu-i aşa? Fiindcă s-ar putea să fii descoperit. Cineva ar putea constata că nu eşti ticălosul dur, rece şi nesimţitor drept care te dai. Cineva ar putea trage concluzia că eşti capabil să dăruieşti şi să primeşti dragostea.

– Iubito, am renunţat demult la ideea de dragoste.

– Atunci asta ce-a fost? arătă ea spre pat.

– Sex, făcu Cooper cuvîntul să sune cît mai vulgar posibil.

Rusty dădu înapoi din faţa urîţeniei tonului lui, dar îşi azvîrli capul pe spate, mîndră:

– Nu şi pentru mine. Te iubesc, Cooper.

– Aşa zici tu.

– Vorbesc serios!

– Erai în chinurile pasiunii cînd ai spus-o. N-are nici o valoare.

– Nu crezi că te iubesc?

– Nu. Nu există aşa ceva.

– A, ba există.

Trînti pe masă atu-ul.

– Încă îţi mai iubeşti copilul nenăscut.

– Gura!

– Încă mai suferi pentru el, fiindcă l-ai iubit. Încă îi mai iubeşti pe toţi oamenii aceia pe care i-ai văzut murind în lagărul prizonierilor de război.

– Rusty... coborî el din pat, apropiindu-se ameninţător de ea.

– Ţi-ai privit mama irosindu-şi viaţa în furie şi înverşunare. Propria ei nefericire o făcea să prospere. Vrei să-ţi iroseşti şi tu viaţa la fel?

– Mai bine decît să trăiesc ca tine, chinuindu-te mereu să fii o persoană care nu eşti.

Ostilitatea trosnea între ei. Era atît de intensă, încît în primul moment nici nu auziră soneria. Abia cînd Bill Carlson îşi strigă fiica pe nume, îşi dădură seama că nu mai erau singuri.

– Rusty!

– Da, tată.

Se aşeză la loc pe marginea patului, începînd să-şi adune hainele.

– E totul în regulă? A cui e rabla aia din faţă?

– Vin imediat, tată.

Cooper se îmbrăca vizibil mai calm decît ea. Nu putu să nu se întrebe dacă atunci i se întîmpla

pentru prima oară să se pomenească într-o asemenea situaţie delicată, eventual cu apariţia inoportună a unui soţ.

După ce se îmbrăcară, o ajută să se ridice şi-i dădu cîrjele. Ieşiră împreună pe uşa dormitorului, în hol. Roşie la faţă, ştiind că părul îi stătea ca o claie şi mirosea a mosc şi a sex, Rusty trecu în *living room*.

Tatăl ei se plimba nerăbdător pe podeaua de esenţă tare. Cînd se răsuci şi-l văzu pe Cooper, chipul i se crispă de nemulţumire. Îl aruncă o privire glacială, înainte de a-şi îndrepta ochii spre fiica lui, măsurînd-o lung.

– N-am putut suporta să treacă o zi fără a te vizita.

– Îţi mulţumesc, tată, dar zău că nu-i necesar să treci zilnic pe-aici.

– Văd şi eu.

– Îl... îl ţii minte pe domnul Landry.

Cei doi se salutară dînd din cap cu răceală, studiindu-se ca doi campioni de box care urmează să poarte o luptă decisivă. Cooper îşi ţinu gura închisă, cu încăpăţînare. Rusty nu putea vorbi; era prea stingherită. Carlson sparse cel dintîi tăcerea tensionată:

– De fapt, întîlnirea asta e oportună. Am ceva de discutat cu amîndoi. Luăm loc?

– Sigur că da, răspunse Rusty, îmbujorată.

Scuză-mă. Cooper?

Îi indică un fotoliu. Cooper ezită, după care se trînti în fotoliul moale. Insolenţa lui o călca pe nervii deja întinşi la limită. Îi aruncă o privire dezgustată, însă el îl privea pe Bill Carlson cu acelaşi gen de prudenţă suspicioasă cu care îi observase şi pe cei doi Gawrylow. Amintirea o răscoli pe Rusty. Ce asociaţii între ei şi tatăl său opera în minte? Se apropie de un scaun de lîngă Carlson.

– Despre ce vrei să discuţi cu noi, tată?

– Tranzacţia aia cu pămînturi pe care ţi-am pomenit-o acum cîteva săptămîni.

Plămînii lui Rusty se năruiră. Îşi simţea toate membranele cedînd una cîte una, prăbuşindu-se unele peste celelalte. Păli în obraji, iar palmele îi transpirară imediat de nervozitate. Un cor de clopote funebre începură să-i răsune în urechi.

– Credeam că ne-am lămurit definitiv.

Carlson chicoti amiabil.

– Nu tocmai. Acum, însă, o vom face. Investitorii au avut timp să aştearnă pe hîrtie cîteva idei concrete. Ar dori să supună aceste idei analizei domnului Landry.

– Are de gînd cineva să-mi spună despre ce naiba-i vorba? întrerupse brutal Cooper.

– Nu.

– Fireşte, trecu Carlson peste răspunsul negativ al fiicei sale, începînd să se plimbe prin încăpere. În stilul său volubil caracteristic, îşi schiţă ideile de amenajare a zonei din jurul localităţii Rogers Gap, sub forma unei staţiuni de schi exclusiviste.

Rezumînd, declară:

– Încă dinainte de a termina, lucrînd numai cu cei mai inventivi arhitecţi şi constructori, va rivaliza cu Aspen, Vail, Keystone, tot ce se găseşte prin Stîncoşi sau pe lîngă Lacul Tahoe. În cîţiva ani, pariez că vom putea atrage spre noi Olimpiada de Iarnă.

Şi, rezemîndu-se în fotoliu, cu un zîmbet expansiv:

– Ei bine, domnule Landry, ce părere ai?

Cooper, care nici nu clipise din ochi în timpul recitalului lui Carlson, îşi îndreptă încet coloana vertebrală înmuiată, ridicîndu-se în picioare. Încercui de cîteva ori insula de mobilier, ca şi cum ar fi judecat propunerea din toate punctele de vedere. Întrucît era proprietarul unora dintre pămînturile care aveau să fie folosite – Carlson îşi făcuse bine temele – şi i se oferise proeminenta poziţie salarizată de coordonator local al proiectului, îl aşteptau mari cîştiguri.

Carlson îşi privi fiica şi-i făcu cu ochiul, convins de capitulare.

– Ce părere am? repetă Cooper.

– Exact asta am întrebat, răspunse Cooper jovial.

Cooper îl privi drept în ochi:

– Cred că mănînci *rahat* cu polonicul şi că *ideea* dumitale e o porcărie.

Trînti aceste cuvinte în mijlocul pardoselii ca pe-o tonă de cărămizi, adăugînd apoi:

– Şi, pentru informarea generală, şi fiica dumitale la fel.

Îi aruncă lui Rusty o privire care-ar fi trebuit s-o prefacă într-o stană de piatră. Nici măcar nu catadicsi să trîntească uşa după el cînd ieşi. Îi auzi motorul maşinii pornind, apoi scrîşnetul pietrişului, cînd demară de pe alee.

Carlson îşi drese glasul şi spuse:

– Ei, văd că nu m-am înşelat nici un moment în privinţa lui.

Ştiind că n-avea să-şi revină niciodată după rana pe care i-o pricinuise Cooper, Rusty răspunse amorţită:

– Nici că se putea te-nşeli mai amarnic, tată.

– E un bădăran.

– Cinstit.

– Un om fără ambiţii şi bun simţ.

– Fără prefăcătorii.

– Şi, pare-se, fără morală. A profitat de singurătatea şi imobilizarea ta.

Rusty rise slab.

– Nu-mi amintesc exact cine pe cine a tîrît în dormitor, dar sînt sigură că nu m-a trîntit în pat cu forţa.

– Deci *sînteţi* amanţi?

– Nu mai sîntem, replică ea, printre lacrimi.

Cooper era convins că şi ea îl trădase, la fel ca femeia cealaltă, Melody. Credea că fusese unealta tatălui ei, folosind tactici de budoar pentru a cîştiga bani. N-avea s-o ierte niciodată, fiindcă nu credea că-l iubea.

– I-ai fost amantă în tot timpul ăsta? Fără ştirea mea?

Dădu să-i atragă atenţia că la vîrsta coaptă de douăzeci şi şapte de ani nu era cazul să-şi ţină tatăl la curent cu viaţa ei personală. Dar, la ce bun? Ce mai conta? Îi pierise toată energia. Se simţea secătuită de puteri, de forţă, de voinţa de a trăi.

– Cînd am fost în Canada, da. Am devenit amanţi. În ziua aia, cînd a ieşit din rezerva mea de spital, s-a dus acasă şi n-a mai venit. Pînă azi după-amiază.

– Deci, se pare că are mai multă minte decît apreciasem eu. Îşi dă seama că sînteţi complet imcompatibili. La fel ca majoritatea femeilor, tu priveşti situaţia prin ceaţa roz-bonbon a romantis-

mului. Te lași călăuzită de emoții, nu de cap. Te credeam mai presus de fragilitățile astea feminine.

– Ei bine, nu sînt, tată. Întîmplător, sînt femeie. Și am toate fragilitățile, precum și toate forțele, proprii unei femei.

Bill Carlson se ridică în picioare, traversînd încăperea. O îmbrățișă pe Rusty în semn de împăcare. Ea stătea rezemată în cîrje, așa că nu-i observă rigiditatea cu care se opuse îmbrățișării.

– Văd că domnul Landry te-a necăjit din nou. Mare ticălos mai e, să fi zis ceea ce-a zis despre tine. Îți va fi mai bine fără el, Rusty, crede-mă.

Și continuă, vioi:

– Totuși, nu-i vom lăsa lipsa de farmec să ne împiedice afacerile cu el. Intenționez să duc planurile mai departe, în ciuda obiecțiilor lui.

– Tată, te implor...

Carlson îi puse un deget peste buze.

– Taci, acum. Să nu mai vorbim în seara asta. Mîine ai să te simți mai bine. Încă mai ești istovită emoțional. Probabil că intervenția chirurgicală atît de curînd după prăbușirea avionului n-a fost o idee prea bună. E absolut de înțeles să nu prea fii în apele tale. Mîine-poimîine, ai să-ți vii în fire și vei

redeveni vechea mea Rusty. Am deplină încredere că nu mă vei dezamăgi.

O sărută pe frunte.

– Noapte bună, draga mea. Uită-te peste propunerea asta, mai adăugă el, scoțînd un dosar din servieta din piele de șopîrlă și punîndu-l pe măsuța de cafea. Trec pe-aici mîine dimineață, nerăbdător să-ți aud opinia.

După plecarea lui, Rusty încuie ușile și reveni în dormitor. Făcu o baie, stînd mult timp în apa fierbinte, cu spumant. Făcuse cîte una în fiecare zi, de cînd îi spusese medicul că putea să-și ude piciorul. Dar, nici după ce se uscă, se unse cu loțiune și presără pudră, nu reuși să scape de urmele dragostei cu Cooper.

Simțea o durere plăcută între coapse. Vînătaia rămasă pe sîn încă se mai distingea, rozacee, de neșters ca un tatuaj. Avea buzele tumefiate și sensibilizate. De fiecare dată cînd și le umezea cu limba, simțea gustul lui.

Privindu-se în oglindă, recunoscu că avusese dreptate. *Arăta* ca și cum tocmai ar fi fost captivată într-un amor desfrînat.

Patul părea întins și pustiu ca un teren de fotbal în afara sezonului. Cearceafurile încă mai miroseau a Cooper. În minte, retrăia fiecare mo-

ment pe care-l petrecuseră împreună în acea după-amiază – plăcerea dăruită şi primită; schimbul de dialoguri erotice. Chiar şi acum, cuvintele lui deşucheate, şoptite, îi reverberau prin minte, făcînd-o să roşească peste tot, fierbinte.

Jinduia după el şi nu găsea nici o mîngîiere în gîndul că viaţa ei avea să fie o serie de zile pustii şi nopţi triste ca asta.

Îi rămînea munca, desigur.

Şi tatăl ei.

Cercul larg de prieteni.

Activităţile sociale.

N-aveau să-i fie de ajuns.

Rămăsese un gol enorm, în locul unde ar fi trebuit să se afle omul pe care-l iubea.

Se ridică în capul oaselor, strîngînd cearceaful la piept, ca şi cum revelaţia pe care tocmai o avusese i-ar fi putut scăpa dacă nu se ţinea de ea pînă reuşea s-o aplice.

Avea două căi clare. Putea să întoarcă spatele şi să facă pe moarta. Sau, putea să lupte pentru el. Principalul ei adversar avea să fie Cooper însuşi. Era îndărătnic şi neîncrezător. Dar, în cele din urmă, avea să-l obosească şi să-l convingă că îl iubea, şi că o iubea şi el.

Da, o iubea! Putea s-o nege pînă-şi dădea

ultima suflare, dar ea n-avea să creadă în veci că n-o iubea – fiindcă imediat după ce tatăl ei făcuse acea detestabilă dezvăluire, chiar înainte ca faţa lui Cooper să se fi crispat de dispreţ, văzuse acolo o durere incredibilă. Rusty n-ar fi avut puterea de a-l răni atît de adînc, dacă n-o iubea.

Se culcă la loc, radiind de hotărîre şi ştiind exact ce avea de făcut a doua zi dimineaţă.

Tatăl ei fu luat pe nepregătite. Deşi era un strateg la fel de genial ca generalul Patton, avusese o scăpare. Nu se aştepta la un atac-surpriză.

Cînd Rusty apăru pe neaşteptate în biroul lui, a doua zi dimineaţă, îşi ridică privirea de la biroul lustruit, de lac alb, şi exclamă:

– Ei, Rusty! Ce... ce surpriză plăcută.

– Bună dimineaţa, tată.

– Cum de-ai ieşit din casă? Mă rog, nu motivul contează. Mă bucur că eşti pe picioare.

– Trebuia să te văd şi n-am vrut să aştept pînă-mi găseai un loc în programul tău atît de încărcat.

Preferă să nu ia în seamă unda de sarcasm

din vocea ei, ocolind biroul cu braţele întinse, ca s-o prindă de mîini.

– Te simţi mult mai bine – se vede clar. Doamna Watkins ţi-a oferit o cafea?

– Da, dar am refuzat.

Carlson îi privi hainele sport.

– Se pare că nu te duci la birou.

– Nu, nu acolo merg.

Îşi înclină capul într-o parte, aşteptînd în mod vădit o explicaţie. Cum nu primi nici una, o întrebă:

– Unde-ţi sînt cîrjele?

– În maşină.

– Ai condus pînă aici? Nu credeam...

– Da, am condus singură. Voiam să intru aici prin forţe proprii şi să stau pe picioarele mele.

Carlson se retrase din faţa ei, rezemîndu-şi şoldurile de marginea biroului. Nepăsător, îşi încrucişă gleznele, cu braţele împreunate peste piept. Rusty îi recunoscu poziţia. Era atitudinea tactică pe care o afişa cînd era înghesuit în corzi dar nu voia ca rivalii să ştie.

– Deduc că ai citit propunerea, indică el, cu o mişcare lină a capului, mapa pe care o avea Rusty sub braţ.

– Am citit-o.

– Şi?

Rupse dosarul în două. Aruncînd bucăţile pe

birou, spuse:

– Renunţă la Cooper Landry. Abandonează proiectul Rogers Gap. Azi.

Carlson rîse de gestul ei adolescentin, ridicînd din umeri neputincios, cu braţele ridicate într-un apel la înţelegere.

– E prea tîrziu pentru aşa ceva, Rusty dragă. Bulgărele a început să se rostogolească.

– Opreşte-l.

– Nu pot.

– Atunci, ai încurcat-o rău cu investitorii ăia pe care i-ai adunat, tată... se aplecă ea înainte... fiindcă am să mă opun proiectului ăstuia, şi-n particular, şi în public. Voi pune toate grupările ecologiste din ţară să-ţi bată la uşă cu proteste. Nu cred că vrei asta.

– Rusty, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire, exclamă el.

– Mi-am venit. La un moment dat, între miezul nopţii şi ora două, mi-am dat seama că există ceva mult mai important pentru mine decît orice tranzacţie imobiliară. Mai important chiar şi decît a-ţi cîştiga ţie aprobarea.

– Landry?

– Da.

Vocea îi răsuna de convingere. N-avea să se lase înduplecată.

Carlson, însă, încercă totuşi:

– Renunţi la tot ce-ai realizat, numai ca să-l ai pe el?

– Iubirea pentru Cooper nu-mi răpeşte nimic din tot ce-am făcut în trecut, sau voi face în viitor. O dragoste atît de mare nu poate decît să înfrumuseţeze, nu să distrugă.

– Îţi dai seama cît de ridicol e ceea ce spui?

Nu se lăsă jignită. În schimb, rîse.

– Cred că da. Îndrăgostiţii bîiguie adeseori prostii, nu?

– Nu-i de rîs, Rusty. Dacă faci asta, e o hotărîre ireversibilă. Odată ce-ai renunţat la poziţia ta aici, s-a zis.

– N-aş crede, tată, îi contracară ea cacealmaua. Gîndeşte-te cît de dăunător ar fi pentru afaceri dacă ţi-ai concedia cea mai eficientă angajată.

Scoase o cheie din buzunarul hanoracului.

– De la biroul meu, spuse, împingînd-o peste biroul lui. Îmi iau concediu pe termen nelimitat.

– Te faci de rîs.

– M-am făcut de rîs la Great Bear Lake. Şi pe-aia, tot din dragoste am făcut-o.

Răsucindu-se pe călcîie, porni spre uşă.

– Unde te duci? lătră Bill Carlson.

Nu era obişnuit să-i întoarcă nimeni spatele.

– La Rogers Gap.

– Şi ce să faci?

Rusty se întoarse spre tatăl ei. Îl iubea. Foarte mult. Dar nu-şi mai putea sacrifica propria fericire pentru a lui. Cu deplină convingere, spuse:

– Voi face un lucru pe care Jeff nu l-ar fi putut face niciodată. Un copil.

Capitolul 14

Rusty stătea pe marginea prăpastiei, inspirînd adînc aerul rece şi curat. Nu se sătura niciodată de peisaj. Era statornic, şi totuşi se schimba mereu. În ziua aceea, cerul părea un vas de porţelan albastru întors cu gura în jos deasupra pămîntului. Zăpada încă mai albea piscurile munţilor, la orizont. Culoarea copacilor varia de la verdele-albăstrui al coniferelor pînă la nuanţa delicată a foioaselor în pragul înmuguririi de primăvară.

– Nu ţi-e frig?

Soţul ei veni din spate şi o cuprinse cu braţele. Se cuibări la pieptul lui.

– Nu acum. Ce face mînzul?

– La micul dejun – spre mulţumirea reciprocă a lui şi a maică-si.

Rusty zîmbi, înclinîndu-şi capul într-o parte. El îi trase în jos gulerul rulat al puloverului şi o sărută sub ureche.

– Şi ce face cealaltă tînără mamă din partea locului?

– Încă nu-s o tînără mamă, radie Rusty de plăcere, în timp ce el îşi trecea mîinile peste abdomenul ei bombat.

– Mie aşa mi se pare.

– Găseşti amuzantă silueta asta nouă a mea, nu? se încruntă ea peste umăr, fiindu-i însă greu să-şi menţină acea expresie cînd o privea cu o dragoste atît de evidentă.

– Mor după ea.

– Mor după tine.

Se sărutară.

– Şi eu mor după tine, şopti el, cînd şi dezlipi gura de a ei. Cuvintele pe care înainte le găsise imposibil de rostit, acum îi veneau pe buze cu uşurinţă. Îl învăţase din nou cum să iubească.

– N-ai avut încotro.

– Mda, îmi amintesc noaptea aia cînd ai apărut la mine-n prag, arătînd jigărită ca un pisoi în furtună.

– Dacă ne gîndim prin ce trecusem, cred că arătam destul de bine.

– N-am ştiut dacă să te sărut sau să te bat la fund.

– Le-ai făcut pe amîndouă.

– Mda, dar bătaia n-a venit decît mult mai tîrziu.

Rîseră amîndoi, însă el redevenise serios cînd spuse:

– Fără glumă, nu mi-a venit să cred că făcuseşi atîta drum singură cu maşina, pe vremea aia. Nu ascultaseşi la radio? Nu auziseşi că se anunţa furtună? Ai adus după tine primul viscol serios al sezonului. De fiecare dată cînd mă gîndesc, mă trec fiorii.

O strînse la piept, încrucişîndu-şi mîinile peste sînii ei.

– Trebuia să te văd imediat, pînă nu-mi pierea curajul. Aş fi trecut şi prin iad ca să ajung aici.

– Aproape c-ai trecut.

– Pe-atunci, nu părea atît de rău. În plus, supravieţuisem dintr- o catastrofă de avion. Ce mai conta puţintică zăpadă?

– Nu prea „puţintică". Şi mai conduceai şi cu piciorul rănit.

Rusty ridică din umeri, nepăsătoare. Spre încîntarea amîndurora, gestul îi făcu sînii să se ridice, lăsîndu-se la loc peste mîinile lui. Murmurînd a apreciere, i-i acoperi complet şi începu să-i maseze uşor, conştient de jena din ultima vreme, ca efect al sarcinii.

– Te dor?

– Puţin.

– Să mă opresc?

– Nici de-ar fi să mori.

Mulţumit de răspuns, îşi rezemă bărbia de creştetul ei, continuînd s-o maseze.

– Mă bucur că operaţia de la picior a trebuit să fie amînată pînă după naşterea copilului, spuse Rusty. Adică, dacă nu te deranjează să te uiţi la cicatricea mea urîtă.

– Întotdeauna închid ochii cînd facem dragoste.

– Ştiu. Şi eu la fel.

– Atunci, de unde ştii că eu mi-i ţin închişi? o tachină.

Rîseră din nou, fiindcă nici unul dintre ei nu închidea ochii cînd făceau dragoste; erau prea ocupaţi să se uite unul la altul, la ei înşişi împreună, cîntărindu-şi unul altuia intensitatea pasiunii.

În timp ce priveau un şoim coborînd într-o spirală lentă, Cooper întrebă:

– Mai ţii minte ce mi-ai spus cînd am deschis uşa, în noaptea aia?

– Am spus: „Te voi face să mă iubeşti, Cooper Landry, chiar dacă ar fi să mor din cauza asta."

Chicoti amintindu-şi, iar inima i se încălzi, la fel ca în noaptea aceea, cînd se gîndi la curajul care-i trebuise pentru a veni la el cu acel anunţ bizar.

– Ce-ai fi făcut dacă-ţi trînteam uşa în nas?

– Dar n-ai trîntit-o.

– Să zicem că o făceam.

Rusty cugetă un moment.

– Aş fi dat oricum buzna, despuiată de toate hainele, declarîndu-ţi iubire şi devotament veşnic şi amenințîndu-te cu violenţa dacă nu mă iubeai.

– Asta ai şi făcut.

– A, mda, confirmă ea, pe lîngă un chicotit. Mă rog, aş fi ţinut-o tot aşa pînă încetai să mă mai refuzi.

Cooper îşi puse buzele peste urechea ei.

– Te-ai lăsat într-un genunchi şi mi-ai cerut să te iau de nevastă şi să-ţi dăruiesc un copil.

– Bine te mai slujeşte memoria.

– Şi n-ai făcut numai asta, cît timp stăteai în genunchi.

Rusty se răsuci în braţele lui, răspunzînd dulce:

– N-am auzit să te fi plîns. Sau poate că toate boscorodelile alea care-ţi ieşeau pe gură or fi fost de nemulţumire?

Cooper rîse, aruncîndu-şi capul pe spate, într-o sinceră descărcare de umor – lucru pe care în ultima vreme îl făcea tot mai frecvent. Existau momente cînd recădea în stările sale melancolice şi retrase de dinainte. Mintea îl purta înapoi spre momente din viaţă care-l bîntuiau, unde Rusty nu putea ajunge. Răsplata ei se găsea în faptul că reuşea să-l smulgă iarăşi de- acolo. Cu răbdare, cu drag, îi ştergea amintirile tulburătoare şi le înlocuia cu altele, fericite.

Acum, îi sărută gîtul puternic şi bronzat şi spuse:

– Mai bine-am merge să ne pregătim pentru drumul la Los Angeles.

Făceau cîte o călătorie pe lună, în timpul căreia petreceau cîte două-trei zile acasă la Rusty. Cîtă vreme se aflau acolo, mîncau în cele mai elegante localuri, se duceau la filme şi concerte, tîrguiau şi chiar participau la felurite întruniri mondene. Rusty păstra legătura cu vechii ei prieteni, dar era încîntată de noile prietenii pe care şi le cultivau ea şi Cooper ca pereche. Cînd dorea, Cooper era capabil să aibă şarm şi să se angajeze în conversaţii pe subiecte dintr-o gamă foarte amplă.

De asemenea, în timp ce stăteau acolo, Rusty rezolva problemele de afaceri care-i necesitau atenţia. De cînd se căsătorise, fusese avansată vicepreşedintă la compania imobiliară a tatălui ei.

Cooper lucra pe post de consilier voluntar într-o organizaţie de terapie a veteranilor. Iniţiase cîteva programe de autoajutorare care erau aplicate şi în alte părţi ale ţării.

Acum, ţinîndu-se unul pe altul cu braţele de talie, reveniră spre casa cuibărită într-o dumbravă de brazi. Avea vedere spre o vale spectaculoasă. Caii şi vitele păşteau pe pajiştile montane, dincolo de lizieră.

– Ştii, spuse el, intrînd în dormitorul lor cu un perete de sticlă, amintirea nopţii cînd ai sosit aici m-a făcut iar să m-apuce căldurile şi neliniştile.

Şi îşi dădu jos cămaşa.

– Întotdeauna eşti încălzit şi neliniştit.

Rusty îşi scoase şi ea puloverul peste cap. Nu purta niciodată sutien cînd erau singuri acasă.

Privindu-i sînii dilataţi, Cooper îşi descheie blugii şi porni clătinat spre ea.

– Şi întotdeauna tu eşti de vină.

– Încă mă mai doreşti, cu toate că sînt diformă? îşi indică ea abdomenul rotunjit.

Drept răspuns, îi apucă mîna şi i-o trase în pantalonii lui descheiaţi. Rusty îi strînse bărbăţia plină. Cooper gemu încet.

– Te doresc.

Îndoindu-şi genunchii, îi sărută un sîn alb ca laptele.

– Şi, atîta vreme cît eşti tu însăţi, te voi iubi, Rusty.

– Mă bucur, oftă ea. Fiindcă, la fel ca după prăbuşirea avionului, trebuie să mă suporţi.

SFÎRŞIT